

# Giới thiệu Thịnh Đường Mỹ Nhân Hương

Truyện Thịnh Đường Mỹ Nhân Hương của tác giả Thịnh Phong Tố Tình kể về một cô nàng nguy gian thương và phúc hắc hồ ly. Trong thành Lạc Dương, có cửa hàng mỹ phẩm “Mỹ nhân hương”.

Mỹ nhân hương có loại hương thượng đẳng nhất, ưu hương, phần hương, chi hương, cao hương lộ, cũng có mỹ nhân đẹp nhất: chính là nữ chủ nhân: Tô Hợp. Tô Hợp – Vô cùng xinh đẹp, tính cực bủn xỉn, tính toán chi li. Một ngày nọ, Tô Hợp đang đi trên đường, bất ngờ gặp một thiếu niên đẹp trai mặc y phục trắng như tuyết đang bị du côn đùa giỡn, nàng bực, ko thêm nhìn.

Châm ngôn của Tô Hợp: Ta hận nhất là hồ ly.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Mỹ Nhân Hương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 1: Mười Lạng Vàng Mua Một Thiếu Niên Đẹp Trai

“Mỹ nhân hương” là cửa hàng buôn bán phấn son nổi danh bậc nhất thành Lạc Dương, danh tiếng của nó còn vượt ra khỏi phạm vi thành.

Nơi này bán những loại son phấn tốt nhất, đặc biệt nhất, sấp thơm, son phấn, nước hoa, chỉ cần khách đặt tiền lập tức cửa hàng sẽ chọn mùi thơm phù hợp với khách nhất, thỏa mãn yêu cầu của khách.

Đám nữ nhi khuê các thành Lạc Dương không thiếu ngân lượng, họ chỉ sợ loại son phấn mình ưa dùng có kẻ khác dùng mất. Từ đó, có thể tưởng tượng được, cửa hàng “Mỹ nhân hương” này buôn bán phát đạt ra sao.

Đương nhiên, đây chỉ là một nguyên nhân khiến Mỹ nhân hương nổi danh thiên hạ. Một nguyên nhân khác không thể bỏ qua, chính là chủ Tô Hợp.

Tô Hợp là một cô gái đã ngoài hai mươi, sở hữu vẻ đẹp của một tuyệt sắc giai nhân, thể nhưng tính cách lại cực kỳ keo kiệt, lúc nào cũng tính toán chi li.

Thật sự là một gian thương.

Năm Tô Hợp mười bảy tuổi bắt đầu tiếp nhận vị trí quản lý Mỹ nhân hương, ngay lập tức, danh tiếng về vẻ đẹp của nàng lan xa. Nếu không phải đã qua tuổi tuyên tử, thì chắc chắn nàng sẽ bị đưa tới hậu cung của Thiên tử tại tây kinh Trường An, chờ Thiên tử ân sủng.

Đám thiếu niên công tử thành Lạc Dương bắt đầu rục rịch hành động, tìm đủ mọi cách để có được mỹ nhân, nóng lòng thử sức.

Công tử nhà họ Hàn, có tài văn chương phong lưu nổi tiếng bậc nhất thành Lạc Dương. Mỗi ngày đều đứng đợi ở con đường mà Tô Hợp thường đi qua, dùng thơ văn để bắt chuyện. Theo lời của những nhân chứng ở hiện trường kể lại, lúc ấy dưới tầng liêu che phủ, công tử họ Hàn mặc quần trắng áo trắng, tay cầm quạt giấy vẽ mặt tâm trạng động lòng người, đôi lông mày hơi nhíu lại, vừa mở miệng đã làm được bài Trăng soi hoa lê.

Nhưng lúc Tô Hợp đi ngang qua, nàng chỉ liếc mắt một cái, khóe miệng nhếch lên, giống như đang ngắm nhìn một bức tranh thủy mặc rồi nhanh chân rời đi.

Lại có tam thiếu gia nhà họ Phùng, dùng bộ Đạp Nguyệt kiếm pháp đã lấy đi tâm tư của rất nhiều thiếu nữ thành Lạc Dương. Mỗi hôm Tô Hợp ra khỏi cửa, bị đám lưu manh mắt không trông đùa giỡn, tam thiếu gia từ trên trời giáng xuống, thân pháp nhanh nhẹn như nước chảy mây trôi, cứu mỹ nhân trong vòng nguy cấp.

Nhưng sắc mặt Tô Hợp lộ ra vẻ chán ghét cực điểm, ngay lập tức biến mất không có tung tích.

Truyện kỳ hay nhất lúc đó không thể không nhắc tới chuyện giữa nàng và công tử nhà Đỗ phủ doãn [1].

Nhắc tới công tử phủ Doãn - Đỗ Hành Quang, chính là chàng trai hoàng kim độc thân bậc nhất trong bảng xếp hạng của thành Lạc Dương. Hắn mới hai mươi lăm tuổi đã trở thành sự quan trọng nhất, là thiếu doãn đại nhân phủ Hà Nam, là trợ thủ đắc lực của phủ doãn Đỗ đại nhân. Vì thế cũng chẳng có gì lạ khi đám thiếu nữ thành Lạc Dương đề cử hắn là phu quân lý tưởng nhất, vị thế gia công tử hoàn hảo nhất.

Một ngày nọ, vô tình trông thấy Tô Hợp, nhìn thấy vẻ đẹp động lòng người của nàng, chàng trai anh tuấn kiệt xuất ấy đã thả bỏ thói trăng hoa, nhất định sẽ ôm được người đẹp vào lòng.

Lần này thật bất ngờ là Tô Hợp không vô tình như mọi khi, ngược lại còn nhếch môi, ánh mắt sáng rực quan sát hắn một lượt, rồi vui vẻ đáp ứng lời mời du hồ của Thiếu doãn đại nhân.

Từ đó, lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai, có lần thứ hai ắt sẽ có lần thứ ba.

Du hồ xong rồi uống trà, uống trà xong rồi dùng bữa. Người trong thành Lạc Dương xôn xao, đều nói rằng cuối cùng cô chủ Tô cũng không thoát khỏi sức hấp dẫn của vị công tử phong lưu và vô cùng ôn nhu, quả nhiên là không ai ngờ tới kết cục này.

Trong thành Lạc Dương, các thiếu gia công tử nghe tin này ganh tị đến nỗi buồn tiếng thờ dài, những thiếu nữ khuê các đau lòng lấy nước mắt rửa mặt qua ngày.

Ấy thế mà, hơn tháng sau, quan hệ của hai vị trong sự vẫn chỉ dừng lại ở mức thưởng trà và dùng bữa, chỉ thỉnh thoảng mới thấy họ đồng hành cùng nhau.

Mỹ nhân hương càng ngày càng ăn nên làm ra. Nguyên nhân do đâu thì không biết, chỉ biết lại có lời đồn đại mới trong thành Lạc Dương nói là Đỗ công tử phong lưu phóng khoáng kia chỉ yêu thích các cô gái có hương thơm đặc sắc.

Kể hiểu rõ tình hình thì nói, Đỗ công tử không trở thành người trong lòng của Tô Hợp cô nương, nhưng thật ra lại thành người phát ngôn quảng cáo miễn phí cho Mỹ nhân hương.

Kể không hiểu chuyện thì nói, Tô Hợp cô nương vẻ đẹp tuyệt sắc, cực kỳ khôn khéo nhưng lại không hiểu chuyện phong tình.

Vì thế đám người theo đuổi Tô Hợp chấm dứt đau thương, mà đám bà mối tới nhà họ Tô thuyết khách kéo dài mãi không dứt như trước.

Tô Hợp bị quấy rầy tới mức không chịu đựng được nữa, rốt cuộc buông ra một câu. Nói là cả đời không lấy chồng, chỉ tuyển người ở rể.

Lời vừa nói ra, đại bộ phận công tử vì kinh hoàng mà lùi bước. Mặc dù tư tưởng Đại Đường đã thoáng hơn nhưng vẫn không thể chấp nhận được chuyện ở rể. Lại nói, tuy Tô Hợp rất đẹp nhưng dù sao cũng chỉ là một cô gái buôn bán, so ra vẫn không thể đứng đắn bằng các tiểu thư khuê các, dòng dõi thư hương. Tuy nhiên vẫn có những gã khờ định nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của để thử thời vận, chẳng những người ta không buồn nhìn mà còn vác gậy đuổi ra khỏi cửa.

Dần dần, tính cách láu cá của Tô Hợp xa gần đều biết, đám công tử nhanh chóng hết kiên nhẫn mà chuyển hướng tới nhóm mỹ nhân mới mẻ khác. Kết quả là, hôn sự của Tô Hợp đại tiểu thư cứ như vậy mà chững lại, chớp mắt một cái đã ba năm trôi qua, trở thành gái già lớn tuổi.

Đương nhiên, bản thân Tô Hợp cũng không nôn nóng mà ngược lại, nàng lại thờ phào nhẹ nhõm. Rốt cuộc, cũng có thể dốc toàn tâm nghĩ cách kiếm tiền, nàng nghĩ như thế. Còn trọng phú ấy à? Nàng đảo mắt khinh bỉ, nàng không cần thứ sinh vật chỉ biết tiêu tiền, không biết kiếm tiền đó.

Đợi tới khi nào tiền kiếm được thỏa mãn nàng rồi, lúc đó nàng sẽ mua một tướng công[2] về mà chăm sóc qua ngày. Mỗi ngày nghiên cứu một loại hương phẩm mới, lại phải đi lo cho hoạt động giới thiệu sản phẩm, nhìn Mỹ nhân hương phát triển không ngừng, tâm tình của nàng vô cùng mãn nguyện.

Thế nhưng, Tô Hợp vẫn gặp phải chuyện phiền lòng.

Chuyện này nói ra, lại phải nhắc tới ba ngày gần đây. Lúc ấy Tô Hợp đang đi tới bắc thành mua chút hương liệu, lúc đi ngang qua giữa phố, thấy mấy tên lưu manh từng đứa giơ nạng đang vây quanh một thiếu niên mặc y phục trắng như tuyết, muốn sàm sỡ hắn.

Tô Hợp chỉ hơi hơi nhíu nhíu mày. Chẳng lẽ gần đây thịnh hành xu hướng đoạn tụ[3] ư? Có lẽ cũng nên chế ra một ít phấn sáp cho mấy vị nhân sĩ đoạn tụ này chăng? Lòng yêu nghề say mê của nàng lập tức che khuất tầm mắt, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt cầu cứu đáng thương của trai đẹp kia.

“Đại tiểu thư.” Tôn quân sự đi bên cạnh nàng hokhan một tiếng. “Hình như vị công tử kia đang nhìn tiểu thư.”

“Nhìn ta ư?” Tô Hợp nhìn không chớp mắt, lại bước tiếp. “Đâu có chuyện gì liên quan tới ta?”

“Tiểu thư.” A hoàn Hòa La có khuôn mặt nhỏ nhắn hoido mặt cầm lấy vạt áo nàng. “Vị công tử kia thật sự rất đẹp.”

Tô Hợp khẽ kéo phần vạt áo đang bị túm ra. “Hòa La, chú ý dùng từ. Đàn ông nên dùng từ tuần tú mới đúng. Nhưng mà tuần tú thì được gì? Không thể hóa thành cơm ăn, cũng không thể hóa ra bạc.”

Nàng lắc đầu, trước sau như một nói với Hòa La. “Đi thôi.”

“Đại tiểu thư, không giúp thật ư?”

“Giúp?” Đồi môi anh đào lạnh lùng nói. “Khônggrảnh rồi, không giúp được.”

Vì thế một hàng ba người cứ như vậy đi thật xa, Tô Hợp cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn thiếu niên kia một cái.

Thiếu niên nghiêng răng, ánh mắt cầu cứu đáng thương chuyển thành kinh ngạc, cuối cùng biến thành ánh mắt phẫn nộ lạnh lẽo.

Tô Hợp?!

Nàng cứ chờ đấy.

Cứ tưởng rằng chuyện này cứ thế mà trôi qua, Tô Hợp cũng không bận tâm tới những chuyện như thế, tính nhẫn nại và trí nhớ của nàng về thể loại này đều

tương đối có hạn.

Ai ngờ đầu ngày hôm sau, lại đụng phải thiêu niên mặc y phục trắng như tuyết đó.

Ngay trước cửa Hồng Nhạc phường Minh Nguyệt lâu, có người bị cưỡng ép làm kỹ nam. (cái từ 娼 là kỹ nữ nhưng mà ở đây là anh nê nên mình đổi là kỹ nam)

Minh Nguyệt lâu là nơi nào? Chính là thanh lâu lớn nhất thành Lạc Dương, là nơi trăng hoa của khách nhân.

Về mặt trai đẹp tràn đầy cảm hận vì bị áp bức và lãng nhục. “Ta không đi! Có chết ta cũng không đi!”

Tú bà Minh Nguyệt lâu tay trái phe phẩy Tử Vũ phiến[4] thật dài, tay phải cầm một mảnh lụa trắng. “Có khế ước bán mình ở đây, người không muốn cũng phải đi.” Hai gã tay sai bên cạnh tiến lên, nắm chặt hai tay chàng trai trẻ.

“Tiểu thư, hình như là vị công tử ngày hôm qua kia.” Anh mắt Hòa La lại bắt đầu mơ hồ, khuôn mặt phớt hồng. “Nhìn gần lại thấy càng đẹp hơn.”

Tô Hợp tức giận liếc nhìn nàng một cái. “Không phải ta đã nói rồi sao? Đàn ông, phải nói là thật tuấn ——” nàng lướt nhìn qua, đúng lúc chàng trai kia vì chống cự và giãy dụa mãnh liệt mà khuôn mặt trở nên đỏ hồng.

“Đúng là rất đẹp.” Từ lúc Tô Hợp chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên thấy một người đẹp mê hồn đến vậy.

Người kia đẹp đến mức nào?

Mặt đẹp như ngọc, cằm nhọn. Bên dưới rèm mi dài đôi mắt màu xám đẹp tới mức câu hồn đoạt phách, đuôi mắt xéch[5], đẹp như hoa đào tháng tư. Mái tóc đen nhánh mềm mại như thác nước, chỉ dùng một chiếc trâm gỗ lông lèo giữ chúng.

“Thật sự rất đẹp.” Tô Hợp ca ngợi một tiếng.

“Tiểu thư, người cũng cảm thấy vậy à?” Hòa La phấn khởi. “Chúng ta —— “

“Chúng ta đi thôi.”

“Sao à?” Hòa La hoàn toàn không theo kịp suy nghĩ của tiểu thư nhà mình. “Đi ư?”

“Đương nhiên.” Tô Hợp thu tầm mắt. “Chẳng lẽ em còn muốn ta giúp hấn chuộc thân?”

Hòa La nhăn nhó. “Tiểu thư, hấn thật đáng thương!”

Tuy biết tính tiểu thư lạnh lùng nhưng đối xử với chính mình cũng không tệ nên nàng mới dám đánh bạo năn nỉ. “Chúng ta nên —— “

“Chúng ta nên đi thôi.” Tô Hợp xoa xoa đầu nàng. “Mỹ sắc hao tài, lời ấy không sai.”

Bên kia, chàng trai giãy dụa càng mãnh liệt, nhờ vậy mà thoát khỏi sự khống chế của hai gã tay sai, trong lúc chạy trốn chẳng may trượt chân ngã về phía Tô Hợp.

Tô Hợp bình tĩnh lui về phía sau một bước. Với thể thân thể chàng trai rơi bịch xuống mặt đất, tình cảnh vô cùng thảm.

Ai ngờ, y duỗi tay ra, liều mạng nắm lấy làn váy Tô Hợp, khuôn mặt ngọc trắng xanh bám đầy bụi bặm nhìn nàng.

“Vị tiểu thư này, cầu nàng...”

Người xem xung quanh nhìn hấn với vẻ thương hại, thậm chí có người bắt đầu thờ dài. “Sao có thể cầu cứu Tô đại tiểu thư chứ?” “Đúng vậy, chàng trai này không có mắt nhìn người.” “Ai chẳng biết cô chủ Tô keo kiệt vô cùng. Lần này chẳng lẽ ngoại lệ?” “Cũng khó nói, sắc đẹp trước mặt —— “

Những lời bình luận xì xầm vang lên bên tai, Tô Hợp bình thản nhìn chằm chằm gương mặt đẹp của chàng trai đang dần dần ngượng ngịu.

Hòa La gần như muốn khóc, hết nhìn chàng trai lại nhìn tiểu thư nhà mình, hận không thể chính mình tới nâng hấn dậy.

“Tiểu thư...”

Tô Hợp vẫn im lặng như cũ.

Hai gã tay sai đã nghênh ngang đi tới, nhắc chàng trai đứng dậy, lôi về phía Minh Nguyệt lâu. Hấn cũng không còn sức giãy dụa, ủ rũ nhắm mắt lại.

“Đội đã.”

Tiếng huyền não bốn phía im bật. Người xem vây quanh mở to mắt, chứng kiến thời khắc mang tính lịch sử: gian thương cứu mỹ nhân.

Tô Hợp mặt nhăn mày nhíu buông lời: “Hắn làm bản vậy ta.”

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh.

Tú bà cầm Tử Vũ phiến trong tay lạch bạch trở lại. Hòa La ôm trán, nghĩ thầm, thôi xong, phạm vào tật xấu keo kiệt của tiểu thư rồi.

“Cô nương —— cô muốn thế nào?” Dường như trong giọng nói của tú bà có phần run rẩy.

Tô Hợp nhìn vệt bản bé xíu trên góc váy. “Tính rẻ thôi, đền cho ta một trăm tám mươi lượng là được.”

“Cái gì, cái gì?” Tú bà lau mồ hôi. “Hắn bán mình cũng chỉ được ba mươi lượng bạc!”

“Hóa ra là ba mươi lượng bạc.” Tô Hợp nhăn mặt suy nghĩ, nhìn kẻ ngốc đứng trước mặt, lại liếc gã trai kia một cái. “Đắt quá. Hòa La, xin lỗi nhé.”

Hòa La mặt đỏ lên. “Tiểu thư, người —— “

“Thấy em thích, ta đang tính mua hắn làm quà tặng sinh nhật cho em.” Nàng neho mắt lại, có phần bất đắc dĩ. “Nhưng theo ta, hắn chỉ đáng giá mười lượng.”

Rốt cuộc, ở hiện trường đã có một đám quần chúng ngả rầm rầm ngất xỉu.

Tô Hợp lắc đầu, kéo Hòa La rời đi.

Những người này vẫn dễ dàng xúc động như trước.

Mà sau lưng nàng, ánh mắt chàng trai lấp lánh sáng lạnh lẽo.

Tô Hợp!!!!

Ta tuyệt đối không thua nàng đâu.

Vì thế vào ngày thứ ba, Tô Hợp lại gặp lại trai đẹp một lần nữa.

Chẳng lẽ đây là nợ phải trả? Tâm tư Tô Hợp vốn không để ý chuyện gì khác nay đã có phần biến đổi.

Lần này nàng đi tới chỗ quan ải phía nam thành, nơi này là trung tâm mua bán nô lệ.

Tô Hợp tới đây vì hào hứng nhất thời. Mỹ nhân hương ngày càng phát triển, khó tránh bị mấy kẻ du côn chọc phá. Nghe Hòa La nói quan ải gần Tây Vực có chỗ buôn bán nô lệ núi Côn Luân, thân thể cường tráng, tính tình trung hậu, thành thật, có thể lựa chọn làm bảo kê tốt, thế nên nàng mới thông thả tới đây.

Ai có thể nói cho nàng biết, giữa đoàn người màu đen, nổi bật lên một màu trắng có nghĩa là gì?

Ba lần gặp người đẹp, Hòa La hoàn toàn mất đi hào hứng ban đầu. “Tiểu thư, là hắn.”

“Đã thấy.” Tô Hợp rút Đàn Hương phiến [6] trong tay áo.

Chẳng lẽ hắn không thay quần áo? Ba ngày rồi mà vẫn mặc bộ trường bào trắng như tuyết đó.

Vùng quan ải, ngoài buôn bán nô lệ còn buôn bán trâu ngựa. Nhìn đám trâu ngựa lẫn lộn với đám người phía trước, Tô Hợp nhíu mày.

“Tiểu thư, chúng ta đi thôi.” Hòa La biết vâng lời, hoàn toàn không có ý tưởng gì tới chàng trai kia.

“Đi?” Tô Hợp phe phẩy chiếc quạt, một mùi thơm nhẹ nhàng từ quạt bay ra. “Ta còn chưa mua được người mà.”

Mắt Hòa La sáng lên. “Tiểu thư, người —— “

Tô Hợp gấp quạt lại, gõ nhẹ vào miệng nàng. “Nhưng giá trước đã rồi nói sau.”

Chủ nô bắt đầu ra giá.

Nô lệ Côn Luân, giá khởi điểm hai mươi lượng bạc.

Thiếu niên mặc y phục trắng tuyết, giá khởi điểm mười lượng bạc.

Chiết phiến trên tay Tô Hợp thiếu chút nữa rơi xuống. Nàng quay đầu nhìn phía Hòa La. “Ta không có nghe nhầm chứ? Mười lượng?!”

Niềm tin trong lòng Hòa La không ngừng dâng lên. “Vâng, thưa tiểu thư!” Giá này có thể mua rồi chứ?!

[5] Đuôi mắt xếch: phần đuôi mắt nhếch lên. Đàn ông có đuôi mắt xếch được coi là một nam tử hán.

[6] Đàn Hương phiên: Quạt làm từ gỗ đàn hương.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Mỹ Nhân Hương* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 2: Phu Quân Tương Lai Hóa Hồ Ly Chạy Trốn

Tô Hợp mua trai đẹp kia về, đêm đó dẫn Tôn quân gia sai người hầu hạ y tắm rửa sạch sẽ rồi đưa tới phòng Hòa La.

Hòa La đỏ mặt. “Tiểu thư!”

“Có chuyện gì à?” Tô Hợp ngạc nhiên.

“Người... sao người có thể đưa Bạch công tử tới phòng em chứ?” Sắc mặt Hòa La bối rối. “Người bảo em phải làm sao bây giờ?”

“Bạch công tử?” Tô Hợp suy ngẫm một hồi mới hiểu người mà Hòa La nói là ai. “Hắn họ Bạch à?”

“Đúng vậy. Tiểu thư, em chỉ nhìn thấy hắn đáng thương mới ——” Hòa La ảm ức nói, khóe mắt ẩm ướt. “Việc này mà truyền ra ngoài, sau này Hòa La sao có thể lập gia đình!”

Tô Hợp trầm ngâm. “Chuyện này đúng là do ta lơ đãng chưa chu toàn.” Nàng gấp sổ sách lại, cầm một quyển hoàng lịch. “Ta xem xem ngày lành gần nhất, chọn cho em ngày thành thân rồi viên phòng luôn thể.”

“Tiểu thư!” Hòa La cuống đến mức nước mắt tuôn như mưa. “Em... em không thích hắn!”

Tô Hợp kinh ngạc, suýt nữa ngã từ trên ghế xuống. “Cái gì?”

Nàng thâm kêu rên trong lòng. Mười lạng vàng, mười lạng, những mười lạng vàng của nàng đây ——

Hòa La lau nước mắt. “Tiểu thư, em... người em thích, là Vô Hoắc công tử.” Chuyện đã tới mức này, nàng tuyệt đối không thể gượng chịu nữa. Nếu còn như vậy, sớm muộn gì tiểu thư nhà nàng sẽ lại đi tìm chồng lung tung cho nàng mất.

“Biểu ca?” Tô Hợp bóp bóp trán, cảm giác đầu mình rất đau. “Một năm hắn tới đây có mấy lần, sao em lại thích hắn?”

Hòa La kéo vạt áo, không ngừng khóc thút thít.

Mười lạng vàng, mười lạng vàng, trời ơi, mười lạng vàng...

“Bây giờ phải làm gì đây? Không biết có thể trả lại được hay không...”

Hòa La ngừng khóc, nắm lấy tay áo Tô Hợp.

“Tiểu thư, thật ra Bạch công tử cũng không tồi —— “

Tô Hợp chớp chớp mi.

Hòa La nói không sai. Dù sao mình cũng đang thiếu một gã chồng đặt trong nhà, tướng công cũng được, nam sủng cũng thế, xem như giải quyết xong bản khoản trong lòng.

Mười lạng vàng —— Tô Hợp càng nghĩ càng thấy đau lòng. Nếu đã mất tiền, lãng phí là không tốt.

Hạ quyết tâm, Tô Hợp ra lệnh. “Đưa người tới phòng ta.”

Phòng Tô Hợp không lớn, cũng không giống như khuê các tinh xảo của các thiếu nữ thông thường, càng nhìn càng giống phòng ngủ của đàn ông.

Trang trí đơn giản, chỉ dùng một màn sa mỏng che phía bên ngoài giường ngủ chạm trổ hoa văn bằng gỗ.

Tô Hợp dựa nửa người trên ghế mỹ nhân, nhắm mắt lại cảm nhận mùi hương nhàn nhạt như có như không thoảng trong không khí.

“Lần này cho hơi nhiều đan quế và long tiên.” Nàng lăm bằm lấu bầu, cầm sách và bút bên cạnh, hí hoáy viết.

Không thể không nói, lúc Tô Hợp im lặng thì cũng có khí chất của một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành.

Tấm màn sa trước mắt che phủ mỹ nhân đẹp như tranh.

Khi bị đưa tới nơi đây, người nào đó nhìn thấy cảnh này bất giác thất thần.

“Đến rồi à?” Tô Hợp nói mà không hề ngẩng đầu.

Thiếu niên kính cẩn trả lời. “Vâng. Bạch Lược đã hạ tiểu thư cứu giúp.” Thanh âm trầm ấm êm tai.

“Cứu?” Tô Hợp buông quyển sách trên tay xuống, đôi môi anh đào cong lên. “Ta cũng không cứu ngươi. Chỉ là mua ngươi mà thôi.”

Thiếu niên cúi đầu, không rõ sắc mặt.

“Ngươi nói tên ngươi là Bạch Lược?”

“Đúng vậy.” Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, cặp mắt màu xám đen đầy mỹ sắc. “Nếu tiểu thư đã mua tại hạ, tại hạ đương nhiên sẽ dốc hết sức giúp người.”

Lúc nói lời này, khóe môi Bạch Lược hơi hơi nhếch lên, nghiêm nhiên có cảm giác quyền rũ của một chàng trai mới lớn.

“Như vậy là tốt rồi.” Tô Hợp chợt có cảm giác choáng hốt. Thiếu niên trước mắt giờ đây nhìn có vẻ trưởng thành hơn so với lúc ban đầu. Chẳng lẽ là ảo giác? Lúc đầu nhìn hắn cùng lắm mới chỉ mười lăm, mười sáu tuổi, thế nhưng giờ lại giống như một gã thiếu niên mười tám, mười chín.

Nàng phục hồi lại tinh thần rất nhanh. Đối với người mà bản thân phải bỏ ra mười lượng vàng mua về, đương nhiên nàng sẽ dành thời gian nghiên cứu từng chút, từng chút một.

“Nói về lai lịch của ngươi đi.”

“Tại hạ vốn là học trò phía tây thành Trường An, gia cảnh sa sút, cha mẹ đều đã mất, cho nên...”

“Dừng lại.” Tô Hợp không kiên nhẫn cắt ngang lời hắn. “Loại lai lịch này ta có thể tự nói ra mười kiểu khác nhau.”

Bạch Lược chớp mắt nhìn nàng, không nói gì.

“Bỏ đi.” Nàng xoa xoa đầu. “Dù sao ta cũng chán đàn ông mà thôi. Về phần của lai lịch của ngươi —— sớm muộn gì ta cũng sẽ biết rõ ràng.”

Khóe miệng Bạch Lược run run.

“Coi ra.” Nàng chậm rãi đứng dậy.

“Cái gì?” Bạch Lược không biết là thật sự không nghe thấy, hay là thực sự không thể tin tưởng lỗ tai chính mình.

“Ta nói,” nàng nở nụ cười âm áp. “Coi quần áo đi.”

Có lẽ Bạch Lược chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày mình lại rơi vào hoàn cảnh như vậy.

Dường như từ khi tiếp cận người con gái này, tất cả mọi chuyện đều trở nên không hề bình thường.

“Tiểu thư, việc này...”

Tô Hợp đến gần hắn, nhìn hắn một lượt từ trên xuống dưới. “Quả nhiên không tòi.”

Không tòi?! Bạch Lược trong lòng tràn đầy hách tuyền. Nàng đang đánh giá cái gì? Bỗng nhiên trong lòng hắn có cảm giác khao khát ném cô nàng này tới tận Tây Hải.

Dường như Tô Hợp rất vừa lòng gật gật đầu, vô tình biểu lộ sự quyến rũ. “Bạch Lược, từ nay về sau, ngươi sẽ là người đàn ông của ta.”

Bạch Lược bối rối. Không được, tốt nhất nên sớm rời khỏi đây.

Hắn hít một hơi thật sâu, nở nụ cười mê hồn. “Có thể trở thành người của tiểu thư, quả là một vinh hạnh cho tại hạ. Nhưng —— “

“Ngươi không muốn?” Tô Hợp chớp mắt.

Bạch Lược cảm giác không theo kịp suy nghĩ của nàng. “Tại hạ không phải là không muốn, tiểu thư xinh đẹp như vậy...”

Tô Hợp nhẹ nhàng thở ra. “Vậy cởi quần áo đi.”

Sặc ——? Bạch Lược cảm thấy bản thân hoàn toàn hết kiên nhẫn.

Hắn cố gắng thử vận may lần nữa, thử hỏi: “Visao phải thoát y?”

Tô Hợp cau mày lại, giống như người yêu cầu thoát y là Bạch Lược chứ không phải chính mình.

“Mười lượng vàng của ta không thể lãng phí. Tuổi mạo của ngươi không tồi, vậy ta đành chấp nhận dùng tạm thôi.” Nàng nói xong, ngón tay tự động kéo sợi dây mảnh trước ngực, cởi bỏ y phục của chính mình.

Bờ vai Tô Hợp tròn mịn xinh xắn, xương quai xanh tinh tể, mặc một chiếc yếm màu tím nhạt trước ngực, cảnh trí trước mặt khiến người ta sôi sục huyết mạch.

Bạch Lược đỏ mặt.

Tư tưởng của cô gái này phóng khoáng đến thế nào? Chẳng lẽ —— trong mắt nàng, không chỉ chuyện kinh doanh phải “có lỗi” mà cả chuyện quan trọng kia nữa?

Tô Hợp hơi hoang mang, “Sao thế? Ngươi xấu hổ à?”

Bạch Lược mặt đỏ chuyển thành xanh. “Không phải.” Hai chữ đơn giản này, hắn cắn răng mà phun ra.

Tô Hợp nghĩ nghĩ. “Chẳng lẽ ngươi không có kinh nghiệm?” Nàng hơi khó xử. “Nếu thế, ta đành phải tự mình ra tay vậy.”

Bạch Lược cảm thấy khó thở.

Nàng vươn tay kéo vạt áo hắn, lại bị hắn lách mình tránh ra.

“Ngươi sợ à?” Nàng cẩn thận nhìn sắc mặt tái mét của hắn. “Đừng sợ. Tuy rằng ta cũng không có kinh nghiệm, nhưng dù sao ta cũng xem qua một vài quyển sách. Sẽ không làm ngươi thấy khó chịu.”

Bạch Lược cảm thấy tim mình đập nhanh khủng khiếp.

“Chẳng lẽ không cần bồi dưỡng cảm tình ư? Nhanh như vậy...”

Tô Hợp lắc đầu. “Ta ghét nhất lãng phí thời gian. Dù sao, ta cũng chỉ muốn có một người đàn ông. Đúng lúc có ngươi ở đây, như vậy là được rồi.”

“Vì sao —— lại là ta?”

Tô Hợp chớp chớp mắt nhìn hắn, giống nhau câu hỏi của hắn thật buồn cười.

“Không phải ngươi, còn có thể là ai?” Nàng nhẹ nhàng nở nụ cười. “Tiền của ta, chưa bao giờ sử dụng phí phạm.”

Bạch Lược cau mày, hai tay giữ chặt vạt áo, sống chết không buông.

Tô Hợp tiến lại gần, gần sát vào ngực hắn, túm lấy thắt lưng hắn.

Bạch Lược run run, nghĩ có thể tránh được hai tay nàng, lại bỗng nhiên phát hiện bản thân không còn sức lực.

Tô Hợp cười nhẹ. “Ta biết ngươi căng thẳng. Để ta giúp ngươi nhé.”

Thoạt nhìn giống như một cô gái mảnh mai ôn nhu, vậy mà có thể dễ dàng mang hắn lên giường.

Trái tim Bạch Lược như muốn rút ra khỏi lồng ngực, nàng không phải là muốn ——

Tô Hợp nhấc tay cởi bỏ vạt áo hắn, cúi đầu hôn lên ngực hắn.

Biểu hiện của Bạch Lược khác hẳn với những người khác khiến cho người ta phải suy nghĩ lại.

Cho nên thời điểm mà Tô Hợp nhắm mắt đang muốn hôn lên khuôn mặt đẹp như ngọc của Bạch Lược, bỗng nhiên cảm giác có điều gì đó không thích hợp.

Tay có cảm giác, giống như đang cầm một bộ lông vậy ——

Tô Hợp lập tức mở mắt.

Một con hồ ly trắng, thay thế cho gã trai già chồng vó nằm ở dưới thân nàng, đôi mắt ánh lên vẻ hoảng sợ.

Tô Hợp ngẩn ngơ. Sau đó nhanh chóng nhắm mắt lại, lại mở mắt ra.

Vẫn là hồ ly. Hồ ly biến thành đàn ông, còn có đàn ông biến thành hồ ly?



Từ lúc Tô Hợp chào đời tới nay, lần đầu tiên thấy buồn bã vì đàn ông.

Vì thế trong lúc nàng ôm đầu đau khổ chìm đắm suy tư trong thế giới quan của mình, hồ ly nhẹ nhàng lên đến cửa sổ, sau đó không chút do dự nhảy ra ngoài.

Tô Hợp theo bản năng nhìn về phía giường, nơi ấy chỉ còn lại đơn độc một bộ y phục của nam giới, dường như còn lưu lại chút thương nhàn nhạt.

Ngày hôm sau, Tô Hợp vác cặp mắt thâm quầng rakhỏi cửa phòng.

Về mặt Hòa La mờ ám hỏi. “Tiểu thư, đêm đẹp mặc dù rất tốt nhưng vẫn phải chú ý thân thể.”

Tôn quân sự ho khan một tiếng, cặp mi hoa râm giãn ra. “Đại tiểu thư, lúc nào thông báo làm hôn sự?”

Tô Hợp lắc đầu. “Chờ ta suy nghĩ kỹ rồi tính sau.”

Tôn quân sự cố gắng nén cười. “Lão gia và phu nhân trên trời linh thiêng, nếu biết được sẽ rất yên tâm.”

Lần đầu tiên Tô Hợp không đi tới Mỹ nhân hương, một mình nằm ở chỗ râm phía sân sau, phe phẩy Đàn Hương phiến trong tay.

Cha mẹ Tô Hợp chỉ có đứa con duy nhất là nàng, lúc nhỏ khi nàng sinh ra, thân thể suy nhược mang nhiều bệnh, phải đưa đi nơi khác để điều dưỡng, cứ cách ba năm mới trở về đoàn tụ cùng cha mẹ một lần.

Năm nàng mười bảy tuổi, đột nhiên nghe được tin cha mẹ qua đời.

Roi vào đường cùng, chỉ có thể quay trở về Lạc Dương tiếp quản Mỹ nhân hương, trên đường trở về đã cứu Hòa La thoát khỏi tay bọn sơn tặc đã giết chết cả nhà Hòa La.

Đương nhiên, Tô Hợp cứu người cũng không phải do có lòng tốt. Cứu Hòa La, hơn phân nửa nguyên nhân là lúc ấy nàng đồng cảm với tình cảnh mất người thân của Hòa La, non nửa nguyên nhân là Hòa La có cái tên hợp ý nàng mà thôi.

Nàng trời sinh tính lạnh lùng, nhưng đối với người nhà, cũng không phải là không có tình cảm. Cha mẹ đột nhiên qua đời, ngay cả lần cuối cùng nàng cũng không kịp nhìn mặt cha mẹ, chỉ nghe Tôn quân sự nói tâm nguyện cuối cùng của cha mẹ là hy vọng nàng sớm xuất giá.

Nếu là lúc bình thường, nghe những lời này nàng chỉ cười nhạt. Xuất giá? Nàng cần gì phải xuất giá?

Nhưng nay, cha mẹ đã không còn ở nhân thế, chodù là vì hoàn thành tâm nguyện của hai người, cũng không thể không tìm nam nhân đó trở về. Gã Bạch Lược, nàng cũng không chán ghét, còn mất mười lượng vàng, cứ nghĩ cứ như vậy là xong, ai ngờ ——

Hồ ly.

Không phải chưa từng nghe qua những truyền kỳ trong dân gian, chuyện xưa kể hồ ly hóa thành mỹ nhân xinh đẹp kết hợp với thursinh áo vải, nhưng chưa từng nghe qua hồ ly tinh cũng có thể hóa thành đàn ông.

Thảo nào tướng mạo lại đẹp tới như vậy.

Nàng bắt đầu oán hận loại động vật này, trái tim trĩu nặng khi nghĩ tới đồng con cháu tương lai và mười lượng vàng.

Hòa La và nô lệ núi Côn Luân đi vào, tới đứng trước mặt Tô Hợp.

Tô Hợp mở mắt nhìn gã: “Người tên là gì?”

Người nô lệ Côn Luân màu da ngăm đen, trên mặt có một vết bớt màu đỏ. Ánh mắt cương nghị, nhìn qua rõ ràng là một người trung hậu.

“Cha mẹ nô tài gọi nô tài là Ma Da.” Hắn nói ngập ngừng, lời nói có chút không tự nhiên.

“Tốt.” Tô Hợp gật gù đầu. “Ma Da, từ nay về sau người phụ trách việc bảo hộ an toàn cho cửa hàng cùng với nhà cửa nơi này. Hòa La, em đưa Ma Da đi thay một bộ quần áo mới, tiện thể gọi Tôn quân sự tới đây.”

Nét mặt giả nua của Tôn quân sự vẫn đậm ý cười. Nghe nói đại tiểu thư tìm, còn cho rằng muốn sai lão chuẩn bị hôn sự.

“Tiểu thư, lão nô đã xem qua, mừng tám tháng sáu là ngày tốt, vậy —— “

“Tôn thúc.” Tô Hợp đặt Đàn Hương phiến trước mặt, che đi biểu hiện sắc mặt. “Ta muốn ra ngoài vài ngày. Mọi chuyện ở Mỹ nhân hương trong những ngày này giao cho thúc xử lý.”

“Đi ra ngoài?” Tôn quân sự sững sờ. Chẳng lẽ không phải muốn chuẩn bị hôn sự sao? “Tiểu thư quay về núi Thanh Yêu ư?”

"Yên tâm đi." Nàng xoa xoa đầu ngón tay, mở chiếc hộp ra.

Ánh sáng rực rỡ tràn ngập căn phòng.

Hòa La mừng rỡ chạy lại, nhìn kỹ trân dị bảo trong hộp.

”Tiểu thư, hóa ra người thu thập được nhiều báu vật như vậy?!”

Tô Hợp cau mày, lấy từ trong hộp một chuỗi trân châu, lắc đầu một cái rồi ném sang một bên. Lại nhặt lên một cái vòng mã não, ước lượng, rồi lại vát sang một bên. Chọn đi chọn lại, cuối cùng thờ dài. “Rất bình thường.”

Hòa La nhìn không chớp mắt vào cái hộp châu báu kia, Tô Hợp liếc nàng một cái, cười cười rồi đóng hộp lại.

”Tiểu thư, những đồ châu báu này e rằng khó thấy được ở ngoài chợ, thế mà tiểu thư còn chê bình thường sao?”

”Hòa La, em không hiểu đâu. Máy thứ này trong mắt người đó, chỉ toàn là đồ hạ đẳng.”

Tô Hợp thờ dài. “Không còn cách nào khác. Hòa La, ra ngoài xem ngựa của ta đã được chuẩn bị xong chưa.”

Ngựa của nàng là một con ngựa đen Đại Uyển thuần chủng. Là một trong số ít thứ được nàng yêu thích.

Hòa La tuân theo đi ra ngoài, Tô Hợp đợi một lúc rồi tiến tới cánh cửa, xác định là không có ai bên ngoài, cài chặt cửa phòng, đi đến đầu giường gõ gõ vài cái.

Răng rắc một tiếng, lộ ra ngăn tủ bí mật.

Tô Hợp lấy ra một thanh nhuyễn kiếm mỏng như cánh ve dài chừng ba thước, thuần thục cài bên hông, lại biến thành đai lưng, nhìn qua không thể nào phát hiện ra.

Nàng nghĩ nghĩ một lúc, lại lấy từ trong ngăn tủ ra một cái hộp tinh xảo. Mở ra xem rồi lại cất trở lại.

Rõ ràng là không có cái gì có thể cầm tay được. Đóng ngăn tủ lại, nàng thờ dài. Không biết lần này yêu đạo sư phụ có giúp được hay không? Ngẫm lại cũng biết đó chỉ là xa vời.

Nếu không phải bởi vì gã hồ ly chết tiệt kia thì nàng cũng không cần vội vàng trở về núi Thanh Yêu. Nhưng ngoài sư phụ ra, còn ai có thể bắt được con hồ ly này?

Hơn nữa —— nàng ngẫm nghĩ. Con hồ ly ấy lại không sợ bùa trừ tà của sư phụ đeo trên người nàng. Xem ra bản lĩnh của sư phụ cũng không lớn như lão từng khoe khoang?

\*\*\*

”Hình như ta tới không đúng lúc.”

Một công tử tuấn tú mặc y phục màu tím ung dung cất bước tiến vào, cặp mắt đào hoa dừng lại trên y phục của Tô Hợp: “Sao thế, muốn ra ngoài ư?”

“Tiểu Đổ, người đến đây à?” Tô Hợp cũng không thèm nhìn hắn một cái, tiếp tục chải bờm ngựa.

“Đã bảo bao nhiêu lần rồi, không được gọi ta là Tiểu Đổ!” Vị công tử đen mặt. Cái tên này không phù hợp với hình tượng mỹ nam tử của hắn. “Nếu để cho các cô gái ái mộ ta nghe được, e rằng họ sẽ đau lòng lắm.”

Tô Hợp chép chép miệng. “Tiểu Đổ, sĩ diện nào vừa thôi.”

Người này chính là phủ doãn công tử, lúc đầu vốn theo đuổi Tô Hợp nhưng không biết vì sao lại trở thành hình tượng phát ngôn của Mỹ nhân hương, là chàng trai hoàng kim bậc nhất thành Lạc Dương. Đổ Hành Quang vì tôn trọng thói quen của Tô Hợp, nên đành gọi tắt là Tiểu Đổ.

( Đổ Hành Quang lệ rơi đầy mặt TT \_\_\_\_\_ TT)

Tiểu Đổ ho khan vài tiếng, miễn cưỡng khôi phục hình tượng tao nhã phong lưu quen thuộc. “Muốn đi đâu vậy?”

Tô Hợp không để ý đến hắn.

”Được rồi.” Tiểu Đổ cảm thấy bất lực. “Muốn đi bao lâu?”

“Tầm bốn đến năm ngày. Tiểu Đổ, người đừng quên mang các hồng nhan tri kỷ tới thăm Mỹ nhân hương đó nha.” Tô Hợp nhảy lên lưng ngựa, đòi môi đào cong lên. “Nếu Mỹ nhân hương thu lời ít đi, đừng hòng ta chongười thêm vài loại hương phẩm nữa.”

Tiểu Đổ ngẩng đầu, dưới ánh mặt trời, hai má nàng càng thêm trắng nõn.

”Yên tâm đi.” Anh mắt Tiểu Đổ lấp lánh. “Đáng tiếc ta không thể đưa người đi, có một đám công phẩm mới được đưa đến thành Lạc Dương, đang chờ

kiểm tra chất lượng”

”Công phẩm?” Tô Hợp tò mò.”Có thứ gì tốt sao?”

Cặp mắt Tiểu Đễ nhíu lại, giống như suy tư.

”Cũng không có gì, chẳng qua Việt Châu mới tiến cống một cặp Dạ minh châu vô giá thôi.”

Mắt Tô Hợp sáng lên.”Dạ minh châu? Bọn học cũng cam lòng tiến cống à?”

”Đúng vậy. Cặp Dạ minh châu đó, tỏa ánh sáng hào quang, chắc chắn không phải vật thường.” Tiểu Đễ giống như nhớ lại cặp minh châu tao nhã kia, cảm thán.”Ta biết người thích bảo bối, đang muốn gọi người đi xem. Ngày mai sẽ đưa về thành Trường An.”

”Thật đáng tiếc.” Tô Hợp chớp mi giống như đang do dự, kì thực trong lòng sớm có tính toán.”Sao lại đưa về kinh sớm vậy?”

”Còn không phải bởi vì gã Lư Phương công tử đó ư?” Tiểu Đễ liếc mắt nhìn nàng, thấy nàng không có phản ứng gì, tiếp tục nói.”Trong thành Lạc Dương có Lư Phương đạo tặc, hắn làm cha ta rất đau đầu. Phải nhanh chóng hồi kinh, tránh để hắn nhòm ngó công phẩm.”

Tô Hợp gật gật đầu.”Thảo nào, truyền thuyết nói Lư Phương công tử vừa mất thứ gì thì không thể không trộm được.”

Tiểu Đễ cũng ừ một tiếng.”Ta không thể tiễn người, lúc nào về nhớ báo một tiếng.”

Tô Hợp gật đầu, kéo dây cương thúc ngựa rời đi.

Tiểu Đễ nhìn bóng dáng nàng dần dần rời xa, cặp mắt hoa đào thu lại ý cười, cảm xúc vô cùng phức tạp.

Lư Phương công tử là tên đạo tặc mới nổi lên vài năm gần đây, hắn chỉ yêu trân châu dị bảo, càng là đồ quý hiếm, hắn lại càng muốn trộm, hơn nữa, cho tới bây giờ chưa từng thất bại.

Nghe nói sau mỗi lần hắn gây án, hiện trường đều để lại một loại hương khí đặc biệt cho nên giang hồ gọi hắn là Lư Phương công tử.

Mấy năm qua, trong thành Lạc Dương, cũng như toàn bộ Hà Nam, cứ có trân châu dị bảo nào có chút nổi danh, tám chín phần đều bị trộm mất, khiến quan phủ doãn Hà Nam vô cùng đau đầu.

Lại nói, hắn trộm cứ trộm nhưng không hề thấy hắn đem phi tang, dường như những trân châu dị bảo đó được hắn lưu giữ chi để thưởng thức mà thôi. Bởi vậy, hoàn toàn không có manh mối, cũng khó trách phủ doãn đại nhân cùng các bộ hộ không có cách nào tóm được hắn.

Đỗ Hành Quang ở tây kinh Trường An nhậm chức Ngự Sử trung thừa, một năm trước mới bị điều đến Lạc Dương, phụ giúp cha mình. Đỗ Hành Quang tự xưng là phong lưu, sau đó có câu chuyện năm xưa với Tô Hợp.

Chỉ tiếc rằng dù thường xuyên qua lại, Tô Hợp trước sau như một vẫn chỉ coi hắn là bạn bè. Tuy Tiểu Đễ tự xưng là phong lưu, cũng không ép buộc, lại có mỹ nhân Lạc Dương ái mộ hắn rất nhiều, dần dần cũng đã quên đi phần tâm tư ban đầu. Thời gian trôi qua, dường như hai người đã thực sự trở thành bạn của nhau.

Hòa La đi ra cửa, thấy Tiểu Đễ vẫn đang chăm chú nhìn về phía Tô Hợp rời đi, không khỏi cười khẽ một tiếng.

”Đỗ công tử, tiểu thư đã đi xa rồi.”

Tiểu Đễ hoàn hồn trở lại, vẫn như cũ nhã nhặn chào hỏi Hòa La.”Cô ấy đi vội vàng như vậy, không biết là đi về hướng nào?”

Hòa La lắc đầu.”Nô tì cũng không biết. Tiểu thư mỗi năm đều đi ra ngoài như vậy vài lần, chưa từng đưa nô tì đi theo, cũng không nói nơi mình sẽ đến. Công tử xin hãy yên tâm, vài ngày nữa tiểu thư sẽ trở về.”

”Đa tạ Hòa La cô nương.” Tiểu Đễ cười khẽ. Dù trong lòng chỉ nghĩ tới Vô Hoạch công tử, Hòa La cũng không khỏi đỏ mặt.

Tiểu Đễ nhìn lại về hướng Tô Hợp rời đi một lần nữa, rồi mới cáo từ ra về.

Hòa La thở dài. Đỗ công tử vô cùng tốt, nhưng ai có thể thấu hiểu được tâm tư của tiểu thư?

Thật ra Tô Hợp cũng không đi quá xa. Nàng mới rời khỏi thành Lạc Dương, liền tìm một quán trọ không lớn không nhỏ nghỉ chân.

Ban đêm, trong chùa Bạch Mã ngoài thành Lạc Dương, chuông Cảnh Vân vừa kêu được hai tiếng thì Tô Hợp đã mở mắt, con ngươi trong tròng rõ ràng không hề có dấu hiệu ngái ngủ.

Nàng trở mình đứng dậy, lấy từ dưới đáy bao hành lý một bộ y phục màu đen, trong bóng tối nhanh chóng thay đồ. Sau đó tháo búi tóc, chỉ đơn giản cột tóc giống như đuôi ngựa. Đeo mặt nạ kín mít, chỉ còn chừa lại cặp mắt.

Sau khi Tô Hợp cải trang xong, nhìn qua giống như biến thành người khác. Không còn là một cô gái xinh đẹp mềm mại như nước, mà giờ đây có tư thế

oai hùng hiên ngang của một chàng trai.

Cài nhuễn kiểm lại bên hông, nàng nhún mình phithân vào trong thành.

Quý phủ của phủ doãn đại nhân vẫn yên lặng nhưthường, ở ngoài cửa có tăng thêm vài gã thị vệ, nhìn qua có vẻ không khác gimấy.

Tô Hợp nhếch môi, lấy từ trong người ra một túi hương, túy ý rắc xuống. Chỉ chốc lát sau, một mùi thơm ngát kỳ lạ từ túi hươngtràn ra ngoài.

Nàng cất túi hương đi, ngồi trên mái ngói cẩnthận quan sát. Phía bắc có một căn phòng, thủ vệ canh giữ vô cùng nghiêm túc. Trong lòng nàng âm thầm hưng phấn. Cuối cùng cũng có lễ vật cho sư phụ rồi.

Căn phòng phía bắc kia có hai cửa, ở hướng nam lại có một cửa sổ. Mỗi cánh cửa có bốn gã lính thị vệ, ở chỗ cửa sổ tuy khôngcó thị vệ đứng đó, nhưng nhìn qua cũng biết nó đã được khóa bên trong. Mà ô cửađó, thân thể một người trưởng thành không thể chui vừa.

Tô Hợp linh hoạt lách mình nhảy, roi xuống cửa sổ phía dưới, thế nhưng không hề gây tiếng động.

Theo gió đêm lên vào, mùi hương êm dịu nhẹ nhànglan tỏa. Dưới lớp mặt nạ, Tô Hợp lại nhếch môi cười, tuy yêu đạo sư phụ keokiệt một chút, nhưng truyền thụ khinh công cho nàng lại vô cùng hữu hiệu.

Tô Hợp chậm rãi đứng dậy, tay phải đeo một bộ giáp màu bạc sắc bén. Đồng tử trong trẻo lướt nhìn xung quanh, sau đó quay đầu,dùng bộ giáp nhẹ nhàng vạch một đường trên cánh cửa.

Tấm giấy trúc bị rạch một đường liền lộ ra khungcánh bên trong. Tô Hợp chờ đợi trong chốc lát, rồi mới ghé mắt vào xem.

Trong phòng tối đen. Không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Tô Hợp hồ nghi. Bình thường nếu có cống phẩm từ xa tiến cống, chắc chắn sẽ có người ở trong phòng trông coi, đốt đèn suốt đêm.Nhưng mà hiện tại —— Tô Hợp đang muốn tiếp tục đi vào bên trong nghe ngóng, lạingười thấy mùi hương hoa Mạn Đà La thơm ngát.

Tô Hợp vội vàng bịt kín mũi miệng ngồi xổm xuống, tuy nhiên vẫn bị hút vào một ít, đầu óc choáng váng.

Một loạt tiếng bước chân tới gần. Tô Hợp đảo mắtnhìn xung quanh, vận khí, bên trái có một cây hòe rũ xuống, liền nắm chắc cầynhảy lên, nhìn xuống phía dưới. Chỉ thấy một đội thị vệ thân mặc giáp đỏ tuầntra lại đây. Cầm đầu là một người đàn ông cao bảy thước, mắt ung mày rậm, khôngô lực lưỡng.

Tô Hợp có biết người này, hẳn chính là đội trưởng đội thị vệ phủ doãn- Đỗ Phi Nhiễm. Vẻ mặt hắn nghiêm túc như sẵn sàngđón địch khiến Tô Hợp phát hiện ra điểm không thích hợp.

Khó phòng tối đen, vẻ mặt của Đỗ Phi Nhiễm, còn có mùi hương Mạn Đà La... Tô Hợp sầm mặt, hồng rồi, e rằng có bẫy.

Nàng nghiêng người định rời đi, lại nghe một giọng nói nam cực quen tai từ phía sau, thái độ thản nhiên.

“Đã đến đây rồi mà lại tay không rời đi như vậy,thật không giống với tác phong của công tử.”

Bước chân của nàng dừng lại một bước.

Đỗ Hành Quang?

Thanh âm này vừa vang lên, nhóm thị vệ lập túcvây quanh lại đây. Ánh lửa lập lòe vây chặt kín quanh gốc cây hòe.

Chân Tô Hợp như nhũn ra. Được tính của Mạn Đà Lađang dần dần khuếch tán trong cơ thể.

“Không ngờ đường đường Thiệu doãn đại nhân lại dùng thủ đoạn như vậy.” Giọng nói của nàng hoàn toàn không dụ dằngiống thường ngày, mà biến thành một loại trung tính trong sáng, vì chịu tácdộng được tính của Mạn Đà La nên lại hơi khàn khàn một chút.

“Nếu có thể giữ Lưu Phương công tử lại làmkhách, một chút thủ đoạn đó có đáng là bao.” Đỗ Hành Quang cười cười.

Tô Hợp nhìn toàn bộ quang cảnh âm thầm đánh giá,tường vây quanh cây hòe thụ này còn có một cách, với tình trạng hiện giờ củaminh sợ là không qua được. Đánh phải theo lối nóc nhà chạy trốn vậy.

“Cái gì mà Lưu Phương công tử? E rằng Thiếudoãn đại nhân nhận nhầm người rồi.”

Nàng dứt khoát xoay người, đối diện với Đỗ HànhQuang dưới tàng cây.

Trên mặt Tiểu Đỗ hiện rõ vẻ đắc ý, ánh mắt phứctạp. Nghe Tô Hợp nói như vậy, hắn mỉm cười. “Mùi hương độc đáo như vậy, ngoài Lưu Phương công tử ra, còn có ai cóthể lưu lại?”

Dưới lớp mặt nạ, khoe miệng Tô Hợp giật giật. Tiểu Đỗ người giỏi lắm, quả là chân nhân bất lộ tướng. E rằng đã chuẩn bị sẵnsàng, ngày hôm nay bắt ba ba cho vào lưới.

## Chương 4: Thât Giả Chuyên Vô Hoặc Công Tử Là Đoan Tu

Tô Hợp nhìn bản thân đang bị ôm trong vòng tay củamột chàng trai, tuy chỉ trong một khoảng thời gian ngắn nhưng lại lúng ta lúng túng không biết nói gì. Tại sao lại là hần?

”Sao vậy?” Chàng trai điềm đạm cườikhẽ một tiếng, giống như chi lan ngọc thụ[1], hoa nở bên bờ. “Tiểu Tônhỉ vẫn còn sợ ư?”

”Quân biểu ca?” Tô Hợp thấy tình trạngnhư vậy, đành tháo mặt nạ.”Sao có thể là huynh? Sao huynh biết được ——”

Quân Vô Hoặc, chính là biểu ca của Tô Hợp. Hầntung mơ hồ, nhưng mỗi năm thường tới Lạc Dương vài lần. Phong thái tuấn tú, đốixử với Tô Hợp rất tốt.

”Ta đương nhiên biết những chuyện liên quántới tiểu Tô nhĩ.” Quân Vô Hoặc ôm eo Tô Hợp, đứng dưới tàng liễu.”Lầnnày lại là vì cái gì vậy?”

Tô Hợp có ý nghi ngờ, nhưng lại không chú ý tớichính mình vẫn còn đang ở trong lòng Quân Vô Hoặc.

”Biểu ca, ta ——” Tô Hợp nhăn nhó khôngnói lên lời.

”Để ta đoán thử xem.” Quân Vô Hoặchình như có chút vui vẻ.”Là vì khối cống phẩm dạ minh châu đó, đúngkhông?”

Tô Hợp mở to mắt, bỗng nhiên phát hiện hành viái muội của mình và Quân Vô Hoặc, cười một tiếng rồi tách ra.

”Biểu ca, huynh thật sự rất thôngninh.”

Trong mắt Vô Hoặc có chút mất mát rồi nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ ôn nhu.

”Nếu tiểu Tô nhĩ muốn, nó sẽ là của muội.”Quân Vô Hoặc lấy một túi gấm từ trong tay áo, đưa cho nàng.

Nàng nhận lấy, từ trong túi gấm đỏ ra hai viênDạ minh châu to bằng quả trứng chim bồ câu. Minh châu vừa hiện ra, ánh sáng của nó gần như che khuất cả ánh trăng.

Nàng vội vàng cất vào túi.”Biểu ca, saohuynh lấy được vậy?”

Quân Vô Hoặc cảm thấy biểu hiện của nàng giờphút này cực kỳ đáng yêu.”Ta cũng giống muội thôi.”

Tô Hợp nhìn nhìn Vô Hoặc công tử, lại nhìn nhintúi gấm.

Vô Hoặc công tử phong thái tuyệt thế, hóa racũng là một phi tặc!

Đúng là nhìn không ra... Trong lòng nàng vô cùnglo lắng. Ngay cả một nhân vật như biểu ca cũng gia nhập nghề này, thế thì vềsau chẳng phải sẽ càng ngày càng khó kiếm com ăn sao?

Quân Vô Hoặc nào biết được suy nghĩ trong lòngnàng, còn giúp nàng bình tĩnh lại.

”Về nhà chứ?”

Tô Hợp cất túi gấm vào trong lòng, lắcdầu.”Muội phải tới núi Thanh Yêu.”

Đối với vị đại biểu ca thân thông quảng đại này,nàng cũng không định giấu giếm gì cả. Dường như hần có một năng lực đặc biệt,bất kể là bí mật nào của nàng cũng không thể thoát khỏi ánh mắt hần được.

”Muốn đi gặp sư phụ muội sao?” Quân VôHoặc thân nhiên hỏi lại.

Đấy, biết ngay mà. Ngay cả sư phụ nàng ở ThanhYêu mà hần cũng biết. Tô Hợp có cảm giác không tự nhiên, giống như bản thânmình bị bóc trần dưới ánh mắt của Vô Hoặc, hần đều biết mọi hành động suy nghĩcủa nàng.

”Đúng vậy.” Tô Hợp suy sụp, thuần túylà xuất phát từ bản năng tự bảo vệ mình.

Quân Vô Hoặc nhếch môi. Bờ môi hần hơi đỏ hơn sovới người bình thường, nhìn thoáng qua giống như cánh hoa mai đỏ nổi bậtgiữa trời tuyết trắng thảng chập vậy. Lúc hần cười, dễ gây cho người nhìn cảm giác như nhìn thấy loạihong mai nở rộ.

”Ta cùng đi với muội.”

Tô Hợp bị nụ cười của hần hấp dẫn, đợi đến tìnháo lại đã bị Quân Vô Hoặc kéo lên ngựa. Nàng thậm chí còn không nhìn rõ là conngựa này từ đâu chạy ra.

Ảo não đất ngựa đi, trong lòng Tô Hợp cảm thấythất bại.

Trong đời Tô Hợp có hai mục tiêu vĩ đại. Một làđưa Mỹ nhân hương mở rộng tới tây kinh Trường An, kiếm đủ vàng bạc của mọi quauto, người giàu; hai

là làm phi tặc đệ nhất thiên hạ, trộm hết tất cả bảo vật trong thiên hạ.

Điều thứ nhất còn cảm thấy có khả năng thực hiện được, nhưng điều thứ hai thì dù thế nào cũng không làm được.

Vì sao? Chỉ cần có vị biểu ca giỏi võ công cũng như mưu lược trong giới phi tặc, thì nàng chẳng bao giờ thành thiên hạ đệ nhất được.

Quân Vô Hoặc thấy nàng rầu rĩ không vui, còn tưởng nàng còn đang khổ sở vì chuyện lúc tối, liền cố ý nắm chặt cánh tay ôm nàng vào trong lòng.

"Tiểu Tô nhi đừng buồn nữa. Làm người phải có lúc thất bại, ngựa có lúc sảy chân. Đỗ thiếu doãn kia dùng thủ đoạn như vậy, cũng khó trách muội trúng phải mai phục của hắn."

Tô Hợp vẫn im lặng như cũ, còn đang chìm đắm sự hụt hẫng vì chí hướng thất bại của mình.

Quân Vô Hoặc khẽ cười một tiếng, cúi người nói bên tai nàng: "Nghe nói Đỗ thiếu doãn và muội có quan hệ không tồi? Hắn còn chưa biết thân phận thật của muội sao?"

Rốt cuộc Tô Hợp cũng đã qua cơn chán nản, quyết tâm tỉnh lại. Cho dù không làm được phi tặc đệ nhất thiên hạ, ít nhất cũng có thể làm thiên hạ đệ nhất "nữ" phi tặc, không phải sao? Tuy rằng, mọi người đều nghĩ nàng là đàn ông.

"Sao lại không nói gì vậy?" Quân Vô Hoặc ngạc nhiên.

Tô Hợp bỗng nhiên cười một tiếng: "Cứ như vậy đi!"

Quân Vô Hoặc hoàn toàn không hiểu được nàng đang nói gì, bắt đầu đi lắc đầu. Đối với tâm tư của nàng, từ trước tới nay, hắn không tài nào đoán được.

"Biểu ca, huynh thật sự muốn cùng muội tới núi Thanh Yêu ư?" cuối cùng Tô Hợp cũng nhớ ra điều này. "Nhưng mà tình hình sư phụ có chút cổ quái, muội sợ lão ——" nàng không biết giải thích với Quân Vô Hoặc như thế nào. Yêu đạo sư phụ kia tính tình không chỉ cổ quái mà còn quái dị đến cực điểm, nàng thân là đồ nhi cũng cảm thấy xấu hổ thay.

"Không có cách nào khác." Quân Vô Hoặc thở dài, mắt thấy chủ đề lại bị thay đổi. Chẳng mấy khi không khí ái muội như vậy, thế mà nàng lại chả có cảm giác gì là sao? "Ta và hắn cũng quen biết sơ sơ."

Miệng Tô Hợp mở ra hình chữ O. Dường như mỗi lần ở cùng với biểu ca, hình tượng bình tĩnh cơ trí của nàng bị đánh bay đi phurong nào không biết.

"Con ngựa đen của muội ở đâu?"

Quân Vô Hoặc biết bất cứ khi nào Tô Hợp rang ngoài, nhất định sẽ lại cười nó.

"Ồ quán trọ cách ngoài thành mười dặm."

Lúc bình minh, Quân Vô Hoặc và Tô Hợp song song cười ngựa thẳng đường tiến tới núi Thanh Yêu.

"Biểu ca, sao lần này huynh tới sớm như vậy?" Rõ ràng hàng năm phải qua mười lăm tháng sáu hắn mới tới.

Quân Vô Hoặc liếc mắt nhìn nàng một cái: "Nghe nói tiểu Tô nhi mua một thiếu niên đẹp trai?"

Tô Hợp quay đầu sang hướng khác, vẻ mặt âm ỉ. Ngay cả việc này hắn cũng biết ư? Chẳng lẽ hắn có Thiên Lý nhãn, Thuận Phong nhãn hay sao?

"Biểu ca, rõ ràng huynh không ở Lạc Dương, sao chuyện gì cũng không lọt qua khỏi mắt huynh vậy?" Cảm giác thất bại của nàng càng ngày càng tăng.

Quân Vô Hoặc cười một tiếng: "Chỉ cần là chuyện của muội, không cần biết là gì, ta đều quan tâm tới."

Ý tứ của những lời này tương đối rõ ràng, nhưng Tô Hợp vẫn cứ như trước hồn nhiên không phát hiện ra, còn cảm thấy buồn bực vì biểu ca quá quan tâm tới mình.

Tô Hợp thở dài: "Biểu ca, thật ra bên cạnh muội có tai mắt của huynh phải không?" Nàng đảo mắt: "Chẳng lẽ là Hòa La?"

Quân Vô Hoặc mỉm cười không nói.

"Không phải?" Tô Hợp vỗ vỗ đầu con ngựa, nó hiểu ý giảm tốc độ lại: "Chẳng lẽ là Tôn thúc? Nhất định là lão."

Quân Vô Hoặc bắt đầu đi lắc đầu: "Tiểu Tô nhi, muội định đòi đi sự chú ý của ta sao? Chẳng lẽ thiếu niên kia đã làm muội động tâm?"

Tô Hợp cúi đầu, cắn môi dưới: "Động tâm? Tâm của muội đương nhiên là đang bị kích động. Mười lượng vàng của muội đấy!"

Quân Vô Hoặc chớp mắt: "Có thể khiến cho muội bỏ ra mười lượng vàng, chứng tỏ người này cũng không tầm thường. Chờ ta và muội quay về, nhất định phải nhìn qua mới được."



Tô Hợp khòe mắt giật giật. "Không cần đâu. Hấn chạy mất rồi."

"Chạy?" Quân Vô Hoặc ngạc nhiên nói. "Vì sao phải chạy?"

Tô Hợp da mặt dày là thế, rốt cục trăm năm khổ được một lần đỏ lên.

Biết trả lời thế nào đây? Chẳng lẽ nói là lúc ta đây hấn ngã định oxxx thì hấn hóa hồ ly chạy trốn ư?

"Tóm lại rất phức tạp. Biểu ca, huynh đừng hỏi nữa."

Quân Vô Hoặc nhìn thấy gương mặt phù dung của Tô Hợp ửng đỏ, nhú mày.

Núi Thanh Yêu cách thành Lạc Dương tám mươi dặm về hướng tây bắc, đến giữa trưa, hai người đã tới chân núi. Gởi hai con ngựa ở quán trọ dưới chân núi xong, hai người dùng khinh công lên núi.

Sư môn của Tô Hợp, chính là Thanh Nữ Phong trên đỉnh núi Thanh Yêu. Thanh Nữ Phong ở trên đỉnh cao nhất, phải đi qua năm trăm bậc thang mới nhìn thấy một đền thờ đã cũ, bên ngoài đền thờ có một tấm biển, trên viết: "Thanh Nữ môn".

"Là nơi này ư?" Quân Vô Hoặc nhìn bốn phía cũ nát và bảng hiệu nghiêng lệch, nhú mày. Hóa ra tiểu Tô nhi mấy năm qua đều ở chỗ này? Thối yếu vật kia tính nét không đối, thế này không phải là quá keo kiệt sao?

"Kẻ nào dám tự tiện xông vào Thanh Nữ môn?" Một giọng nữ đột nhiên vang lên. Hai người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một bé gái khoảng tám, chín tuổi, quần áo cũ nát nhưng thần thái đôi mắt trắng bạch phân minh lại rạng rỡ lạ thường.

"Phiến Ly?" Tô Hợp cười nghênh đón.

"Sư tỷ?" Bé gái cũng nhận ra Tô Hợp, thái độ đề phòng đã biến mất. Hai người vui mừng ôm chầm lấy nhau.

"Sư tỷ, sao quay trở lại sớm vậy?"

"Ta gặp chút phiền toái, muốn nhờ yêu đạo giúp một tay."

Phiến Ly nháy mắt mấy cái. "Vậy tỷ mang tới cái gì? Gần đây khẩu vị của yêu đạo càng ngày càng kinh khủng."

Tô Hợp ra vẻ thần bí cười. "Lần này lão chắc chắn sẽ hài lòng."

Quân Vô Hoặc đứng bên cạnh nhìn biểu hiện rất thân mật của hai vị tỷ muội. Các nàng thật sự rất thân thiết, lại gọi sư phụ nhà mình là "Yêu đạo". Thật khiến người nghe vừa kinh ngạc vừa buồn cười.

"Đúng rồi, sư tỷ, hấn là ai vậy?" rốt cuộc Phiến Ly phát hiện ra kẻ im lặng đứng bên cạnh— Quân Vô Hoặc.

"Đây là biểu ca của ta."

Về mặt Phiến Ly bỗng nhiên trở nên kỳ quái. "Oa —— chính là cái người có duyên kiếp trước với tỷ ư?"

Tô Hợp không ngừng phủ nhận. "Không phải, huynh ấy thật sự là biểu ca ta. Hơn nữa huynh ấy cũng quen biết yêu đạo. Chonên ta mới dẫn huynh ấy đến đây."

"Thật không?" Phiến Ly đi một vòng quanh Quân Vô Hoặc, khòe miệng giật giật. "Không đúng a, hấn ——"

"Phiến Ly phải không?" Quân Vô Hoặc bỗng nhiên mở miệng, mỉm cười. "Có thể giúp chúng ta thông báo một tiếng? Chúng ta có chút việc gấp, cần gấp Thiên Lộc Tử một lát."

Phiến Ly giật mình. "Được, hai người chờ một chút."

Thanh Nữ môn, chương môn là Thiên Lộc Tử. Vốn là môn phái nhỏ ở trong giang hồ cũng không có chút tiếng tăm (có lẽ là ít nhất). Hiện giờ cũng mới chỉ có hai đệ tử, đều là nữ, một là Tô Hợp, một là Phiến Ly.

Thanh Nữ môn, vừa tu đạo cũng vừa luyện võ. Nhưng Tô Hợp từ nhỏ tập võ, Thiên Lộc Tử chưa bao giờ lấy đạo pháp truyền thụ, hấn nói thân thể Tô Hợp không thích hợp để tu luyện pháp thuật.

Đối với điểm này, Tô Hợp thường có oán niệm. Giống như lúc này, nếu nàng có pháp thuật, còn sợ không bắt được gã hồ ly tinh kia sao?

Khi Tô Hợp mới ra sinh, thân thể gầy yếu, dường như không thể sống quá ba tuổi. Lúc đó Thiên Lộc Tử xuất hiện ở Tô gia, cứ sống Tô Hợp sắp tắt thở, cũng nói nếu muốn chữa khỏi hoàn toàn cơ thể suy nhược của Tô Hợp chỉ còn cách đem về núi Thanh Yêu làm đồ đệ của lão (Tô Hợp thường ngoài nghĩ đây chỉ là cái cớ).

Cha mẹ Tô Hợp không đành lòng nhìn con gái đau đớn vì bệnh tật, đành phải đồng ý. Cũng thật kỳ lạ, sau khi đến Thanh Nữ Phong, thân thể Tô Hợp

càng ngày càng tốt hơn, thậm chí tập võ cũng thuận buồn xuôi gió, một thân khinh công, như nước chảy mây trôi, như làn gió êm đềm thổi.

Tuy nhiên Thiên Lộc Tử là một kẻ cực keo kiệt, đam mê châu báu quý hiếm, hoàng kim bạc trắng, bao nhiêu bảo bối bị lão thugữ, cho tới bây giờ chưa từng tái xuất.

Tô Hợp thường thấy khó hiểu, nhiều đồ như vậy phải chất thành một ngọn núi nhỏ mới đúng? Thanh Nữ Phong lớn như vậy, không biết lão cất giấu chỗ nào?

Có vị sư phụ như vậy thảo nào dạy ra một đồ đệ như Tô Hợp.

Lúc Tô Hợp mười bốn tuổi, bắt đầu bước chân vào giới phi tặc, đã sớm nổi danh một vùng. Bao nhiêu châu báu quý hiếm, hết thấy đều hiểu kính biểu Thiên Lộc Tử. Thiên Lộc Tử cực kỳ hài lòng, thường vuốt cằm cười cười, vẻ mặt rất đáng khinh. "Trước có Hồng Phát tới, sau có Tô Hợp lưu hương Thanh Nữ môn ta nhân tài đồng đức!"

Mãi đến lúc này, Tô Hợp mới thắc mắc. Hồng Phát Nữ danh tiếng khắp thiên hạ, chẳng lẽ lại là sư tỷ của nàng?

Nàng hỏi qua vài lần, Thiên Lộc Tử chỉ cười mà không nói.

Nghĩ lại, tuy hình tượng của Thiên Lộc Tử lờ mờ một chút, nhưng nếu nhìn kỹ khuôn mặt lão chưa tới ba mươi, cho dù lão cứ tính bốn mươi, nhưng Hồng Phát Nữ kia là người của triều đại trước, sao có thể là đồ đệ của lão? Đúng là lão yêu đạo đang ăn nói khùng điên rồi.

Năm nàng mười tám tuổi, không biết yêu đạo thất đầu về một bé gái bảy, tám tuổi làm sư muội của nàng, đó là Phiến Ly.

Lại nói tiếp cũng kỳ quái, đã năm năm trôi qua, Phiến Ly không hề thay đổi, vẫn như lúc vừa tới. Tuy Tô Hợp thầm thắc mắc trong lòng nhưng cũng biết rõ yêu đạo kì quái chán không nói. Về phần Phiến Ly, lại hoàn toàn không hiểu duyên cớ trong đó nên cũng không thêm để ý.

Trong ý nghĩ của nàng, duy trì dáng vẻ này cũng không có gì là không tốt.

"Đồ nhi đến đây à?" Một đạo sĩ áo xanh chạy vội đến.

Búi tóc dài màu trắng tán loạn, tùy tiện cài một cành gỗ nhỏ. Chòm râu đương nhiên cũng màu trắng che đi phần nửa khuôn mặt chỉ để lộ ra một cặp mắt to sáng quắc. Tay phải cầm một thanh Phát tử cũng màu trắng.

Tô Hợp và Quân Vô Hoặc không hẹn mà cùng giật giật khóe miệng, chảy xuống ba tầng mồ hôi lạnh.

"Đồ nhi!" Đạo sĩ áo xanh lờ mờ ngăm nhìn một vòng, nhìn rõ mục tiêu, thẳng hướng Tô Hợp chạy tới, còn giang hai tay, giống như sẽ ôm nàng một cái thật chặt. "Vi sư rất nhớ con a a ——"

Là muốn ta mang trần bảo đến thì có. Tô Hợp khế cắn môi, nhẹ nhàng di chuyển từng bước từng bước sang bên cạnh.

Đạo sĩ áo xanh mắt thấy sẽ theo quán tính mình sẽ ngã xuống đất, lại như kỳ tích nghiêng thân mình thu trở về.

"Tô Hợp đồ nhi ——" lão nhíu mày, ánh mắt rất ngáy thơ. "Chẳng lẽ con không nhớ vi sư?"

Tô Hợp từ trong tay áo lấy ra túi gấm, giơ quai trước mắt hắn.

Ánh mắt ngáy thơ kia lập tức thu lại, bắn ra toàn tia nhìn hưng phấn. "Là cái gì? Là cái gì? Mau đưa vi sư nhìn xem!"

Lão lại bỏ nhào lên phía trước. Thân thể dường như không nhúc nhích.

Lão lại cố cử động. Vẫn không nhúc nhích.

Đang lúc buồn bực, từ phía sau vang lên một giọng nói, hình như có phần âm trầm tức giận.

"Thiên - Lộc."

Lão sừng sốt, quay đầu lại, đối diện với gương mặt Quân Vô Hoặc. Mà tay của Quân Vô Hoặc, chính xác là đang giữ tay lão.

Thảo nào không nhào tới thành công.

Ánh mắt lão mở to. "Hoặc ——"

Quân Vô Hoặc nheo mắt lại.

Thiên Lộc Tử chép chép miệng, lúng ta lúng túng xoạc giày. "Thảo nào không cử động được, hóa ra là người đã đến rồi."

"Yêu đạo." Tô Hợp buồn bực nhìn chằm chằm Thiên Lộc Tử rồi lại nhìn Quân Vô Hoặc. "Hóa ra lão thật sự quen biết biểu ca?"



Tô Hợp khẽ cắn môi. "Chết tiệt, chả được chút lợi thế nào cả. Đã thế còn mất mười lượng vàng, càng nghĩ càng giận."

Sắc mặt Tô Hợp và Thiên Lộc Tử không hện mà cùng có biểu hiện tiếc nuối và đau lòng...

Quân Vô Hoặc ôm trán, nỗ lực kiềm chế ý muốn bạo lực của mình.

"Chiếm lợi thế gì thế?" Cái đầu nhỏ của Phiến Ly chen vào, mắt tròn nhìn ngó một vòng. "Trên mình hồ ly có thứ gì tốt hay sao?"

Tay phải của Thiên Lộc Tử chìa cái Phất tử về hướng Phiến Ly xua xua nàngra. "Đi đi, trẻ con biết nhiều như vậy làm gì!"

"Đồ nhĩ." về mặt Thiên Lộc Tử nịnh nọt. "Có phải con muốn vì sự giúp con đối phó với con hồ ly kia? Không thành vấn đề, không thành vấn đề, visur rất vui khi có thể giúp đồ nhĩ- chỉ là, cái túi gấm kia của đồ nhĩ. ..."

Tô Hợp quay ra mỉm cười ngọt ngào với Thiên Lộc Tử.

Thiên Lộc Tử trong lòng khẽ run. Thường thường lúc đồ nhĩ nhà mình cười như vậy, nhất định trong đầu đang có tính mưu kế.

"Sự phụ bản sự thông thiên đầu cần phải ra mặt đối phó với một con hồ ly nhỏ cơ chứ?" Tô Hợp giả là cười. "Chỉ cần người cho con mượn Phục Yếu tác dùng một chút là được rồi."

"Phục Yếu tác?!" Trên mặt Thiên Lộc Tử hiện lên vẻ đau lòng. "Nhưng nó vốn ở dưới đáy hòm bảo bối của vi sư, hơn nữa, con cũng không có phép thuật muốn dùng cũng vô dụng thôi."

"Sự phụ, thật ngẫu nhiên, con từng nghe người nói rằng Phục Yếu tác không cần pháp thuật khống chế, chỉ cần biết khẩu quyết là được, không phải sao?" Nụ cười của Tô Hợp càng thêm dịu dàng hơn một chút. Phiến Ly và Quân Vô Hoặc lại không hện mà cùng thấy rét run.

"Ảo giác, ảo giác." Thiên Lộc Tử liên tiếp lắc đầu. "Là con nghe nhầm."

"Thật không?" Tô Hợp bỗng nhiên mở to mắt. "Lão - thối yêu đạo! Uống công ta ngày thường đưa cho lão nhiều báu vật như vậy, thế mà chỉ mượn có một cái dây thừng mà lão cũng không chịu cho mượn?!"

Nàng mỉm môi giận dữ xong lại cười. "Một khi đã như vậy, xem ra ta đã uống công khổ sở mang dạ mình châu đến, vẫn là để ta cất giữ tự thưởng thức thôi."

Thiên Lộc Tử nghe xong, ánh mắt nhất thời lóe lên. "Dạ mình châu?!"

Tô Hợp chậm rãi rút từ trong túi gấm ra hai viên dạ mình châu tỏa ánh sáng đặt trước mặt tự mình dùng tâm thưởng thức. "Đây chính là kỳ trân dị bảo đó, không giống với những bảo bối mà ta từng thu được. Chắc chắn, nhìn độ cong của nó này, ánh sáng thật đẹp!"

Ánh mắt Thiên Lộc Tử dán chặt vào cặp dạ mình châu, không tự chủ nuốt một ngụm nước miếng, vươn tay về phía cặp dạ mình châu kia.

Nhưng động tác của Tô Hợp còn nhanh hơn lão, nhanh chóng thu lại cặp dạ mình châu, cất vào trong túi gấm, buộc gọn đẽ vào trong lòng.

Thiên Lộc Tử tắc lưỡi, vô cùng tự nhiên đưa tay phóng tới phía ngực nàng. Nhưng người mới di chuyển được nửa đường thì đã bị Quân Vô Hoặc ngăn cản.

"Người muốn làm gì?" Quân Vô Hoặc tái mặt.

Thiên Lộc Tử ngượng ngùng rút cánh tay về. "Kim lòng không đậu, kim lòng không đậu."

Nhìn biểu hiện kinh ngạc của sự phụ, tâm tình của Tô Hợp đương nhiên là vô cùng vui vẻ. "Thế nào? Yêu đạo sự phụ?"

Thiên Lộc Tử nắm thanh Phất tử trong tay, hất lên hất xuống rồi lại nắm chặt, rồi rầm nửa ngày.

"Được rồi." Lão bĩu môi. "Đồ nhĩ lớn rồi, không còn nghe theo sự phụ nữa."

Tay trái lão tung một trảo vào hư không, một sợi dây thừng vàng chói xuất hiện trên tay.

"Dùng xong rồi, nhớ mang trả lại sớm"

"Đã biết." Tô Hợp nhận lấy, túi gấm trong lòng liền tung cho Thiên Lộc Tử.

Thiên Lộc Tử giống như trẻ nhỏ được quà, ôm chặt vào trong ngực.

"Đợi chút, khẩu quyết là gì?"

Thiên Lộc Tử liền ghé sát tai Tô Hợp nói nhỏ vài câu.

Mặt Tô Hợp méo xệch. "Quả nhiên là phong cách yêu đạo."

Thiên Lộc Từ giả vờ ho khan vài tiếng phụng phịu đuổi người.

"Đi mau, không tiễn."

Tô Hợp đã đạt được mục đích đương nhiên sẽ không ở lâu, nhanh chóng cùng Quân Vô Hoặc xuống núi. Nhìn thân ảnh hai người đã đi xa, Thiên Lộc Từ không dẫn được tồ mò, vội vàng mở túi gấm ra.

"Sao?! Chỉ có một quả?"

Thiên Lộc Từ trợn tròn mắt, khoe miệng tức giận đến co rút mãi. "Đồ nhigan trá! Ngay cả sư phụ cũng dám lừa dối."

Phiến Ly vui sướng khi thấy người gặp họa nhìn sư phụ nhà mình bị sư tỷ choi xỏ. Thiên Lộc Từ nghĩ nghĩ một chút lại đắc ý cười. Phiến Ly khó hiểu. Hay là yêu đạo bị ám đầu?

"Yêu đạo, lão ở đó cười gì thế?"

Thiên Lộc Từ cười vô cùng vui vẻ. "Không thể nói, không thể nói."

Phiến Ly gất gông. "Không nói thì không nói, ai thêm quan tâm."

Thiên Lộc Từ hoảng hốt. "Tiểu đồ nhi, vì sư nói cho con. Thật ra sư tỷ con lấy cái Phước Yêu tác đó đi cũng không đối phó nổi với con hồ ly ấy đâu."

"Cái gì?!" Phiến Ly tái mặt. "Lão yêu đạo này, sao lão không nói sớm?"

"Nếu nói sớm, dạ minh châu này có thể là của ta sao?" Thiên Lộc Từ liếc mắt nhìn nàng, giống như nàng vừa hỏi một vấn đề cực ngu ngốc.

"Không được. Ta phải xuống núi đi nói cho sư tỷ. Còn cả biểu ca bên cạnh tỷ ấy, rõ ràng là ——"

Thiên Lộc Từ túm chặt vạt áo của nàng. "Dừng dừng. Có 'Biểu ca' kia ở đó, con bé sẽ không gặp nguy hiểm."

"Thật sao?" Phiến Ly nhú mày, không biết có nên tin lời yêu đạo hay không.

"Vị sư đã gạt con khi nào chưa?"

"Thường xuyên."

Thiên Lộc Từ xấu hổ ho khan. "Đó là kiếp số của sư tỷ con. Cái gì phải đến sẽ đến."

Lão mở mắt, nhìn về phương hướng Tô Hợp xuống núi, ánh mắt hiếm khi lạnh lẽo như vậy. Tuy nhiên, ánh nhìn lạnh lẽo ấy ngay lập tức bị đập vỡ.

"Sư phụ, dạ minh châu có thể cho ta mượn nhìn xem chút không?"

Thiên Lộc Từ trợn mắt, vội vàng bảo vệ dạ minh châu trong tay. "Ra chỗ khác chơi, đừng có động vào."

"Keo kiệt!"

Bên này, Tô Hợp lấy từ trong áo một viên dạ minh châu, bỏ vào trong túi hành lý. Quân Vô Hoặc chớp mắt. "Còn để lại một viên sao?"

Tô Hợp cong môi cười. "Yêu đạo kia lần này tự nhiên cực kỳ hào phóng, không có kẻ mặc cả như thế chắc chắn có vấn đề."

Quân Vô Hoặc kinh ngạc. Đối với thầy trò nhà này, rốt cuộc nên nói là thượng bất chính, hạ tắc loạn, hay là hậu sinh khả úy, trò giỏi hơn thầy đây?

Bởi vì có Quân Vô Hoặc cùng đồng hành, và lại bị lão sư phụ vô lương tâm xuadũi, Tô Hợp vốn định ở lại trên núi vài ngày thế nhưng chỉ trong một ngày dơi đi lui, đã trở về Mỹ nhân hương.

"Tiểu thư!" Hòa La vui mừng chạy ra đón. "Sao lần này người lại về sớm như vậy?"

"Sự tình thuận lợi, liền sớm trở về."

"Vô Hoặc công tử!" Hòa La thấy Vô Hoặc đi phía sau Tô Hợp, khuôn mặt bất giác lại đỏ lên.

Quân Vô Hoặc gật đầu với nàng, thu hồi thái độ dịu dàng, có chút lãnh đạm.

Tô Hợp phát hiện Quân Vô Hoặc chỉ có lúc ở trước mặt nàng và yêu đạo vô lương tâm kia mới để lộ chút cảm xúc ra ngoài, còn đối với những người khác, thường là thái độ lãnh đạm, xa lạ. Hòa La đáng thương, Tô Hợp trong lòng thầm thở dài. Biểu ca nàng lại là đoạn tu, Hòa La mà biết nhất định sẽ

đau lòng đến chết, từ đó ý nghĩ muốn bồi thường càng dấy lên trong lòng nàng.

Đáng tiếc Quân Vô Hoặc không thể nào biết được suy nghĩ trong đầu Tô Hợp lúc này. Nếu không, sợ là dù như thế nào cũng không duy trì được hình tượng lạnh nhạt đầy lễ nghi nữa.

“Tiểu thư, thật may người về sớm” Biểu hiện của Hòa La có phần mờ ám.

“Có việc gì sao?”

“Bạch công tử đang tìm người.”

“Cái gì?!” Tô Hợp ngạc nhiên. “Người nói tới cái gã Bạch công tử kia, không phải ta nghe nhầm đó chứ?”

Hòa La vui vẻ, có chút hờn dỗi kéo tay áo tiểu thư nhà mình. “Tiểu thư, còn có thể có mấy vị Bạch công tử? Đương nhiên chính là Bạch Lược Bạch công tử.”

“Chính là hồ ——” Tô Hợp nhất thời vội vã nói không lên lời. “Hắn ở đâu?”

Hòa La ngăn người, lần đầu tiên nhìn thấy tiểu thư nhà mình lại có vẻ vội vàng như thế, xem ra lần này đã động tâm rồi đây.

Nàng lại không biết rằng, giờ phút này trong lòng Tô Hợp tràn ngập cảm xúc. Vì muốn bắt hắn, chính mình đi trộm dạ mình châu, thiếu chút nữa bị Tiểu Đồ vạc trần thân phận; trở về núi Thanh Yêu, khó khăn lắm mới mượn được Phược Yêu tác của yêu đạo, cứ nghĩ phải sống chết mới mang được con hồ ly này lời trở về, nhưng không ngờ hắn lại tự mình vác xác tới cửa?!

Hòa La rất vui. Cuối cùng tiểu thư nhà mình cũng có phản ứng bình thường của nữ giới, xem ra bản thân cầu xin nàng mua Bạch công tử về là chuyện tốt.

“Đang chờ trong phòng tiểu thư đây ạ.”

Tô Hợp hùng hổ “rầm” một tiếng đẩy cửa phòng.

Đang ngồi nhàn nhã bên cạnh bàn, chẳng phải chính là Bạch Lược công tử đêm hôm kia chạy trốn chết đó sao?

Hắn bung tách trà bạch ngọc lên, thông thả đưa tới bên miệng thổi thổi, liệng cái nắp chén vài lần rồi nhấp một ngụm trà. Lại dùng ngón tay dài trắng nõn đẩy nắp chén trà lên, cử chỉ vô cùng nhàn hạ, phong thái như tiên hạ phàm. Dáng vẻ vô cùng phong hoa tuyết nguyệt như thế có chỗ nào giống con hồ ly trắng chết vật đêm trước?

Thấy Tô Hợp tiến vào, hắn cũng không hề ngạc nhiên, chỉ buông chén trà trong tay xuống, thản nhiên cười khể với Tô Hợp. Tô Hợp ngược lại thấy không tin vào mắt mình.

Hắn đúng là Bạch Lược, nhưng nhìn qua dường như không giống lắm.

Tô Hợp không nhúc nhích, cẩn thận quan sát hắn. Rốt cuộc khác chỗ nào?

“Nương tử.” Bạch Lược đứng lên, đi về phía nàng.

Hai chữ này như chém một nhát đao vào trong lòng Tô Hợp. Tháo nào cảm thấy có chỗ khác biệt. Hình dáng trước mặt nàng đây không còn bộ dáng mảnh mai đầy một phát đã ngã, tuổi tác dường như lớn hơn một chút. Người này tuy đẹp hơn, nhưng vẻ đẹp lại thiếu thần vận, không còn vẻ ngây ngô lúc trước. Người đứng trước mặt nàng giờ đây chính xác là tai họa của thiên hạ.

“Người là ai?” Nhận thức được sự khác biệt, Tô Hợp trấn tĩnh hỏi.

Hắn nhướn mày, vành môi khẽ cong lên, giống như đang xấu hổ. “Nương tử, mới hai ngày trước nói ta từ nay về sau chính là người đàn ông của nàng, sao nhanh như vậy đã không còn nhận ra ta?”

Tô Hợp cười lạnh một tiếng. “Người nghĩ ta là đồ ngốc hả?” Nàng lờ Phược Yêu tác ra, ở trước mặt hắn quăng lên một cái. “Rốt cuộc người là ai? Có quan hệ gì với Bạch Lược? Nếu không chịu nói thật, đừng trách ta vô tình.”

Hắn xem thường dáng vẻ nàng, cười khể. “Nương tử nói gì vậy, ta không hiểu nàng đang muốn nói gì?”

“Không chịu nói?” Tô Hợp vùng Phược Yêu tác lên, trong lòng thầm đọc khẩu quyết. “Tiền bạc châu báu trong thiên hạ vào hết tay ta, nghe lệnh của ta, trời!”

Tô Hợp ở trong lòng đọc khẩu quyết, vẻ mặt thì vô cùng méo mó. May mắn là khẩu quyết này không cần mở miệng nói, nếu không nàng thật sự cũng không có đủ dũng khí đọc nó.

Phược Yêu tác màu vàng nghe thấy khẩu quyết tự động tung lên, bay về phía Bạch Lược, nhanh chóng trở thành một khối. Bạch Lược nhìn Phược Yêu tác trên người, không chút hoảng hốt.

"Với Phước Yêu tác này, dù cho ngươi có pháp lực cao cường tới đâu cũng đừng hòng trốn đi được." Tô Hợp xoa xoa tay, ung dung nhìn chàng trai trước mắt. "Thối hồ ly."

Trong mắt Bạch Lược hiện lên một tia giận dữ.

Tô Hợp ý vào Phước Yêu tác, có chút kiêu ngạo. "Nói đi, ngươi tiếp cận ta, rốt cục có mục đích gì?"

Bạch Lược nhắm mắt lại, nhếch môi nở nụ cười câu hồn đoạt phách.

"Không chịu nói?" Tô Hợp tròn tròn mắt. "Được lắm. Ngươi không nói cũng không sao, ngươi có thể thay thế Bạch Lược, tiếp tục hoàn thành cho xong chuyện đang dở của chúng ta."

Tô Hợp mới vừa lại gần hắn, hắn lại nở nụ cười một tiếng.

"Nàng cho là với cái dây thừng này mà có thể bắt được ta sao?"

Tô Hợp ngẩn người.

Bạch Lược ngừng đầu, cặp mắt màu xám sáng lên. Chỉ thấy hắn tùy ý lắc nhẹ người một cái, Phước Yêu tác liền rời khỏi người hắn, rơi xuống đất.

Tô Hợp lui từng bước về phía sau, trong lòng không ngừng chửi mắng yêu đạo sư phụ. Ngày thường keo kiệt nàng còn không tính toán, lần này lại dám đưa chonàng thứ đồ giả mạo như vậy? Lần này nàng bị yêu đạo hại chết rồi.

Bạch Lược tiến lại gần nàng. "Phước Yêu tác này chỉ có thể trói được yêu nghiệt. Mà ta - hiển nhiên không phải."

Tô Hợp lại lui từng bước, chạm đến gần khung cửa. Làm sao bây giờ? Không biết biểu ca hắn có kịp tới cứu nàng hay không? Nhưng mà người này rõ ràng không phải người thường, cho dù biểu ca có đến đây sợ cũng không còn cách nào khác.

"Ngươi muốn gì?" Tô Hợp ngoài miệng trong yếu. Làm sao bây giờ, bỏ chạy thì không kịp, mà nhuyển kiếm lại không mang bên người. Bạch Lược đi tới trước mặt nàng, cười nhạt, nhất thời ánh mắt biến đổi.

"Nương tử, ta chính là Bạch Lược."

Thân hình hắn lắc nhẹ, bỗng nhiên biến thành bộ dáng thiếu niên mười sáu, lại dần trưởng thành lên mười tám, cuối cùng lại khôi phục nguyên dạng.

"Như vậy nàng đã nhận ra rồi chứ?"

Lần đầu tiên Tô Hợp tận mắt nhìn thấy người không cùng loại với mình (không tính tới hồ ly đào tẩu hôm trước), trong lòng rối loạn. Người này thực sự là con hồ ly kia? Nói như vậy ——

"Ngươi trưởng thành nhanh thật đấy."

Bạch Lược giật mình, có chút bất đắc dĩ nhắm mắt. "Cái này chỉ là thủ thuật đơn giản che mắt thiên hạ thôi. Người đang đứng trước mắt nàng, mới là hình dáng thật của ta."

Tô Hợp suy nghĩ. "Nói như vậy, ngươi là cố ý muốn tiếp cận ta."

Bạch Lược mỉm cười, không trả lời.

"Vì sao?"

Bạch Lược nhìn thẳng vào mắt nàng. "Ta vốn là tiên hồ Thanh Khâu, vì từng được nương tử cứu, nên tới đây báo ân."

"Thanh Khâu? Chẳng lẽ thật sự có địa phương như vậy?"

"Đương nhiên. Nhưng chỗ chúng ta là Sơn Hải giới, người thường khó có thể tới."

Tô Hợp trầm ngâm một lát. "Ta không nhớ mình đã từng cứu ngươi."

"Mười năm trước, ở núi Thanh Yêu. Nàng từng cứu một hồ ly bị thương, đã quên rồi ư?" Cặp mắt Bạch Lược như có ma lực, hấp dẫn người ta hồi tưởng quá khứ.

Tô Hợp cẩn thận nhớ lại. Mười năm trước, hình như đúng là có chuyện như vậy. Nhưng mà lúc ấy nàng vốn nghĩ rằng có thể lột bộ lông con hồ ly đó làm thành một bộ áo lông trắng thú, sau đó nó lại chạy mất, làm nàng còn đau lòng một thời gian. Tất nhiên nàng sẽ không đại dị nói sự thật ra.

"Vậy con hồ ly đó chính là ngươi?"

Bạch Lược gật gật đầu, điềm đạm cười.





Tô Hợp cũng chẳng thêm sửa lời hấn. Muốn gọi thế nào thì gọi, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời là được. Nàng lại nở một nụ cười kiêu kiêu dịu dàng. "Như vậy —"

Bạch Lược theo bản năng chuẩn bị chengực đào tẩu, lại ảo não phản ứng của chính mình. Sao lại có thể sợ một cô gái người phạm cơ chứ?

"Vậy từ hôm nay trở đi, người hãy ra Mỹ nhân hương giúp một tay."

Nhóm bà tám thành Lạc Dương nhanh chóng truyền tin cho nhau, Mỹ nhân hương có một tiểu nhị cực phẩm nhân gian.

Vị tiểu nhị này, một thân y phục trắng muốt không nhiễm bụi trần, chỉ đứng cạnh quầy tính tiền như vậy, cúi đầu cười nhẹ đã khiến toàn bộ phái nữ trong cửa hàng trừ Tô Hợp ra đỏ râm râm, cùng với một bộ phận đông đảo nam giới khác.

Trong vòng một ngày, doanh thu của Mỹ nhân hương tăng vọt. Tô Hợp ngồi ở phòng trong, cười toe toét. Bước đi này, nàng đi đúng rồi.

Cặp mắt màu xám của Bạch Lược điềm điềm nhìn về phía các tiểu thư phụ nhân "Không biết các vị muốn mua loại nào?"

Vị tiểu thư mặc váy màu xanh nhạt xấu hổ đỏ mặt, nhỏ nhẹ nói: "Tiểu - tiểu nữ muốn mua chút hương phấn."

"Hương phấn?" Bạch Lược khẽ nhủ mảy. "Tiểu thư quốc sắc thiên hương, nên dùng loại hương đặc biệt mới phải."

Tiểu thư mặt càng hồng, mà các cô gái xung quanh thì không ngừng ghen tị.

"Cửa hàng mới nhập về loại Bạch Liên hương, dùng sương sớm đọng trên đóa sen trắng đầu mùa hạ chế thành, rất thích hợp với khí chất thanh nhã của tiểu thư."

Về mặt vị tiểu thư kia càng thêm hoan hỉ.

"Hơn nữa gần đây, cửa hàng có khuyến mãi, mua năm tặng một, tổng cộng mới hết ba lượng bạc."

Tiểu thư kia lập tức gật đầu: "Ta muốn mua."

"Bạch công tử, ta thì sao? Người xem xem, ta thích hợp với loại hương nào?" Người vừa nói chính là nhị phụ nhân của Tào viên ngoại.

"Phụ nhân trời sinh mỹ lệ đoan trang, xinh đẹp động lòng người, hương hoa hồng là thích hợp với người nhất."

"Bạch công tử, Bạch công tử!"

Từ trong đám nữ giới có một sinh vật giống cái thật giống với khủng long bạo chúa đi ra, trên người nồng mùi hương phấn, chưa kể tới khuôn mặt trang điểm quá đậm. Về mặt mọi người xung quanh lộ rõ vẻ ghét bỏ.

Chỉ thấy nàng nhăn nhó, diễn cái tư thái thẹn thùng, giọng nói ồm ồm nũng nịu vang lên: "Bạch công tử, huynh xem người ta thích hợp với loại hương nào?"

Không khí ở hiện trường nhất thời cô đọng lại. Bạch Lược sắc mặt không thay đổi thản nhiên nói: "Cô nương phẩm vị độc đáo, nhất định phải dùng thử loại hương độc nhất vô nhị của bản quán, chắc chắn sẽ làm cô nương vừa lòng!"

Tô Hợp xem thế là đủ rồi. Hồ ly chính là hồ ly, mọi việc đều thuận lợi, khiến cho tất cả các cô gái đều vui mừng, là tư chất trời sinh thật ư?

Bỗng nhiên tiếng ồn ào trong quán ngừng lại. Tô Hợp lại ngó ra nhìn, chỉ thấy bên ngoài cửa có một chàng trai mặc áo xanh, mặt mày ôn nhã, môi đỏ như mai. Biểu ca? Sao hắn lại tới đây?

Trong cửa hàng, các cô gái hết nhìn Quân Vô Hoạch lại quay ra nhìn Bạch Lược, trên mặt lộ rõ vẻ đắn đo. Rốt cuộc lài đẹp hơn? Một câu hỏi thật khó trả lời...

Quân Vô Hoạch nhíu mày, hai mắt sáng quắc nhìn về phía Bạch Lược đang đứng ở quầy tính tiền. Bạch Lược cũng nhìn hắn, khóe miệng còn nhếch lên.

Không được! Tô Hợp sa sầm nét mặt. Tiểu Bạch đẹp như vậy, mà biểu ca lại là đoạn tụ, không phải là thấy vừa mắt đó chứ?

Chuyện này mà truyền ra ngoài — dường như Tô Hợp có thể nhìn thấy cảnh tượng cửa hàng của mình vắng vẻ thê lương tới mức nào. Đương nhiên, nếu Tô Hợp có thể tiên đoán trước ngàn năm sau trên Trung Quốc đại lục, xuất hiện một quần thể dân cư có tên là hủ nữ, thì chắc sẽ không lo lắng trường hợp như vậy.

"Biểu ca!" Tô Hợp không chút suy nghĩ, đi tới giữ chặt tay Quân Vô Hoạch.

Quân Vô Hoạch ngẩn người, lập tức tươi cười giống như gió xuân tháng hai: "Tiểu Tô nhị, sao thế?"

Ánh mắt của mấy cô gái trong cửa hàng như sói như hổ, dính chặt vào cánh tay Tô Hợp đang lôi kéo Quân Vô Hoạch kia.

Tô Hợp khẽ rung mình, vội vàng buông tay, lại nhìn thấy ánh mắt Bạch Lược dường như có ý gì khác. Quả nhiên có vấn đề! Không được, nàng nhất định phải ngăn chặn chuyện tình này xảy ra!

“Biểu ca, sao huynh lại tới đây?” Nàng vừa tươi cười, vừa ra sức kéo Quân Vô Hoạch đi vào bên trong. “Chúng ta vào đi thôi, đừng làm phiền Tiểu Bạch làm việc.”

“Tiểu Bạch?” Quân Vô Hoạch cười nhạt liếc mắt về phía Bạch Lược.

Tô Hợp lập tức cảm giác được phiasau lưng rét run. “Đúng vậy đúng vậy, đi đi, ta pha trà cho huynh.” Trên đời này cũng không có nhiều người được thưởng thức tay nghề pha trà của Tô Hợp. Một là Thiên Lộc Tử, hai là sư muội của Tô Hợp, Phiến Ly. Ngoài hai người họ, chưa từng có ai khác.

Cũng không phải là Tô Hợp tự hào về tay nghề của bản thân, tuy nàng là người keo kiệt, nhưng một khi đã làm, nhất định sẽ làm tốt nhất.

Chẳng hạn như trà này, nàng không ngâm bằng nước thường, nước để ngâm trà chính là sương sớm mà tự tay nàng thu thập, tự tay ngắt lá trà, ngay cả chén trà cũng tự tay nàng rửa qua, tóm lại mỗi một trình tự làm việc đều gắng đạt tới hoàn mỹ.

Trà Tô Hợp pha, có thể nói là tuyệt nhất. Cho dù là trong lòng Thiên Lộc Tử chỉ có trân bảo cũng không nhận được, thường đòi nàng pha trà cho uống. Nàng dùng lá trà cũng không phải loại tốt nhất, thao tác tuy rằng cẩn thận cũng không phải quá đặc biệt, nhưng trà pha ra chính là mùi hương đặc biệt thuần khiết, giống như lá trà đã hòa thành một vón nước vậy.

Không biết cái này có được tính làm một trong số ít thiên phú của nàng hay không?

Sau khi trở về Mỹ nhân hương, Tô Hợp cả ngày chỉ cân nhắc xem làm thế nào để kinh doanh cửa hàng thật tốt, mà loại chuyện này rất tốn thời gian nên cũng không có tâm trí mà pha trà nữa. Nay nhất thời tâm hoảng ý loạn thốt ra —— Tô Hợp nhìn về mặt hứng thú chờ đợi của Vô Hoạch ngồi một bên kia, trong lòng thầm than, đành phải thực hiện lời hứa.

Sương sớm mùa xuân được đun sôi, tráng qua chén, lại đem loại lá trà Bích Loa Xuân tốt nhất cho đầy bảy phần chén bạch ngọc, rót nước vào. Lá trà theo làn nước dần dần chìm vào trong nước, những lá trà mở rộng, lập tức một mùi thơm ngào ngạt tỏa ra trong phòng. Lọc qua hai lần nước, tới lần nước thứ ba mới mang lên. “Biểu ca, uống thử xem sao.”

Tô Hợp đem chén trà đặt vào trong tay Quân Vô Hoạch.

Quân Vô Hoạch ngẩn người, sắc mặt dường như đang hoài niệm.

“Tay nghề của tiểu Tô nhi vẫn giỏi như thế.” Hắn cúi mắt, thổi thổi nước trà trong chén, lại trầm ngâm nhìn chén trà trước mắt, lặng yên không nói gì.

Tô Hợp ngạc nhiên. “Chẳng lẽ trước kia biểu ca từng uống trà ta pha rồi ư?” Sao nàng lại không nhớ nhỉ?

Quân Vô Hoạch mỉm cười. “Là nghe Thiên Lộc Tử nói.”

Tô Hợp không tin, nhưng cũng không hỏi thêm nữa.

Quân Vô Hoạch uống một ngụm. Cặp môi màu hồng mai sau khi ẩm ướt lại càng thêm quyến rũ.

“Uống ngon lắm” Sắc mặt hắn rất dịu dàng, dịu dàng như là ——

Tô Hợp thầm tự nể mình một tiếng. Rõ ràng biết biểu ca chỉ thích đàn ông, mà vừa rồi lại có cảm giác như hắn liếc mắt đưa tình với mình?

Chẳng lẽ đúng như lời yêu đạo nói, mình quả nhiên là hồng loan tình động, bắt đầu tư xuân? Trong lòng Tô Hợp rối loạn. Có lẽ nên tìm một người đàn ông về. Đột nhiên nghĩ tới những người đàn ông bên cạnh mình, biểu ca giả giả thật thật đoạn tay áo, Bạch Lược là hồ ly, Tiểu Đổ thân phận nguy hiểm, còn có một vị Tôn thúc tuổi tác đã cao.

Việc này còn phải bàn bạc kỹ hơn mới được. Đúng lúc đó, Hòa La lao đảo đi vào.

“Tiểu - tiểu thư, bên ngoài một người thanh niên đầu tóc bạc phơ tới!”

Đầu tóc bạc phơ? Tô Hợp lập tức đứng dậy. Chẳng lẽ là yêu đạo sư phụ đến đây?

Hòa La chỉ chớp mắt, nhìn thấy Quân Vô Hoạch, lưng túng thu tay lại. “Vô Hoạch công tử, vị công tử kia dường như đang tìm người.”

Quân Vô Hoạch trầm ngâm. “Đã biết.” Dứt lời liền đứng dậy đi ra ngoài.

Hòa La nhẹ nhàng thở ra. “Tiểu thư, người kia nhìn qua thật đáng sợ.”

“Đáng sợ?” Tô Hợp mặt nhăn mày nhu, xem ra không phải là yêu đạo. Yêu đạo kia cùng lắm là người khác cảm thấy buồn cười mà thôi, chứ sao có thể làm người ta sợ cho được. “Đi ngoài xem sao.”

Nàng đi ra bên ngoài, lại nhìn thấy Bạch Lược đang đứng khoanh tay trước ngực, nhàn nhã nhìn ra cửa, giống như cũng không có gì bất ngờ cả. Mà quan

trọng là toàn bộ khách trong cửa hàng, lúc này đã chạy sạch, không còn một ai.

”Tại sao có thể như vậy?” Tô Hợp găm giữ. ”Người ở đây nhàn hạ sao?”

Bạch Lược làm một cái động tác giống như lực bất tòng tâm ”Đừng trách ta, nương tử, đều là do tên kia hại.” Tay hắn duỗi ra, chỉ về phía cửa.

Tô Hợp nhìn theo hướng hắn chỉ, nhát thời hiểu được nguyên do.

Chàng trai đang nói chuyện với Quân Vô Hoắc, dáng cười cao to, khuôn mặt lạnh lùng. Ngũ quan thật ra cũng rất đẹp, nhưng lại toát ra hàn khí, khiến người khác không khỏi e ngại. Tóc hắn dài tới đầu gối, hiện rõ màu bạc trắng, dưới ánh mặt trời phản xạ lên, càng khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Lại là một kẻ quái thai... Hay là cũng là người trong giới đạo tặc? Nhưng mà nhìn bộ dáng của hắn, giống như ở trong giới sát thủ hơn. Tô Hợp suy nghĩ trong chốc lát, rồi cuộc cũng đi rang ngoài.

”Vị công tử này, người muốn tìm biểu ca ta không phản đối, nhưng đừng đứng ở trước cửa Mỹ nhân hương của ta!” Nàng nheo mắt lại, dưới ánh sáng chói lóa nhìn chằm chằm đánh giá hắn một lượt.

Chàng trai kia cũng nhú mảy lại, hàn khí lạnh lẽo như dòi núi lấp biển truyền tới. Tô Hợp chính là điển hình của kiểu người càng bị áp chế, càng hăng hái bật lại. Nàng trừng mắt nhìn hắn ”Sao nào, nghe không hiểu lời ta nói hay sao?”

”Tiểu Tô nhi.” Quân Vô Hoắc buồn cười kéo bả vai nàng. ”Đây là Thái Bạch.”

Nam tử giật dỗi mím môi. ”Hoặc, sao người lại nói tên ta cho nàng ấy?”

Lại gọi là ”Hoặc”?! Ván tai Tô Hợp dỏng lên, chẳng lẽ đây cũng là một đoạn gian tình?!

Quân Vô Hoắc liền nói. ”Cũng đâu có tổn hại gì? Tiểu Tô nhi nói đúng, người nên đi nhanh đi, một thân sát khí đứng ở chỗ này còn có ai dám đến?”

Biểu hiện của Thái Bạch càng lạnh hơn. ”Vây còn người?”

”Ta sẽ về sau.”

Thái Bạch gật gật đầu, ánh mắt bỗng nhiên nhìn vào bên trong, kết thành băng. ”Sao hắn lại ở đây? Chẳng lẽ cũng là vì —— “

Quân Vô Hoắc vội vàng lên tiếng. ”Thái Bạch!”

”Hừ, con hồ ly này, ta sớm đã không thấy vừa mắt. Nếu không phải tại hắn, Tiểu Thủy cũng sẽ không —— “

”Thái Bạch!” Ngữ khí của Quân Vô Hoắc lạnh băng. ”Người đi mau đi.”

Thái Bạch mím môi, thân nhiên liếc nhìn Tô Hợp một cái.

”Đừng quên dự tính ban đầu của người.”

Dứt lời, hắn xoay người rồi đi, dần dần đi xa, không có tung tích. Tô Hợp trong lòng hoài nghi, dường như trong lời nói của bọn họ che dấu mối quan hệ bí mật với Bạch Lược.

Chẳng lẽ trước đây chuyện tình của biểu ca với Bạch Lược bất thành sao? Còn vị Tiểu Thủy kia, rốt cuộc là ai?

Lại còn dự tính ban đầu như lời Thái Bạch nói —— . Chuyện này thật phức tạp. Dường như Quân Vô Hoắc nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng, cũng không giải thích, kéo nàng sang một bên. ”Tiểu Tô nhi, ta phải đi rồi.”

”Lại muốn đi?” Tô Hợp không đành lòng, nhưng có đại nhân vật như biểu ca ở thành Lạc Dương này thì cái mỹ danh Lưu Phương công tử của nàng sợ rằng cũng bị mất luôn. (trong lòng nàng vẫn đang chấp nhất cho rằng biểu ca cũng thuộc giới phi thiên đạo tặc )

Quân Vô Hoắc thấy nàng lộ vẻ không đành lòng, hơi có chút vui mừng cùng âm thầm. ”Tiểu Tô nhi, ta sẽ sớm trở về thôi.” Hắn lấy từ trong tay áo một thanh đao nhỏ. ”Thanh đao này là Trầm Thủy chủ thủ, tặng cho muội phòng thân.”

Tô Hợp đang định từ chối, lại bị ánh sáng từ cây chủ thủ hấp dẫn, không tự chủ nhận lấy. Chủ thủ kia vừa cầm trong tay đã có cảm giác ấm áp khiến nàng yêu thích.

”Tiểu Tô nhi.” Quân Vô Hoắc nhìn vào mắt nàng. ”Chờ ta trở lại. Còn nữa, “ hắn cúi đầu, ghé sát hai má nàng.

Tô Hợp theo bản năng rụt lại, hai má lại chạm vào môi hắn.

Nàng luống cuống, tim đập nhanh hơn vài phần, đồng thời thêm kiên định, quyết tâm phải nhanh chóng tìm một người đàn ông cho bằng được.

Tô Hợp sống sờ, mấy cái cảm xúc tuôn nhanh chóng chạy xa hàng dặm. Đề phòng Bạch Lược ư? Nàng nhìn vào mắt Quân Vô Hoạch, tươi cười nói:

”Biểu ca, yên tâm đi.”

Bạch Lược thực ra rất kỳ quái, tuy rằng hắn nói hắn tới báo ân, nhưng vẫn có điểm đáng ngờ. Nàng chỉ nghĩ có mình nàng là hoài nghi, sao ngay cả biểu ca cũng hoài nghi hắn?

Nói như vậy, nội tình bên trong chuyện này thật sự là thế nào?

Quân Vô Hoặc đi rồi. Ánh mắt Bạch Lược nhìn Quân Vô Hoặc có chút cổ quái, giống như phần nộ cùng không cam lòng, hoặc như là cười nhạo.

Quả nhiên là bọn họ có quen biết nhau. Tô Hợp cân nhắc một phen. Cho dù hắn không đơn giản thì sao chứ? Chỉ cần có thể giúp Mỹ nhân hương kiếm tiền là tốt rồi.

[illegible]

Lời của TôHợp:

Biểu ca, Tiểu Bạch, yêu đạo sư phụ, Thái Bạch và Tiểu Thủy, chẳng lẽ là tình tay năm? Chuyện này thật phức tạp. Tô Hợp cảm thấy đau đầu.

Lời của Bạch Lược:

Ta đường đường là tiên hô đại nhân đây thủ đoạn, không phải dùng để bán hươngphấn. Tô Hợp nàng đúng là đồ gian thương đáng giận mà!

[1] kết cỏ ngâm vảnh (Đền on trăngghia cho người từng cứu giúp mình. Do tích Ngụy Khoa không mang chôn sống áithiếp của cha mà gả cho người khác. Sau Ngụy Khoa bị giặc bao vây, nhờ có hồn củachưa người ái thiếp kia kết cỏ vào chân ngựa của giặc mà Ngụy Khoa thoát được)

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Mỹ Nhân Hương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net.**

## Chương 7: Tâm Tư Của Tô Hợp Nương Tử

“Thơm quá ——”

Bach Lược đi vào bên trong ngáy ngất sâu một hơi.

“Nương tử, nàng đang pha trà ư?”

“Đúng vậy.” Tô Hợp đảo mắt một lượt. “Hôm nay người cũng vất vả nhiều rồi, nếm thử trà ta pha xem sao.”

Đây là quy tắc thứ hai của đại gian thương Tô Hạp, đối với những người hữu dụng, phải nhanh chóng lung lạc được tinh thần họ.

Cái gì? Người muốn hỏi quý tộc thứ nhất à?

Chính là xem thường những kẻ vô dụng.

Hiển nhiên Bạch Lược cũng có đôi chút cảnh giác với thái độ thân thiện đó của Tô Hợp, nghĩ không hiểu tại sao tự nhiên Tô Hợp lại đổi tính như vậy. Tô Hợp lấy một chén bạch ngọc khác, bắt đầu thay trà cho hắn.

Về mặt hài lòng của Bạch Lược, mấthời hơi nhầm lại, chớp mũi kiểu diêm giật giật hoàn toàn làm thay đổi hình tượngghê ly trắng đêm đó trong suy nghĩ của Tô Hợp.

“Tôi hôm đó —— là nguyên hình của người sao?” Tô Hợp chống cằm nhìn hắn, không tự chủ buột miệng hỏi.

Bach Lược hơi đỏ mặt, tay khẽ runrun, thiếu chút nữa là làm đổ nước trà ra ngoài. “Đúng vậy.”

Tô Hốp gât gât đầu. "Rất đáng yêu."

Bạch Lược âm thầm đau khổ. Hắn không biết nên cảm ơn nàng đã khích lệ, hay là cứ đơn giản thuận theo tâm ý của cô gái này, đứng dậy dọa cho nàng một phen đây? Hơn vạn năm tu hành, thanh danh kinh động tam giới, thế mà chỉ vì một câu “rất đáng yêu” của nàng làm mất hèn.

Nhưng hắn cũng không nói gì, chỉ lờ khan một tiếng, sau đó uống một ngụm trà, đôi mắt đang nhắm hờ lại mở lớn, vô cùng ngạc nhiên.

Thật sự nhìn không ra, nàng lại có tài năng này... Rõ ràng không phải là loại lá trà ngon nhất, nhưng lại rất thơm, uống vào miệng cảm thấy thanh mát, chẳng lẽ là do nước ngâm trà?

“Uống được không?”

Bạch Lược mở mắt, chớp chớp “So với trà ở Thanh Khâu, còn kém một chút.”

Tô Hợp nhếch khóe môi, với tay ra định giật lấy chén trà trong tay hắn.

“Trà nhân gian đương nhiên phải kém chỗ các ngời rồi. Thế thì đừng có uống nữa.”

Bạch Lược một tay che chắn cho chén trà, một tay chặn lại tay nàng, trong lúc vô tình mà nắm chặt tay nàng.

Tô Hợp kiên quyết rút tay về, nhưng lại rút không được.

Nàng nhìn thoáng qua Bạch Lược, rút tay ra.

Vẫn là rút không ra.

”Nương tử.” Bạch Lược không chịu buông tay, lại còn nở nụ cười mê hoặc: “Tuy rằng so ra thì kém hơn, nhưng mà ta lại thích.”

Tô Hợp sùng sốt. Ai có thể nói cho nàng biết có phải tên hồ ly này đang đùa giỡn với nàng hay không?

Nàng cúi mắt xuống, bàn tay không bị hắn giữ kia nhanh như chớp vờn qua bàn, chế trụ mạch môn của hắn. Thật may mắn, vị trí huyệt của hồ ly không khác con người.

Bạch Lược ngạc nhiên.

Tô Hợp ngẩng đầu, thân nhiên cười với hắn. Ra tay không lưu tình chút nào, dùng một chút lực, tay Bạch Lược lập tức mềm ra, lỏng dần rồi phải thả tay nàng ra. “Quy tắc ở Mỹ nhân hương: không được đùa giỡn cô chủ.”

Bạch Lược xoa xoa cổ tay bị đau, trong lòng thâm oán hận. Không biết tới một ngày nào đó mình không thể nhìn được nữa, thật sự sẽ quăng cô nàng đến Tây Hải hay không?

”Mùi gì mà thơm vậy?”

Tiểu Đổ mặc y phục màu tím, phe phẩy chiếc quạt trong tay, thanh thoi bước vào.

“Tiểu Đổ?” Nhìn thấy hắn, Tô Hợp liền nhớ tới đêm đó suýt chút nữa bị hắn bắt được, trong lòng không vui.

“Ta nghe nói ngời đã quay về, chonên tới đây thăm ngời.” Tiểu Đổ liếc nhìn vẻ mặt không vui của Bạch Lược liền hỏi: “Vị này là---?”

“Đây là Tiểu Bạch. Tiểu nhị mới mà vừa tuyển.”

Tô Hợp chẳng nghĩ ngợi gì, giới thiệu bọn họ với nhau. “Đây là Tiểu Đổ, thiếu đại nhân phủ doãn, danh nhân thành Lạc Dương, tuổi trẻ đầy hứa hẹn.”

Hai chàng trai sắc mặt âm trầm, nhất là Bạch Lược, chỉ còn thiếu chút không viết trên mặt bốn chữ “ta rất khó chịu” mà thôi.

Tiểu Đổ ho khan một tiếng, nhỏ giọng nói bên tai Tô Hợp “Để người này làm tiểu nhị, quả là không tầm thường.”

“Đương nhiên.” Vẻ mặt Tô Hợp rất tự mãn. “Mỹ nhân hương ta mời người tới, có thể bình thường hay sao?”

“Nương tử!”

Bạch Lược đột nhiên gọi, vô cùng uất ức. “Tên ta không phải là Tiểu Bạch” Hắn chỉ bĩu môi thôi đã đủ mê hoặc người khác rồi.

“Nương tử?!” Tiểu Đổ cười mà như không cười nhìn về phía Tô Hợp. “Tô Tô thành thân khi nào thế, sao ta lại không biết vậy?”

Tô Hợp xấu hổ nói thầm với hắn: “Tiểu tử này dung mạo tuy rất tuyệt, nhưng mà đầu óc có chút không bình thường, thế nên.....”

Tiểu Đổ như hiểu ra, gật gù.

“Đỗ công tử phải không?” Đột nhiên Bạch Lược thu hồi lại vẻ mặt điềm đạm đáng yêu khi nãy, lạnh nhạt nói: “Tại hạ Bạch Lược, xin chào.”

”Bạch công tử. Xin chào.”

Hai gã trai đối trả lại khách sáo hân huyên vài câu. Tô Hợp trong lòng cười thầm một tiếng.

“Tô Tô, các người ở đây uống trà sao?” Tiểu Đổ nhìn không được, buột miệng hỏi rồi đề xuất. “Ta cũng muốn uống.”

“Đâu, không có.” Tô Hợp vẫn còn ghi hận trong lòng chuyện đêm đó, ngay cả liếc mắt cũng không thèm, đừng nói gì tới chuyện pha trà cho hắn.

Tiểu Đổ có chút ghen giọng. “Tô Tô....”

Bạch Lược cong môi cười, vẻ mặt hào phóng đầy đủ lễ nghi, có phong thái của chủ nhà nói. “Nurong từ nhà ta nói giỡn với người đó thôi.” Tô Hợp nhắm mắt, từ chối cho ý kiến.

“Hình như nước nguội rồi, để ta đun ấm nước khác.” Bạch Lược thấy thế xách ấm trà đi ra ngoài.

“Đợi chút.” Tô Hợp gọi hắn lại. “Đùng nước này pha, đun lại nước trà sẽ không còn hương vị lúc trước nữa.” Nàng đem bình chứa nước sương sớm đưa cho hắn.

Bạch Lược đi qua cầm lấy, làm ra vẻ ông chồng nhân nhả dịu dàng nói: “Nurong từ yên tâm, ta đi một lát rồi về”.

“Hắn nhìn qua không giống kẻngốc.” Tiểu Đổ gấp quạt lại, như có suy nghĩ gì.

Tô Hợp cảm thấy đau đầu, tên hồ ly này có ý hay sao vậy? Nurong từ? Hắn muốn xóa đi ý tưởng tìm đàn ông của nàng hay sao?

“Đúng rồi, Tô Tô”. Tiểu Đổ thoicười, sắc mặt nghiêm trọng nói. “Luu Phuong đạo tặc lại xuất hiện rồi.”

“Thật ư?” Tô Hợp làm ra vẻ kinh ngạc. “Khi nào thế?”

“Chính là buổi tối hôm người đi đó.” Tiểu Đổ nhăn mày, đáng vẻ không cam lòng. “Chỉ chút nữa thôi là bắt được hắn rồi, thế mà lại bị kẻ khác cứu thoát. Đáng giận là cả Dạ minh châu cũng không thấy đâu nữa.”

“Cái gì? Chẳng lẽ hắn còn có đồng phạm?” Vẻ mặt Tô Hợp lộ rõ vẻ cười cợt không thôi. Đáng đời các người! Muốn bắt ả sao? Không dễ như vậy đâu!

“Xem ra đúng là như vậy. Tại đêm đó trời tối quá, thân thủ người kia lại quá nhanh, ta không nhìn được rõ diện mạo tên đồng phạm”

Tiểu Đổ thờ dãi: “Công phẩm bị đạo tặc cướp đi, đây chính là canh phòng không nghiêm, tội danh không nhỏ đâu.”

“Nghiêm trọng như vậy sao?” Tô Hợp hơi động lòng trắc ẩn. “Đương kim thánh thượng thánh minh, chắc sẽ không sao đâu.”

“Chỉ hi vọng được như thế.” Tiểu Đổ gõ gõ chiết phiến lên trán. “Chuyện này đã đồn tới thành Trường An, Luu Phuong công tử phạm tội tày đình, sợ rằng nếu cứ tiếp tục như thế, sẽ kinh động tới Đại Lý tự”.

“Lợi hại như vậy sao?” Tô Hợp trong lòng này lên chút đắc ý.

“Vô cùng lợi hại.” Ánh mắt Tiểu Đổ có chút phức tạp. “Nhưng bọn ta cũng đã thu được một ít manh mối”

Hắn từ trong tay áo lấy ra một vật. “Người xem, đây chính là vật mà Luu Phuong công tử để lại”

Tô Hợp nhận lấy, cảm thấy có chút lo lắng. Đây chẳng phải là túi hương trên người nàng hay sao? “Túi hương?”

Tiểu Đổ nhìn vào mắt nàng. “Không sai. Túi hương này được thêu tinh xảo như vậy, khiến ta không thể không hoài nghi thân phận thật của Luu Phuong công tử.”

“Như thế nào?” Tô Hợp ngoài mặt tỏ ra bình thản, nhưng bên trong tim đập không ngừng, không ngờ túi hương mà Phiến Ly làm cho nàng lại rơi vào tay hắn, đúng là bất cẩn. Nhưng tại sao Tiểu Đổ lại có ý nhắc nhở nàng về vụ án này, chẳng lẽ hắn phát hiện ra điều gì hay sao?

Tiểu Đổ khép mắt, ngón tay lướt qua hoa văn trên túi hương. “Ta nghi ngờ Luu Phuong công tử thực ra là một cô gái”

“Cái gì? Sao có thể như vậy?” Tô Hợp mở to mắt.

Đôi mắt Tiểu Đổ nhìn kỹ biểu hiện của nàng nhưng lại không thấy chút manh mối nào.

“Ta từng nói chuyện với hắn, giọng nói tuy khàn khàn trung tính, nhưng nếu nghe kỹ, sẽ thấy có chút mềm mại trong giọng nói. Huống hồ....” Hắn giơ túi hương lên, đưa cho Tô Hợp. “Người xem, có người đàn ông nào lại mang bên mình một túi hương tinh xảo thế này không?”

Tô Hợp nhận lấy, đưa lên mũi ngửi, lại mở túi hương ra, bên trong có bột phấn màu đỏ sẫm.

“Đây là một loại hương hỗn hợp. Gồm có đàn hương mai, hải đường tây phủ, hương nhang hòa lẫn với vỏ cam chế thành”

Tiểu Đổ mỉm cười. “Tôi tìm người đúng là sáng suốt. Thiên hạ chẳng phải luôn thắc mắc, tại sao Luu Phuong công tử nhất định phải để lại mùi hương mỗi

khi hành động?”

Tô Hợp ngẩn người. Vì sao? Đơn giản vì nàng thích loại hương này, lúc làm việc, chỉ cần ngửi mùi này, tinh thần càng thêm tỉnh táo.

“Cuối cùng ta đã nghĩ ra.” Tiểu Đổng mẫn nhếch môi. “Thật ra mỗi lần hấn để lại mạnh mẽ như vậy, chính là để ám chi thân phận hấn.”

Sặc, Tô Hợp thấy nhức đầu, tại sao trí tưởng tượng của tên này lại phong phú như vậy?

“Lúc ta còn ở thành Trường An, từng xem qua một vụ án.” Tiểu Đổng bắt đầu nhớ lại chuyện cũ. “Đó là một hái hoa đào tặc, phạm nhiều tội ác, hủy hoại thanh danh của không ít thiếu nữ.”

Tô Hợp trong lòng uất ức, dám đem taso sánh với hái hoa đào tặc, chả liên quan gì tới nhau cả.

“Kỳ lạ là, mỗi lần hấn hành động xong, thường để lại trên người thiếu nữ bị hại một đóa hoa hồ điệp.”

Hoa hồ điệp? Sở thích của hái hoa tặc này cũng thật độc đáo.

“Sau này mới biết được, trong tên của hái hoa đào tặc này lại còn có một cái tự là Cận. Cho nên ta hoài nghi Lưu Phương công tử này cũng giống như vậy.”

“Haizz... Tiểu Đổng, thể thân phận thật của hấn là gì?”

Tiểu Đổng cười một tiếng. “Còn chưa nghĩ ra được.”

Tô Hợp 囧. “Tiểu Đổng, ngươi có thấy... làng ngươi nghĩ nhiều quá hay không? Có thể chỉ đơn giản là hấn thích mùi hương này? Còn ngươi nói hấn mang túi hương này trên người, cũng đâu có thể khẳng định hấn là nữ cơ chứ. Có lẽ đây là túi hương mà người yêu hấn tặng thì sao?”

Tiểu Đổng có chút dăm chiêu suy nghĩ. Tô Hợp lắc đầu, yên lòng đôi chút, người này, có lẽ suy nghĩ quá nhiều rồi.

“Ngươi nói cũng không phải không có lý.” Tiểu Đổng xoa cằm, trong mắt lóe lên một tia sáng. “Tô Tô, Mỹ nhân hương của ngươi, có bán loại hương phấn này không?”

Tô Hợp nghĩ nghĩ. “Trước kia từng bán. Nhưng mà loại hương phấn này chế tạo rất phức tạp, giá lại cao. Lúc sử dụng cũng bất tiện, nên đã ngừng không bán nữa.”

“Thì ra là như thế.” Tiểu Đổng hơi thất vọng. “Không biết dùng từ gì để miêu tả gã Lưu Phương đó. Thật là làm người ta khó hiểu.”

Tô Hợp mỉm cười, cũng không nói gì.

“Nương tử, Đổng công tử.” Bạch Lược trán đầy mồ hôi, xách ấm nước đi vào, trên gương mặt xanh ngọc có vương chút khói bụi, tóc cũng bị đốt cháy vài sợi, nhìn rất buồn cười. “Nước sôi rồi đây.”

Tô Hợp nhìn hấn từ trên xuống dưới, đánh giá một lượt. “Nhưng chỉ đun một ấm nước, sao lại chặt vật như thế?”

Về mặt Bạch Lược lộ rõ vẻ xấu hổ: “Bếp lò kia, ta dùng không quen...”

Tô Hợp buồn cười nói: “Vậy ngươi mau đi tắm rửa đi, thành thể này rồi còn dám ra đây sao?”

“Vậy còn nước này...?”

“Đưa ta là được rồi.” Tô Hợp cầm lấy ấm nước, lại cảm giác có một dòng khí nhỏ truyền tới mạch trên cổ tay.

Không hay rồi! Nếu lúc này có phản ứng, trước mặt Tiểu Đổng sẽ bại lộ chuyện nàng có võ. Nếu không có phản ứng, nước chảy ra từ ấm nước nghiêng kia sẽ làm chính mình bị phỏng.

Tô Hợp sau khi cân nhắc, làm ra vẻ hoảng hốt, mặc cho ấm nước kia rơi xuống. Nhưng mà ấm nước kia khó khăn lắm mới rơi xuống nửa tấc, đã bị Tiểu Đổng tóm được.

Tô Hợp vừa muốn thở phào một hơi, lại phát hiện bên hông mình buồng lỏng, làm túi gấm rơi xuống đất.

Không xong rồi! Bên trong túi gấm còn một viên Dạ minh châu... nhưng mà nàng cũng không kịp phản ứng, chỉ trông mắt nhìn túi gấm quay cuồng, mọi thứ bên trong cứ thế mà trôi ra bên ngoài.

Tô Hợp nhắm mắt lại. Đúng là thông minh cả đời, nhất thời hồ đồ. Dạ minh châu vừa xuất hiện, bản thân sao có thể thoát được liên quan.

“Cái gì?” Tiểu Đổng đã muốn đi tới, rõ ràng là phát hiện ra điều gì.

Trong lòng Tô Hợp cuộn cuộn lo lắng. Làm thế nào đây? Chẳng lẽ đánh Tiểu Đổng bất tỉnh rồi đào tẩu? Mặc dù bên cạnh có Bạch Lược, nhưng hấn luôn

miệng nói không thể phá hỏng trật tự nhân gian, cũng sẽ không ngồi yên mà nhìn. Giả bộ hồ đồ ư? Tiểu Đỗ cũng không phải là kẻ ngốc.

Chỉ có thể như vậy. Tay phải Tô Hợp vận lực, đánh về phía cổ Tiểu Đổ.

“Ô Tô, không ngờ người lại có thú tốt như vậy.”

Giọng nói của Tiểu Đồ lại giống như không có gì xảy ra. Tô Hợp ngăn người, chậm rãi bỏ đi lực đạo trên tay.

Chỉ thấy hấn xoay người lại, cầm trong tay một viên hạt châu tuyết trắng —— ngọc thạch trên châu?

Tiểu Đổ cầm ở trong tay thưởng thức mấy lần, mới cất vào túi gấm, một lần nữa, đưa trả cho Tô Hợp. Tô Hợp nhận lấy, miễn cưỡng cười cười, lại theo bản năng nhìn lướt về phía Bạch Lược.

Chỉ thấy Bạch Lược nhếch môi, cặp mắt màu xám sâu thẳm nhìn không thấy đáy.

Trà quá ba tuần, vẻ mặt Tiểu Đỗ tràn ngập tán thưởng rồi cũng cáo từ ra về.

"Đây là người làm, đúng không?" Tô Hợp cũng không biết nên vui hay buồn. Nàng từ trong túi gấm đồa viên Ngọc Thạch trân châu, đưa tới trước mắt Bạch Lược. Hắn nhận lấy, nắm ở trong lòng bàn tay, Ngọc Thạch trân châu lại biến trở thành Dạ Minh châu tỏa ánh hào quang rực rỡ.

“Quả nhiên là người.” Tô Hợp nhận lại viên Dạ Minh châu, vẻ mặt nghiêm trọng.

Nhìn xem, lại có thêm một người biết về thân phận của nàng. Biểu ca thì coi như không nói làm gì, dù sao hắn cũng là đạo tặc, nhưng mà tên hồ ly Bạch Lược này thì...

“Vì sao?” Bạch Lược bỗng nhiên mở miệng.

"Cái gì vì sao?" Tô Hợp mím môi.

“Nàng đã trộm nhiều kỳ trân dị bảo như vậy, tại sao còn phải giám sát chặt chẽ lời lãi của Mỹ nhân hương?” Bạch Lược khẽ cười một tiếng.

“Thực ra nàng đã có rất nhiều tiền rồi, không phải sao?”

Tô Hợp chớp chớp mắt: “Đây là sụnghiệp của ta, cùng giống như Mỹ nhân hương vậy, chính là sữ nghiệp đó.”

”Sự nghiệp?” Bạch Lược có chút nghi hoặc.

“Trở thành thiên hạ đệ nhất phi tặc, trộm nhiều trân châu dị bảo, đó chính là ước muốn của ta từ khi ta mười bốn tuổi tới nay.” Tô Hợp khẽ thở dài. “Còn về Mỹ nhân hương... đây là sản nghiệp tổ truyền của Tô gia ta, vì thế với ta mà nói, cũng rất quan trọng.”

Tô Hợp cũng không rõ vì sao lại nói nhiều với gã hồ ly này như vậy? Có lẽ vì hắn giúp nàng? Có lẽ chỉ là phản ứng bản năng, không muốn hắn nghĩ mình chỉ vì tiền tài mà làm như vậy?

Từ khi nào nàng lại để ý tới cái nhìn của người khác về mình? Có lẽ đơn thuần chỉ muốn tìm một người nào đó để nói hết mà thôi. Quả nhiên tịch mịch đã lâu lắm rồi.

Bạch Lược tay chống cằm, nghiêng đầu nhìn nàng, nhưng thật ra lại giống như có vài phần hồn nhiên. “Ta hiểu rồi.”

Tô Hạp chớp mắt nhìn hẩn, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác khó hiểu, giống như khối băng trong lòng bị đun nóng, từng giọt một tan dần ra.

“Giống như ta lúc nhỏ ở hồ tộc, nhìn thấy khối ngọc băng hồ xinh đẹp của biểu ca, sợ rằng tới cuối đời vẫn không quen được cảm giác đó, cũng giống nhau cả thôi.” Bạch Lược cười to.

Nhiệt độ nóng rực trong lòng Tô Hạp biến mất không chút tăm tích, chỉ còn tồn lại một khối băng thạch, lạnh lẽo.

Tên hồ ly chết tiết này! Nàng cảnhrăng, hoàn toàn không giống nhau. Đó là lý tưởng vĩ đại của ta, còn người đấychi là dục vọng tham lam hèn mọn mà thôi.

Lúc này Tô Hợp cũng không biết ý nghĩa chân chính của “khối ngọc băng hồ”. Tới một ngày nào đó, lúc nàng hiểu được, giờ phút mà Bạch Lược nói những lời này, thực ra chính là những lời nói thật nhất từ sâu thẳm trái tim hắn.

[illegible]

Lời của TôHợp:

Nói về lý tưởng với hồ ly, chẳng khác nào là đàn gảy tai trâu, một tên sẽ lên tiếng trả lời, tên còn lại không nói được.

Lời của Bach Lược:



Lý tưởng của Tô Hợp cũng giống như con người nàng vậy, không thể dùng từ ngữ thông thường mà miêu tả được.

Lời của Tiểu Đổ:

Không cần bàn lý tưởng với ta làm gì!

(Ba lý tưởng trong đời của Tiểu Đổ: 1. Bắt được hái hoa đạo tặc, thất bại. 2. Bắt được Lưu Phương đạo tặc, cũng thất bại. 3. Theo đuổi Tô Hợp, cũng vẫn đang thất bại.)

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Mỹ Nhân Hương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 8: Phiền Muộn Của Hồ Ly Tiểu Bạch

Nhờ có công lao của Bạch Lược, Mỹ nhân hương càng ngày càng ăn nên làm ra, tiền lời không ngừng sinh sôi nảy nở.

Tô Hợp là người vui nhất, còn bảo Tô quân sự đưa năm lượng bạc cho Bạch Lược tiêu vật hàng tháng, lại còn được chia doanh thu mỗi tháng nữa. Bạch Lược từ chối nhưng Tô Hợp cũng rất kiên quyết.

Ai tin tưởng vào cái chuyện báo ân kia chứ? Dù sao thì vẫn là quan hệ làm thuê mà thôi. Tuy rằng Tô Hợp keo kiệt, nhưng cũng không phải là người không biết điều. Nếu là tiểu nhị miễn phí, trong lòng nàng lại thêm phiền muộn, không biết lúc nào thì hắn sẽ rời đi.

Mà giờ hắn cảm tiền của nàng rồi, lúc muốn ra đi, sẽ phải cân nhắc vài phần, không phải cứ muốn đi là đi, đương nhiên điều kiện cần là hồ ly biết phân rõ phải trái.

Bạch Lược nhìn thôi bạc trắng trong tay, khoe miệng giết giết, nhưng vẫn bỏ vào tay áo. Cứ coi như đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra kiếm được chút bạc đi. Bạch Lược tự nhiên có cảm giác thoải mái trong tay áo có chút nặng.

Hắn phát hiện ra hắn vẫn còn chưa hiểu nhiều về Tô Hợp. Mỗi lần hắn tưởng chừng như cảm thấy đã hiểu rõ được nội tâm nàng, thì lại phát hiện ra một chuyện mới mẻ làm đảo điên tưởng tượng của hắn.

Một chuyện đối với hắn tưởng chừng như đơn giản, bỗng nhiên trở nên thật phức tạp. Mà chính hắn cũng không biết, thực ra cảm giác của Tô Hợp đối với hắn cũng tương tự như vậy.

Lúc Bạch Lược phát hiện ra mình đang chìm đắm trong làn hương thơm ngát ở Mỹ nhân hương, hắn bỗng nhiên tỉnh táo trở lại.

Cô nàng gian trá, nàng giỏi lắm... Quả là hắn đã tốn hơi thừa lời rồi, dám dùng cách này để hủy đi ý chí chiến đấu của hắn sao? Hắn đường đường là Bạch Lược ở Thanh Khâu, sao có thể thành thói làm một tiểu nhị nhỏ bé ở một cửa hàng nhỏ nhỏ thế này chứ?

Vì thế, hắn trầm ngâm suy nghĩ, quyết định đi tìm Tô Hợp.

Gần đây Tô Hợp rất bận, cứ có thời gian là lại ở trong phòng khu tiểu viện, cũng không biết đang làm gì ở đó.

Trước mặt cô gái áo xanh là những chai lọ ngổn ngang và những chiếc bát to nhỏ, trong bát có chứa nhiều thứ không rõ là gì, có thứ giống rễ cây, lại có thứ như vỏ cây, còn có cái chất dính dính như quả tương vậy.

Tay trái nàng cầm một cái cân nhỏ, tay phải lại cầm một cái bát màu lam, cau mày, không rõ là đang làm bằm điều gì.

Nàng cứ nhăn nhó, giống như đang tự hỏi chuyện gì, trong phòng rất nóng, từng giọt mồ hôi từ bên trán chảy dài xuống má, mà nàng lại không để ý. Trên khuôn mặt động lòng người ấy, vì nóng mà hơi đỏ ửng.

Cặp mắt ngày thường sáng lấp lánh rủ xuống, khoe mắt nhếch lên, tạo thành một độ cong tuyệt vời. Chóp mũi khéo léo cũng có chút mồ hôi đọng lại như giọt sương, lại càng làm nổi bật cánh môi đỏ hồng.

Tóc của nàng buộc gọn đơn giản phía sau, lại làm lộ ra làn da trắng nõn sau gáy, thật sự mê người.

Lúc Bạch Lược đẩy cửa tiến vào, liền nhìn thấy một bức tranh sinh động như vậy. Khi hắn còn chưa kịp có phản ứng, cổ họng khô khốc.

“Tô...”- hắn khép miệng lại, giả vờ ho khụ khụ vài tiếng, “Nuông tử, nàng đang làm gì vậy?”

Tô Hợp hơi bức mình. Nàng đã dẫn trước Tôn thúc đừng cho ai chạy tới quấy rầy nàng. Tại sao Bạch Lược lại có thể chạy tới đây được?

Hiển nhiên trong mắt Tôn thúc, Bạch Lược không tính trong danh sách “những người không được phép vào”, Tô Hợp bắt đầu suy nghĩ, lần sau chắc phải canh phòng cẩn thận hơn lúc mình làm việc.

Nàng thở dài: “Bạch Lược, người tới thật chẳng đúng lúc, ta vừa mới có ý tưởng về phối hợp nguyên liệu, bị người làm gián đoạn... giờ, quên hết rồi.” Tiểu Bạch là cây hái ra tiền của Mỹ nhân hương, không thể nổi giận với hắn. Tô Hợp cứ tự nhủ thầm như vậy, mà trên thực tế, ngay từ đầu, nàng cũng không có ý định nổi giận với hắn.

Bạch Lược buồn bực, cũng không hiểu vì sao. Hắn hơi nhíu mày, đứng yên tại chỗ, sắc mặt âm trầm giống như tượng đá dầm mưa vậy.

“Nàng đang làm gì vậy?” Hắn hỏi thêm lần nữa, hết sức kiềm chế cảm xúc trong lồng ngực.

“Ta đang phối hương liệu.” Tô Hợp phát hiện hắn không vừa ý, liền buông bát bột hương cùng cân xuống, xoay người lại. Tiểu Bạch làm sao vậy nhỉ? Sắc mặt sao khó coi như thế?

Chẳng lẽ vì lời nói vừa rồi của mình? Tô Hợp âm thầm kiểm điểm lại lời nói lúc trước của bản thân. Hình như không nói sai gì mà...

“Tiểu Bạch, ta không có ý trách người.” Tô Hợp thử mỉm cười với hắn. “Chính là quá trình phối hương, cần phải yên tĩnh, tâm phải bình ổn. Người cũng biết lễ Thất tịch sắp tới rồi, tạp phải nhanh chóng chế ra chút hương liệu đặc biệt, thừa dịp Thất tịch mà bán được nhiều hàng.”

Trong ánh mắt âm trầm của Bạch Lược phản chiếu hình dáng nàng, càng thêm chán nản. “Nàng trốn ở đây nhiều ngày như vậy, chỗ này nóng tới mức có thể luộc chín tôm, chỉ vì muốn chế ra loại hương mới kiếm tiền sao?”

Luộc chín tôm á? Tô Hợp nghech mặt, có nói quá không vậy?

“Đương nhiên, nếu ta không cố gắng thật tốt, sẽ dễ dàng bị cửa hàng khác cướp mất tiền lời rồi.”

Ánh mắt Bạch Lược càng khó chịu hơn: “Chế hương liệu, kiếm tiền lời, ngoài hai việc này ra, trong lòng nàng không có gì khác sao?”

Tô Hợp cố nhếch miệng lên, cặp mắt tròn vo như trắng rằm: “Có chứ, đó là làm đạo tặc đệ nhất thiên hạ.”

Bạch Lược hít sâu một hơi, trên khuôn mặt đẹp ẩn giấu sự giận dữ. Nhìn chằm chằm Tô Hợp nửa ngày, hắn phát tay áo, xoay người rồi đi.

Tô Hợp cũng không biết chính mình có chỗ nào đắc tội với đại gia hồ ly này, sững sờ tại chỗ nhìn hắn rời đi.

Hồ ly Tiểu Bạch có vẻ rất khó chịu, không thể dùng lý lẽ mà khuyên răn hắn. Tô Hợp hoàn toàn không kịp phản ứng, trong lòng bất an, cứ đi lại trong phòng, càng nghĩ càng thấy khó hiểu. Chẳng lẽ thời kỳ khó chịu mỗi tháng của hắn tới rồi?

Tiểu Bạch không vui = không chịu làm việc = Tiền lời của Mỹ nhân hương giảm đi.

Tô Hợp nhanh chóng suy nghĩ, quyết định ra ngoài xem thế nào. Vừa mới mở cửa, nhìn thấy bộ y phục trắng như tuyết quen thuộc nằm một đống trên mặt đất cảm thấy vô cùng hoảng hốt.

Nàng ngồi xổm xuống, lấy tay lật lật đống y phục, nhấc lên một vật nhỏ nhỏ, màu trắng - quần lót sao?

Tô Hợp vội vàng vắt xuống đất. Đây, đây không phải là y phục của Bạch Lược hay sao?

Bộ y phục như xác ve nằm trên mặt đất, làm Tô Hợp nghĩ tới cái kết cục kỳ quái đêm đó. Lúc Bạch Lược biến thành hồ ly chạy trốn, quần áo cũng rơi lại trên giường như vậy, từ trong ra ngoài, không thiếu thứ gì.

Nói như vậy, hắn ——

Tô Hợp nghĩ tới khả năng như vậy, vô cùng hoảng hốt, xoay đầu nhìn khắp nơi tìm kiếm.

“Tiểu Bạch!”

Nàng vừa gọi vừa cầu nguyện. Hy vọng Tiểu Bạch đừng bị chó cắn, hoặc bị người ta bắt mất. Cái con hồ ly này, giằng dỗi gì thì cũng vừa phải thôi chứ, ban ngày ban mặt lại hiện thân là sao?

Lần từng góc trong viện, vẫn không nhìn thấy hình bóng của hồ ly kia.

Nàng cẩn thận suy nghĩ, vẫn không đoán được hắn đi đâu. Tự trách mình ngày thường quan tâm hắn quá ít, cũng không biết hắn thích gì, thích ở đâu.

Nghĩ như vậy, Tô Hợp cảm thấy lóang. Tuy hắn luôn miệng gọi nàng là nương tử, còn nói mình tới báo ân, nhưng từ trước tới giờ nàng chưa từng coi hắn là phu quân, chỉ dựa vào nguyên tắc vật gì cũng có chỗ dùng, mà sai hắn làm cái này, cái kia. Vốn cũng không có gì, nhưng cứ khẳng khái hết lần này tới lần khác, giờ thì hay rồi, hắn giận rồi.

Chẳng lẽ mình quá đáng quá? Nàng bắt đầu tự kiểm điểm.

Ngay khi nàng sắp từ bỏ hy vọng, thì lại thấy trong sơn động phía sau núi giả dường như có bóng dáng màu trắng. Tô Hợp cảm giác trái tim như vút bay lên, mọi lo lắng như trôi hết.

Hóa ra là hấn vẫn chưa rời đi. Nàng cũng không phát hiện ra, ở nơi nào đó trong nội tâm, nảy sinh một loại cảm xúc tên là may mắn.

Nàng bước nhanh tới, cúi người vào trong tìm tòi, phát hiện hồ ly lông trắng đỏ cuộn mình giống như quả cầu, phần đầu vùi vào cái đuôi nhẹ nhàng ngáy khò khò.

Nàng vừa thấy nhẹ nhõm lại vừa thấy tức giận. Hồ ly chết tiệt, hại nàng tìm hấn lâu như vậy, thế mà hấn lại trốn ở nơi râm mát thế này ngủ ngon như vậy?

Nàng chần chờ một lúc, tiếp tục đi vào. Sơn động cũng không lớn lắm, thân hình nàng vừa vịn lên vào được. Hồ ly trắng nằm ở nơi sâu nhất, cả khối cầu trắng đỏ theo tiếng ngáy mà phập phồng.

Tô Hợp tới gần nó, ngồi xuống, vờn tay ra, nhẹ nhàng chạm vào đám lông trắng trên lưng. Tiếng ngáy của hồ ly lập tức ngừng lại, nhưng vẫn bất động như cũ.

Tô Hợp nhếch miệng, tay xoa xoa lưng nó. Thân hồ ly run lên.

“Sao thế?” Tô Hợp mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng vang lên: “Khó chịu à?”

Tai hồ ly vùi xuống dưới đuôi, không để ý tới nàng. Tô Hợp tóm lấy cái đuôi hấn, kéo lên trên, cuối cùng lộ ra đôi tai màu hồng nhạt, cùng với cặp mắt màu xám nhạt.

Hồ ly thử nhe răng dọa nàng, dùng sức lôi đuôi về, một lần nữa lại vùi mặt và tai xuống. Tô Hợp thờ dài, đành nhẹ nhàng vuốt ve đám lông màu trắng trên lưng nó.

“Ta biết mấy ngày nay người rất vất vả.” Tô Hợp cố sức tìm từ để nói. Tâm tình hồ ly không tốt, mình không thể tiếp tục lại chọc giận hấn.

“Chờ qua Thất tịch, ta sẽ để người nghỉ ngơi có được không?”

Thân hình hồ ly giật giật, ồm ồm nói: “Xấu tính”.

Tô Hợp nghẹn giọng. Đành mặc kệ vậy, không phải là cuối cùng hấn cũng có chút phản ứng rồi sao?

“Vậy... ta đưa người đi chơi có được không?”

“Nàng nghĩ ta và nàng là trẻ con hay sao?” Giọng nói của Tiểu Bạch dường như là nghiêng răng nghiêng lợi mà phát ra.

Tô Hợp chép chép miệng, không nói gì nữa. Trong lòng nàng khẽ thờ dài, hồ ly thật khó dỗ, so với việc nàng đi bắt chim ở núi Thanh Yêu còn khó hơn.

“Đi đâu chơi?”

Đúng lúc nàng đang rầu rĩ, giọng nói của Tiểu Bạch lại vang lên. Nàng buồn cười nhìn cặp mắt hấn lặng lẽ ở phía dưới đuôi vụng trộm quan sát nàng.

“Tới Trường An chơi, được không?”

Đuôi Tiểu Bạch buông xuống, lộ ra ánh mắt tỏa sáng cùng với cái miệng toe toét.

Đây là hấn đang cười sao? Tô Hợp có chút khó hiểu.

“Là chính nàng nói đấy nhé!” Tiểu Bạch đứng dậy, xoay một vòng tại chỗ, đôi tai màu hồng nhạt giương lên. “Không được nuốt lời.”

“Từ trước tới nay ta nói đều giữ lời.” Tô Hợp nhẹ nhàng thở phào, hồ ly này khó hiểu quá, chỉ nói tới Trường An chơi thôi mà đã vui vẻ như vậy.

“Được rồi, mau biến trở lại đi.” Tô Hợp đẩy đẩy hấn. “Cẩn thận không người khác nhìn thấy.”

Hồ ly gật gật đầu, lại cúi đầu nhìn xuống thân. “Nhưng mà ta không có quần áo.”

Tô Hợp cau mày, cẩn thận đánh giá đám lông trắng bao trùm thân thể hồ ly.

Hồ ly theo bản năng rút lui, “Này, nàng đang nhìn đâu vậy?”

“Cho phép người không mặc đồ, nhưng không được để người khác nhìn biết chưa?” Tô Hợp ngưng ngưng thu hồi tầm mắt, đi ra ngoài mang áo khoác màu trắng quảng cho hấn. “Mặc cái này đi, người dùng tạm vậy.”

“Vậy nàng quay mặt đi.”

Tô Hợp liếc mắt xem thường, xoay người đi. Đây không phải là hồ ly tinh sao? Không phải hồ ly thì phải quyến rũ phong lưu à? Hấn đúng là có lỗi với

tướng mạo đẹp đẽ của hắn quá.

“Được rồi.”

Tô Hợp xoay người lại, ngẩn người. Trong động, ánh sáng mờ ảo, mà người này lại trở thành nguồn sáng duy nhất.

Hắn quỳ gối dưới đất, mặc dù đã mặc áo khoác, nhưng vẫn để lộ ra da thịt xanh ngọc bên trong. Mái tóc đen dài buông thả, rải trên mặt đất, bao trùm hơn nửa khu vực. Cặp mắt xám nheo lại, sáng lấp lánh.

Tô Hợp nuốt nước miếng.

Đôi môi hắn khẽ nhếch lên: “Lạ đây.”

Tô Hợp như bị ma nhập, vô ý thức tới gần hắn.

Hắn vươn tay, chạm tới lông mày rồi tới chóp mũi, sau đó đặt trên cánh môi anh đào, nhẹ nhàng vuốt ve. “Nương tử.”

Tô Hợp nhìn hắn, ánh mắt mơ hồ.

Hắn cong môi, dần dần tiến lại gần nàng hơn.

“Tiểu thư!” Giọng nói của Tôn thúc ở gần đó vang lên.

“Tiểu thư!”

Tô Hợp ngẩn người, ánh mê muội trong mắt dần dần biến mất, trở nên trong sáng. “Ngươi...” Nàng nhìn khuôn mặt Bạch Lược gần trong gang tấc, không chút suy nghĩ, đặt một tay xuống. “Đã nói bao nhiêu lần rồi, không được đùa giỡn cô chủ.”

“Tiểu thư, người ở trong đó à?” Giọng nói của Tôn thúc vang lên trước cửa động, giọng nói nghi ngờ.

“Tôn thúc, ta đây.” Tô Hợp hít sâu, rồi đi ra ngoài.

Bạch Lược nhìn bóng dáng nàng, cắn cắn môi. Chết tiệt, rõ ràng chỉ thiếu chút nữa là thành công ——

“Tiểu thư, không thấy Bạch công tử ——” Tôn thúc chưa nói xong, đã thấy Bạch Lược y phục không chỉnh tề đi ra từ phía sau Tô Hợp.

Ông lập tức hiểu ra chính mình đã phạm vào sai lầm cực lớn. “Tiểu thư, lão nô không biết...” Tôn thúc âm thầm khó thở. Hiếm khi tiểu thư nhà mình nảy sinh tình cảm, thế mà lại bị ông quấy rầy.

Chẳng qua không hiểu sao đại tiểu thư lại có thể thích ở trong sơn động này hờ hững? Xem ra sau này phải dặn dò mấy người phục vụ không được đứng chờ gần phụ cận sơn động ở sau núi giả mới được. =))

Lại liếc nhìn dáng vẻ của công tử —— cần phải bồi bổ cho tốt mới được.

Tô Hợp nhìn là biết Tôn thúc đã hiểu sai, khóe mi giật giật, nhưng cũng lười giải thích. “Tiểu Bạch.” Nàng quay đầu gọi hắn. “Ngươi đi theo ta.”

Vì thế hai người một lần nữa lại đứng tại gian phòng đầy chai lọ linh kinh của Tô Hợp.

“Nàng dẫn ta tới đây làm gì?” Bạch Lược cầm lấy một cái chai, ngửi ngửi, lập tức bị mùi hương gây gây xông vào mũi muốn chảy nước mắt.

“Đây là cái gì, khó ngửi quá.”

Tô Hợp vội vàng cầm cái chai trong tay hắn. “Đây là hương liệu vừa mới lấy ra, nồng độ rất cao.”

Nàng đổ một giọt trong chai ra bát, lại bỏ thêm bảy tám loại chất lỏng khác, dùng một cái thìa khuấy khuấy, đưa tới trước mặt Bạch Lược. “Thử cái này xem.”

Bạch Lược bán tín bán nghi, thò mũi ra, đầu tiên cách một quãng xa ngửi mấy lần, sau đó mới chậm rãi tới gần.

Hắn mở to mắt. “Đây hình như là... mùi mai trắng.”

“Không sai.” Tô Hợp cười cười, thu tay lại. “Không phải mùi nó khó ngửi, mà là do ngươi không biết cách điều chế. Dù là hương liệu tốt, cũng phải phối hợp tỉ lệ hương liệu phù hợp.”

“Thật ra nghệ thuật phối hương cũng giống như pha trà.” Nàng chỉ lên đồng chai lọ linh kinh. “Đây là nguyên liệu chính, cũng giống như lá trà. Còn kia là phụ liệu, giống như nước, sức nóng của lửa, cùng với tâm tình của người pha trà. Chỉ khi có lá trà cùng kết hợp với các nhân tố đó, mới có thể pha được một chén trà ngon.”

“Tiểu thư...”- nàng cầm cây trâm trong tay, ngay cả khóe môi cũng cong lên.

“Ta nhớ em từng nói, sinh nhật em chính là ngày mùng bảy tháng bảy, đúng không?” Tô Hợp cầm tay nàng. “Có một lần ta thấy em nhìn cây trâm này hồi lâu, cho nên tặng cho em làm quà sinh nhật, có thích không?”

Hòa La mở to mắt nhìn nàng, trong đáy mắt đã sớm có tầng sương mỏng.

“Thích ạ. Thật sự rất đẹp.”

“Nha đầu ngọc.” Tô Hợp véo nhẹ má nàng. “Hôm nay đã muộn rồi, cho em nghỉ, đi chơi cho thoải mái đi.”

Mắt Hòa La sáng rực, liên tục gật đầu, cực kỳ vui vẻ.

Cứ nghĩ tặng Bạch Lược cho nha đầu này, không ngờ lại thành tiểu nhị của Mỹ nhân hương, nàng ta thích Vô Hoắc biểu ca, không ngờ rằng biểu ca là đoạn tay áo. Đứa nhỏ này cũng thật đáng thương. Ánh mắt Tô Hợp nhìn nàng nhất thời có chút thương hại.

Gần đây mình dường như rất dễ mềm lòng. Tô Hợp nhủ thầm, đây không phải là chuyện tốt. Hòa La đã ra ngoài đường chơi, Tôn quân sự cũng đã trở về nhà.

Tô Hợp tắt đèn, chậm rãi ra ngồi ghế đặt ngoài cửa.

Trăng đã xuất hiện, lấp ló ở phía sau bóng cây ngô đồng lớn, qua chạc cây chiếu xuống vài ánh sáng mỏng manh. Tô Hợp phe phẩy cây Đàn Hương phiến trong tay, bỗng nhiên cảm giác trong lòng trống trải.

Không biết lúc này yêu đạo kia và Phiến Ly đang làm gì?

Nàng cong môi cười cười, vẫn là lúc đó vui vẻ nhất, tuy núi Thanh Yêu lạnh lẽo, tuy có yêu đạo keo kiệt như vậy.

“Nương tử, sao lại ngồi ở đây một mình vậy?” Giọng nói của Bạch Lược vang lên.

“Sao thế, người không đi chơi à?” Tô Hợp nghiêng đầu nhìn hắn.

Hắn có lẽ vừa mới tắm xong, dải băng gấm buộc trên tóc hắn có chút ẩm ướt, trên trán hai lọn tóc, vương trên gương mặt hắn.

“Không.” Bạch Lược lắc đầu. “Không phải ở nhân gian vẫn coi trọng ngày hội Thất tịch sao? Sao nàng chẳng có vẻ quan tâm gì vậy?”

Tô Hợp cười một tiếng, rồi lại quay đầu ngắm trăng. “Không thì ta phải làm thế nào? Đứng dưới trăng xô kim, hay là dâng hương cầu nguyện?”

Bạch Lược tưởng tượng cảnh Tô Hợp xô kim với cầu nguyện, không khỏi phát run. Đúng là không hợp phong cách của nàng.

“Nếu là thêu thùa, từ trước tới giờ ta chưa từng học qua.” Tô Hợp tự giễu cợt. “Còn cầu nguyện ư... nguyện vọng của ta, Chúc Nữ nương nương có lẽ cũng không giúp được.”

Đúng thế, nguyện vọng của nữ nhi bình thường đơn giản là khéo tay rồi gả cho một người tốt, mà nàng... Bạch Lược thở than, quả nhiên là mình đã tự hỏi một vấn đề rất mất mặt.

“Hay là chúng ta ra ngoài đi dạo.” Bạch Lược trầm ngâm một lát, rồi buột miệng nói ra đề nghị mà chính mình cũng phản ứng không kịp.

“Ra ngoài?” Tô Hợp lắc đầu. “Ta ghét nơi đông người.”

Miệng Bạch Lược cứng đờ. Ghét nơi đông người? Vậy lúc nàng mua hân thì đang ở chỗ nào?

“Đi thôi, nàng cứ ở đây một mình, không buồn sao?” Bạch Lược không chút suy nghĩ, túm lấy Tô Hợp đang ngồi trên ghế kéo ra ngoài.

“Này, này, Tiểu Bạch, người làm sao vậy? Buông tay!” Tô Hợp rút tay ra không được, lại không có cách nào trốn thoát, định dùng trò cũ chế ngự mạch môn của hân thì lại bị hân giữ chặt tay còn lại.

“Nàng cho rằng cùng một trò, có thể làm ta chịu thiệt lần nữa sao?” Bạch Lược cười nhạt, nụ cười ấy nhìn cực kỳ chán ghét.

“Được rồi.” Tô Hợp buồn rầu nói. “Người buông tay đi, ta đi là được mà.”

Bạch Lược buông lỏng tay ra, Tô Hợp liền điểm một cái ở nơi nào đó trên lưng hân. “Ha ha, không cử động được phải không?” Tô Hợp đắc ý cười. “Không có người nào có thể ép ta làm chuyện ta không muốn đâu nhé.”

Bạch Lược đứng nguyên tại chỗ, trong cặp mắt màu xám dường như bùng lên một ngọn lửa nhỏ. “Thật không?” Hân bỗng nhiên nhếch miệng, cười cười.

Tô Hợp còn chưa kịp hiểu ý nghĩa nụ cười của hân, liền bị hân điểm huyệt vác đi.

Mãi cho tới khi đầu óc nàng mơ màng tỉnh ở trong lòng Bạch Lược hồi lâu, nàng vẫn không hiểu vì sao Bạch Lược lại không trúng chiêu.

“Được rồi.” Tô Hợp đầu hàng. “Thả taxuống. Không phải nói đi chơi sao. Ta sẽ không gạt ngươi nữa.”

Bạch Lược chớp mắt nhìn nàng.

”Thật mà.” Tô Hợp giờ tuyên. “Ta dùng lý tưởng cả đời ta cam đoan với ngươi.”

Bạch Lược khẽ cười một tiếng, thânnàng xuống, tiện tay giải huyệt luôn.

Tô Hợp cử động thân mình, nội tâmrối loạn. Hồ ly này càng ngày càng khó đối phó.

Thành Lạc Dương đêm nay rất náo nhiệt.

Trên một con phố, có nhiều cửa hàngdựng bằng thủy trúc, bên trong bày biện rất nhiều lá sen, đặt những con búp bêđất ở bên trên, còn có nhiều đồ điểm tâm, cùng rượu và đồ nhắm. Trên đường,nhóm thiếu niên thiếu nữ mặc trang phục đẹp, cười cười nói nói rôm rả.

Tô Hợp nhìn cảnh tượng trước mắt,giật mình sững sốt, rồi lập tức hưng phấn đi tới. “Tiểu Bạch, ngươi nhìn cáikia xem! Thật đáng yêu nha...” Nàng túm tà váy, nhanh như chớp chạy đi xem

Bạch Lược không nói gì. Vừa rồi aimới nói là không thích nơi đông người vậy? Hiện tại không phải đang rất hào hứng sao?

Tô Hợp dừng chân lại trước một sạpnhỏ, dáng vẻ ngây thơ nhìn những con búp bê đất khá ái được làm cẩn thận.

”Thật đẹp.” Cầm con búp bêđất mặc áo choàng nhàn màu hồng, Tô Hợp cười toe toét : “Đại thẩm, cái này baonhiều tiền?”

“Cô nương, rẻ lắm, chỉ có năm đồngtiền thôi.”

“Năm...” Về mặt Tô Hợp lại xuất hiệnvẻ đau lòng. “Đắt vậy.”

Đại thẩm bán búp bê đất khó xử, nhìncô nương này không giống như người nghèo, sao có thể nói năm đồng là đắt chứ?

“Cô nương, búp bê đất nhà chúng tôikiểu dáng đa dạng, chạm trổ tinh xảo. Năm đồng thực sự không tính là đắt.”

Tô Hợp mím mím môi, cười nịnh nọt “Haylà... ba đồng được không?

Đại thẩm lộ vẻ xem thường: “Khôngmặc cả.”

“Được rồi.” Tô Hợp khẽ cắn môi: “Bõđồng, không thể hơn nữa.”

“Không mặc cả.”

Tô Hợp cau mày, đang định phát huykhả năng khéo miệng thì lại nghe một giọng nam trầm ấm “Chúng ta mua.”

Tô Hợp mở to mắt, nhìn Bạch Lược đembúp bê đất kia nhét vào tay nàng, sau đó vui vẻ thanh toán tiền rồi kéo nàngrời đi.

“Tiểu Bạch, ngươi làm gì vậy? Rõràng có thể rẻ chút...”

Tô Hợp rất đau lòng, đúng là phá sảnha... tuy là hấn dùng tiền của hấn mua cho nàng đi nữa.

Bạch Lược nhìn nàng vừa ôm chặt conbúp bê đất, vừa lăm bắm không ngừng, tâm tình rất vui vẻ, cười cười.

“Ngươi cười cái gì chứ?” Tô Hợpnhướng mày. “Có nghe ta nói gì không...”

“Nàng có thích không?”

Tô Hợp im lặng, nhìn búp bê trongtay. Từ khi chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên nàng nhận được một món quà từmột chàng trai, tuy chỉ là một con búp bê đất. Khóe môi nàng lại cong lên, cóphải chính mình rất dễ dàng thỏa mãn không vậy?

”Đội chút.”

Nàng nhớ ra một chuyện, liền đem búp bê đất nhét vào tay Bạch Lược. “Ngươi đứng đây chờ ta, không được đi theo tạđâu đấy.”

Bạch Lược lẳng lặng đứng yên, nhìnnàng biến mất trong đám đông. Do dự một lát, rồi hấn vẫn lựa chọn đứng tại chỗchờ nàng. Ở chung với cô gái này, quả nhiên chính mình cũng bị lây bệnh. Hấnthờ dài, nhìn búp bê đất trong tay.

Tô Hợp nhanh chóng quay lại, hai má ửngđỏ. “Đây, cho ngươi.”

Nàng chìa tay về phía hấn, trong taynàng rõ ràng là một con tò he hình tiểu hồ ly màu xám

“Không tìm được màu trắng, cho nên...” Tô Hợp lung ta lung túng, tự nhiên cảm thấy rất căng thẳng. Mà Bạch Lược nhìn con hồ ly trong tay nàng nửa ngày cũng không nói một lời.

Đúng lúc Tô Hợp sắp bị căng thẳng mà định bộc phát thì Bạch Lược lại lạnh lùng mở miệng. “Ta không cần.”

Cái gì? Tô Hợp ngẩng phắt đầu lên, mắt nheo lại. Chuyện này nếu đặt ở vị trí những cô gái thông thường, có lẽ sẽ đau lòng, xấu hổ và giận dữ lạnh lùng rồi đi. Nhưng Tô Hợp không phải là cô gái tầm thường.

Cho nên nàng thu lòng bàn tay lại, tay phải xiết chặt tiểu hồ ly tò he trong tay, tay trái vạch vạt áo Bạch Lược ra, hằm hằm nhét vào. “Ai cần biết ngươi có muốn hay không. Tóm lại ta đã mất tiền, ngươi phải nhận.”

Nói xong, nàng xoay người rồi đi, đi được hai bước, lại dừng chân quay trở lại, giật lấy búp bê đất trong tay hắn, sau đó không quay đầu lại nữa, hằm hằm đi thẳng.

Bạch Lược đứng yên, nhắm mắt, cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

Tô Hợp thực sự rất tức giận, đây lần đầu tiên trong cuộc đời nàng tự mình mua quà cho một người con trai, thế mà lại bị từ chối. Cái này ảnh hưởng tới tôn nghiêm của nàng.

Tiểu Bạch là tên khốn kiếp. Sao có thể như vậy...

Nàng vừa cắn răng oán hận, vừa dùng khăn lụa để che dấu nội tâm chính mình, thật ra có chút đau lòng. Thật là, vẫn là có chút giống với mấy đứa con gái ngốc nghếch, đối mặt với chuyện như vậy, đúng là khó có thể chấp nhận được.

Tâm trạng đi chơi vui vẻ của Tô Hợp hoàn toàn biến mất, lén lút quay lại phía sau nhìn cũng không thấy bóng dáng Bạch Lược, vì thế càng thêm buồn bực.

“Tiểu Bạch chết tiệt. Uống phí mười hai lượng vàng của ta, giờ lại uống phí thêm năm đồng nữa.” Nàng cố gắng nghĩ theo chiều hướng Bạch Lược làm tổn tiền của nàng, nhưng càng nghĩ càng hỗn loạn. Rốt cuộc mình bị làm sao vậy?

”Tô Tô?”

Không biết Tiểu Đổ từ đâu chui ra, vẫn như cũ mặc y phục tím, tay cầm chiết phiến, dáng vẻ công tử phong lưu, hết sức lông bông. “Sao thế? Sao lại buồn bã ỉu xiu vậy?”

Tô Hợp lườm hắn một cái. “Đi chỗ khác chơi, giờ ta không vui.”

Tiểu Đổ càng tiến tới gần. “Xây chuyện gì? Mỹ nhân hương làm ăn không tốt, hay là mấy người làm chỗ ngươi bái công đòi thêm tiền tiêu vặt hàng tháng?”

Khóe miệng Tô Hợp giật giật. “Tiểu Đổ, ngươi thật sự thông minh.”

Tiểu Đổ đảo mắt một lượt. “Không phải Bạch công tử kia chộc giận ngươi đó chứ?”

Nhắc tới chuyện này, Tô Hợp lại càng thêm giận. “Sao nào, sao ngươi không đi cùng hồng nhan tri kỷ của ngươi ấy, còn rảnh rỗi đi quản mấy việc vợ vãn của ta nữa?”

Tiểu Đổ phe phẩy chiết phiến. “Ngươi nói sai rồi. Chuyện của Tô Tô cũng không phải là chuyện vợ vãn.”

Tô Hợp lại lườm hắn. “Ta không thèm đổi co với ngươi.”

Lúc trước vì muốn thăm dò nàng mà phát ra một lực đạo, ngoài Đỗ Hành Quang thì còn có thể là ai? Nói như vậy, không lẽ từ lâu hắn đã hoài nghi nàng? Không biết lực đạo dò xét kia thử xong, hắn có bỏ qua nghi ngờ này không? Tóm lại, ở gần hắn, đúng là rất nguy hiểm.

Tiểu Đổ lại mặt dày mày dạn tiến thêm vài bước đi theo nàng.

”Tô Tô, để ta tiễn ngươi về nhé?”

”Không cần.”

”Vây —— ta cùng ngươi trở về?”

”Không cần.”

”Này —— ta với ngươi cùng trở về?”

Tô Hợp giận dữ dừng bước, đôi mắt đẹp lãnh lùng. “Đỗ - Hành - Quang! Ngươi còn dám đi theo ta, đừng có trách ta trở mặt!”

Tiểu Đổ ngăn người. “Đừng nóng. Tô Tô, ta chỉ là sợ ngươi gặp chuyện không may.”



Tô Hợp cười lạnh một tiếng.”Tasẽ xảy ra chuyện gì sao? Ngươi nghĩ rằng ta giống hồng nhan tri kỷ yếu đuối củangươi à?”

Tiểu Đổ từ lúc quen biết nàng tới nay, chưa bao giờ thấy nàng không khống chế được cảm xúc như vậy. “Tô Tô...”- đại khái là đầu heo hay đoán mò, không ngờ hắn vươn tay ra giữ lấy tay nàng. Bìnàng tránh được.

“Tô Tô.” Tiểu Đổ thu lại ý cười, cặp mắt đen lộ vẻ nghiêm nghị. “Ngươi như thế này, khiến ta rất lo.”

Tô Hợp nhắm mắt lại, nản lòng. Nàng cũng không rõ, mình bị làm sao nữa.

“Tô Tô.” Tiểu Đổ lại gần, bỗng nhiên đưa tay ôm lấy nàng.

Tô Hợp trong lòng lo lắng, lại không đẩy hắn ra được. Nếu dùng võ, mọi cố gắng trước đây không phải là thất bại trong gang tấc hay sao?

“Tiểu Đổ, buông tay ra.”

Tay hắn lại xiết thật chặt. “Tô Tô, chỉ cần ngươi đồng ý, ta thà khát nước ba ngày, chỉ uống duy nhất một bầunước.”

Tô Hợp nghiêng răng nghiêng lợi. Tình huống hiện tại không phải ngươi uống hay không uống, mà là bản nữ hiệp có muốn cho ngươi uống hay không?!

Tiểu Đổ thật sự rất đáng thương. Nếu hắn chọn thời điểm thổ lộ lúc khác, có lẽ Tô Hợp sẽ suy nghĩ một chút. Nhưng đáng tiếc lúc này Tô Hợp đang trong cơn giận dữ, chỉ nghe thấy hắn nói những lời vô nghĩa.

Không được, không thể nhịn được nữa. Ngón tay Tô Hợp đã muốn đâm vào huyệt đạo phía sau lưng hắn.

Bỗng nhiên một cổ lực đạo mạnh mẽ đánh ngược lại, tách hai người ra.

Là Bạch Lược.

Hắn ôm Tô Hợp vào lòng, sắc mặt âm trầm khó xác định.

“Nương tử, chỉ một lát như vậy, nàng đã muốn treo tường rồi sao?” Về mặt Bạch Lược vô cùng phần nộ và đau khổ, giống như Tô Hợp đã phạm tội ác tày trời.

Sắc mặt Tiểu Đổ cũng khó coi.

Đừng nhắc tới chuyện hắn thế nhưng lại không nghe thấy tiếng động gì, chỉ cần nhìn phản ứng của Tô Hợp cũng làm cho hắn nổi giận.

Giờ phút này Tô Hợp không kìm được mở to mắt, khi nhìn vào mắt Bạch Lược chợt cảm giác như hiểu rõ một vài vấn đề (thuyết minh vấn đề gì? Ta là người vô tội, ta không biết, ta cái gì cũng không biết)

Dù sao Tiểu Đổ cũng không hổ danh là Tiểu Đổ, sắc mặt hắn biến chuyển một hồi, cũng đã khôi phục được trạng thái bình thường.

“Nếu Bạch công tử đã ở đây, tại hạ cũng không quấy rầy hai vị.” Hắn sờ sờ chóp mũi, phe phẩy chiết phiến, ngênh ngang rồi đi, giống như người vừa nãy ôm Tô Hợp là người khác chứ không phải hắn.

Bạch Lược nhẹ nhàng gọi một tiếng. “Nương tử.”

Tô Hợp không thêm đề ý tới hắn.

”Nương tử.” Bạch Lược kéo kéo tay áo nàng

”Ngươi tới làm gì?” Tô Hợp hàm hàm quát.

“Nếu ta không tới kịp, chẳng phải nương tử sẽ bị tên kia sàm sỡ hay sao?”

“Cho dù là thế đi nữa, có liên quan tới ngươi à?” Tô Hợp xoay người lại, vươn tay về phía Bạch Lược. “Trả lại chota.”

Bạch Lược ngạc nhiên. “Cái gì?”

“Con hồ ly kia.”

Bạch Lược mím môi không nói.

”Ngươi ném đi rồi?” Tô Hợp gõ gõ đầu. Tiền của ta... cứ nghĩ sẽ cầm đi đòi lại tiền...

Bạch Lược cũng đưa tay về phía nàng, trong lòng bàn tay là con tò he hình tiểu hồ ly kia. “Nó đã là của ta, không thể trả lại cho nàng được.”



Từ sau đêm đó, Tiểu Đổ vẫn thường xuyên tới chơi như trước, giống như người bị cự tuyệt đêm đó không phải là hắn. Tâm tình tên này được rèn luyện tốt thật, năng lực đề kháng sự đả kích bên ngoài, khiến Tô Hợp nhìn thấy mà phải than thở.

Nhưng hắn và Tiểu Bạch đều giống nhau, nhìn đối phương không vừa mắt, nếu mà có cơ hội liền giương thương múa kiếm, đối chọi gay gắt.

Đối với vấn đề này, Tô Hợp rất đau đầu. Cũng may bọn họ đấu đá gì cũng không ảnh hưởng tới công việc làm ăn của Mỹ nhân hương. Ngược lại, vì có hai đại mỹ nam trấn giữ nơi này, khách hàng tới càng đông, làm ăn càng thuận lợi, nên Tô Hợp mới không dă động gì tới bọn họ.

Mùa hè, giống như quanhững lần phe phẩy của cây Đàn Hương phiến trên tay Tô Hợp, trôi qua đi thật nhanh.

Khi phiến lá cây đầu tiên của cây hòe thụ trong viện rơi xuống, cũng là lúc Thổ Phiên vương Tùng Tân Kiên Bó sai đại tướng Lộc Đông Tân tới tây kinh Trường An, dâng lên mấy ngàn lượng vàng, trấn bảo vô số, làm lễ vật cầu hôn với Hoàng đế Đại Đường.

Chuyện này chấn động toàn triều, ngay cả ở thành Lạc Dương mọi người ai cũng bàn tán xôn xao, đều nói Đại Đường uy nghi cường thịnh, bốn phía vang dội, tám phương hiển hách.

Đồng thời, bởi vì vụ án mất viên cống phẩm Dạ Minh châu lần trước, khiến cho Thiên tử giận dữ, dù cho giáng tội xuống, nhưng cũng đã mệnh lệnh thời hạn rõ ràng, nhất định phải bắt bằng được Lưu Phương đạo tặc về quy án.

Vì thế Tiểu Đổ lại tiếp tục bận rộn công việc, tần suất tới Mỹ nhân hương cũng dần dần thưa thớt.

Có lẽ xuất phát từ ý muốn khiêu khích, Lưu Phương đạo tặc cố tình vào lúc này lại phạm trọng án. Mà tính chất phạm tội lại càng tồi tệ hơn.

Trước kia mỗi lần gây án, hắn cũng chỉ trộm vài trân bảo hiếm có, chưa từng gây thương tích cho người khác. Mà những lần gây án gần đây, không chỉ đem trân bảo cướp sạch, mà còn sát hại giết sạch những người vô tội không may nhìn thấy hắn. Hiện trường vẫn như trước, vẫn lưu lại mùi hương độc đáo, thật lâu vẫn chưa tiêu tan.

Càng làm người ta phẫn hận hơn, là hắn lại lưu lại một tờ giấy, nói lần tiếp theo muốn trộm lấy ấn tín của phủ Doãn đại nhân, thời gian ấn định là mừng tám tháng chín. Tin tức này từ trong phủ nha lan truyền ra toàn thành Lạc Dương, khiến cho lòng dân phẫn nộ. Nếu trước kia nhắc tới Lưu Phương đạo tặc, mọi người đều nghĩ tới một truyền kỳ đạo tặc xuất sắc, thì nay trở thành tội nhân thiên cổ, tất cả mọi người đều phẫn hận.

Rầm! Tô Hợp giận dữ, hung hăng vỗ lên cái bàn gỗ lim “Vô lại!”

Bạch Lược cong môi, nhìn nằng vì tức giận mà khuôn mặt đỏ bừng “Nương tử, bình tĩnh chút.”

“Người bảo ta có thể bình tĩnh thế nào?” Tô Hợp cầm tờ cáo thị ở trên bàn. “Người nhìn đi, người nhìn đi! Ta đi tới quý phủ của Tào tham sự khi nào? Còn trộm một cặp long phượng bội à? Cái thứ long phượng bội đó chất lượng kém như thế, có cho khôngta cũng không thèm!”

Bạch Lược cầm tờ cáo thị trên tay nàng, liếc qua một lượt: “Thật sự không phải do nàng làm?”

“Đương nhiên không phải ta!” Tô Hợp trợn mắt nhìn. “Ta làm sao? Hơn nữa —— lại còn giết người! Ai chẳng biết nguyên tắc của ta chính là không dă thương tính mạng người khác?”

Bạch Lược lựa lời an ủi nàng “Ta biết, là lời đồn đại của mấy kẻ không biết gì. Nhưng ở hiện trường lại lưu lại mùi hương giống mùi nàng hay để lại, đây không phải là chuyện giả.”

“Tiểu Bạch, ý người là gì?” Cặp mắt trong trẻo Tô Hợp nhìn hắn chằm chằm “Người nghi ngờ ta sao?”

Bạch Lược lắc đầu. “Saota có thể nghi ngờ nàng? Chẳng qua muốn giúp nàng tỉnh táo lại, suy nghĩ cẩn thận một chút.”

“Nhất định có kẻ giả mạota.” Tô Hợp hít một hơi thật sâu, trấn tĩnh lại.

“Nhưng sao hắn lại có được hương liệu của ta?”

“Nàng nhớ lại xem, loại hương này ngoài nàng ra, còn có ai biết phối hương này không?”

Tô Hợp suy nghĩ một hồi. “Chẳng lẽ là —— Tiểu Đổ?”

“Có thể.” Bạch Lược cười nhẹ. “Đấy chẳng phải là một mũi tên trúng hai con chim sao?”

Tô Hợp trầm ngâm. “Hắn muốn lợi dụng lời đồn đại, để dẫn dụ Lưu Phương đạo tặc ra?”

“Không sai. Nếu nàng không xuất hiện, hắn sẽ dùng cách này để hủy hoại thanh danh của nàng, khiến nàng không nhận được nữa mà phải xuất hiện.”

“Không nghĩ đầu óc Tiểu Đổ lại tính toán tới vậy.” Tô Hợp nghĩ thông suốt, cười cười. “Chẳng qua biện pháp lại có chút ti tiện.”

“Xem ra lần này triều đình cho bọn hắn thời hạn rất ngắn.” Bạch Lược đi tới trước mặt nàng. “Giờ nàng tính làm thế nào?”

Tô Hợp chớp mắt, cuờngian xảo. “Trương kế tựu kế”.

Mùng tám tháng chín.

Toàn bộ phủ Doãn đã bàybố sẵn trận địa, sẵn sàng đón địch, bày ra thiên la địa võng chờ người nọ xuấthiện. Đỗ Phi Nhiễm và Đỗ Hành Quang trốn ở một nơi bí mật gần đó.

”Công tử, LưưPhương đạo tặc thật sự sẽ đến sao?”

Đỗ Hành Quang neho mắt,trong mắt ánh lên tia sáng lạnh lẽo. “Nhất định sẽ tới.”

Canh ba, có một bóng đenxuất hiện, kích động tiến vào trong phủ, đi thẳng tới thư phòng của phủ Doãnđại nhân. Hắn chần chờ một lúc, sau đó đưa tay lên đẩy cửa, ánh lửa bốn phía bùng lên. Nhóm cung thủ mai phục từ lâu đều giương cung, mũi lên sắc bên dướiánh lửa sáng lên. Người nọ dừng động tác, đứng ngay tại chỗ.

”Lưư Phương công tử, đã lâu không gặp.” Đỗ Hành Quang chậm rãi từ lách mình qua trận hình cung tên đira. “Không ngờ ngươi lại ngây thơ đi vào bẫy như vậy.”

Tiểu Đỗ còn tưởng rằngLưư Phương sẽ cảnh giác, tuyệt đối không khinh địch như vậy chui vào bẫy, aibiết rằng... lại thuận lợi như thế.

Hắc y nhân lạnh lùngcười, xoay người lại. “Ta chỉ là đến xem, là kẻ nào dám làm bại hoại thanh danhta.”

Người nọ che mặt bằngghắc sa, giọng nói thanh thúy. Tiểu Đỗ nhú nhú mày, có chỗ nào đó không đúng.

”Hắn là ai vậy?”

Cách đó không xa, trênmột nhánh cây của một cây to rậm rạp, Tô Hợp và Bạch Lược đều mặc hắc y, ẩn thân trên chạc cây.

Bạch Lược nhún nhúnvai.”Ta cũng không biết.”

Tô Hợp vì tên “Lưư Phương công tử” lạ mặt kia mới xuất hiện làm rối loạn trận hình. Kế hoạch củanàng và Bạch Lược là, để Bạch Lược đi trước quấy rối tầm mắt của bọn kia, rồiTô Hợp sẽ vào bên trong phủ Doãn lấy ẩn, cho bọn chúng một bài học. Ai ngờ bọn họ còn chưa ra tay, đã có người tới trước một bước.

”Nói như vậy, chẳng lẽ thực sự có người giả mạo ta?” Tô Hợp nhìn chăm chăm vào phía trong, đãthấy hắc y nhân hơi ngẩng đầu lên, giống như nhìn thoáng qua về hướng bọn họ.Bạch Lược cau mày.

”Lưư Phương công tử, ta khuyên ngươi tốt nhất khoan tay chịu trời.” Tiểu Đỗ ý đồ khuyênphục hắc y nhân.”Nếu không, vạn tên này xuất phát, trừ khi ngươi mọc cánh,nếu không dù ngươi có giỏi khinh công tới mức nào, tuyệt đối chạy không thoát.”

”Nếu ta không nói gì?”Hắc y nhân cười cười.

”Nếu công tử khôngmuốn ——” Tiểu Đỗ nhanh tay rút ra trường kiếm bên hông, đâm về phía ngườitrước mắt. Nếu không cần thiết, hắn vẫn muốn bắt sống.

Hắc y nhân cũng rút từtay áo một dải lụa cùng hắn so chiêu.

”Vô dụng.” Tô Hợp bĩumôi. “Còn kém ta nhiều lắm.”

Bạch Lược liếc nàng mộtcái. “Có người giúp nàng chấn tai họa, nàng còn chê người ta công phu kém cỏi?”

Đường kiếm của Tiểu Đổsắc bén, hắc y nhân nghiêng người tránh, chiếc khăn che mặt bị đường kiếm rạchmà rơi xuống.

Một mái tóc đen dài tungra, lộ ra khuôn mặt đẹp động lòng người, cùng một đôi mắt sáng linh hoạt. Con gái?

Mọi người đều là ngắnnra, chỉ có Tiểu Đỗ ngừng kiếm, ánh mắt phức tạp.

”Không ngờ lại là nữ tử?” Bạch Lược suy nghĩ.

Tô Hợp lại không nói gì,nàng nhìn cặp mắt trong trẻo linh hoạt kia, không hiểu sao lại có chút quen thuộc. Từng gặp ở đâu sao? Nữ tử giả mạo nàng rốt cuộc là ai?

Nàng kia thấy thân phậnđã bị vạch trần, cũng không câu nệ, đơn giản thanh thúy nở nụ cười một tiếng.

”Ngày này cuối cùng cũngtới, ta không có hứng thú với ẩn tín của phủ Doãn đại nhân, không ngờ muốn bắtta, các ngươi cũng tốn nhiều tâm tư quá.”

Nàng tung người lên,muốn bỏ trốn, thân mình nhẹ nhàng, tốc độ cực nhanh. Đỗ Hành Quang cắn răng,giật lấy một cung tiễn bên cạnh, một mũi tên bắn

ra.

Ai ngờ khi mũi tên kiasáp trúng đích, nàng kia bỗng nhiên quay đầu cười, thân hình đột nhiên nhỏ lại,hóa thành một phi điều biến mất nơi chân trời. Mũi tên mất mục tiêu, rơi thẳngxuống. Mọi người vô cùng kinh ngạc.

”Yêu quái?!”

Nhóm cung thủ kêu to, ĐỗHành Quang nhìn nữ tử kia hóa chim bay đi, cây cung trong tay rơi xuống.

“Thảo nào chúng ta khôngbắt được nàng, hóa ra nàng không phải là người.” Đỗ Phi Nhiễm trấn tĩnh rốiloạn trong lòng, lại thấy Đỗ Hành Quang nhúu mày.

“Công tử, việc này chúngta còn phải bẩm báo triều đình. Lưư Phưưong công tử kia không phải là người,việc bắt nàng là không có khả năng.”

Đỗ Hành Quang chậm rãilắc đầu. “Nàng ấy không phải là Lưư Phưưong công tử.”

“Chim à?” Tô Hợp kinhngạc nhìn thân ảnh kia bay xa. “Tiểu Bạch, nàng ta là yêu quái sao?”

“Trên người nàng takhông có yêu khí.” Bạch Lược trầm ngâm một lát.

“Không biết nàng ta làmvậy là có ý gì, nương tử, nàng về phủ trước đi. Ta đi một lát sẽ về.”

Tô Hợp chưa kịp trả lời,hắn đã hóa thành một đạo bạch quang, biến mất.

“Hồ ly chết tiệt!” TôHợp giận dữ. “Chạy trốn nhanh như vậy.”

Nàng quay đầu lại, nhìnhoảng về trong phủ. Cái liếc mắt này, đúng lúc Tiểu Đỗ ngẩng đầu lên. Khôngtốt. Tâm nàng trầm xuống. Chỉ thấy mắt Tiểu Đỗ sáng lên, lập tức phi thân bayvề phía nàng đang ẩn thân.

Thật may có mang theomặt nạ. Nàng xoay người, định xuyên qua mái hiên bay đi.

“Đã tới đây rồi, khôngdám hiện thân gặp lại ta sao?” Âm thanh Tiểu Đỗ phía sau càng ngày càng gần.

Ta mà xuất hiện, mới làđồ ngốc đó. Tô Hợp trong lòng thầm trả lời, vừa tăng thêm tốc độ.

Tiểu Đỗ vẫn như cũ tiếnlại gần.

Không mang nhuyển kiểmbên người. Tô Hợp chỉ còn có thể rút thanh chủy thủ trong tay áo ra.

Chủy thủ vừa rút ra khỏivỏ, trong bóng đêm lóe lên ánh sáng chói mắt.

Tiểu Đỗ ngăn người ranhìn.

Nhưng lần này thời gianngây người dài hơn, vì một nhân ảnh màu trắng lóe lên thình hình xuất hiện, lạimột lần nữa bắt cóc Lưư Phưưong công tử khỏi tay hắn gần trong gang tấc. Tiểu Đohạn đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Lần thứ hai, là lần thứhai rồi đấy!

”Tiểu ——” TôHợp vốn tưởng rằng là Bạch Lược hóa thân trở về tìm nàng, vừa có chút vui vẻ,lộ ra nụ cười ôn nhu với người trước mắt.”Biểu ca? !”

Quân Vô Hoặchóp mắt.”Từ khi nào ta trở thành tiểu biểu ca của muội thế?”

Tô Hợp quẩn trí.”Visao lần nào biểu ca cũng đều tới đúng lúc vậy?”

Quân Vô Hoặcmím môi,“Lần trước là may mắn gặp thôi. Bây giờ... chỉ cần muội rút chủy thủ ra, ta sẽbiết muội gặp nguy hiểm.”

Tô Hợp nghi hoặc. Chẳng lẽ là loại cảm ứng sao? Cho dù là như vậy, sao hắn có thể nháy mắt đi tới bên cạnh nàng?

“Tiểu Tô nhi, đạo nàyvẫn tốt chứ?”

Tay hắn véo nhẹ chóp mũmàng. “Hình như là gầy đi.”

Tô Hợp xoa xoa mặt mình.”Có sao? Biểu ca, lần này huynh quay lại, sẽ ở lại bao lâu?”

Quân Vô Hoặccúi mắtxuống nhìn nàng: “Có lẽ là vài ngày. Tiểu tô nhi, sao muội lại bị Đỗ Hành Quangtruy đuổi vậy? Lần này, muội lại trộm của hắn cái gì?”

Nói tới chuyện này, TôHợp lại thấy giận. Đem mọi chuyện kể lại từ đầu tới cuối kể lại, Quân Vô Hoặctrầm ngâm một lát.

”Nói như vậy, nữ tử kia xem như thay muội gánh chịu danh Lưu Phương công tử? Cũng như đòi đi lực chú ý của bọn họ?”

Tô Hợp lắc đầu: “Có vẻ như Tiểu Đổ không tin nàng ấy là Lưu Phương. Không phải vừa rồi hấn vừa đuổi theo ta sao?”

“Chỉ cần tìm được nữ tử kia, mọi chuyện sẽ rõ ràng.” Quân Vô Hoặc nhíu mày. “Muội vừa mới nói, nàng ta hóa thành chim? Có nhìn rõ là loại chim gì không?”

Tô Hợp nghĩ nghĩ. “Nàng ta bay nhanh như vậy, ta cũng không nhìn rõ. Nhưng mà Tiểu Bạch... Bạch Lược đã đuổi theo rồi.”

Ý cười trên mặt Quân Vô Hoặc tiêu tán, cặp mắt đen nhánh lại khó hiểu.

“Muội vừa ở cùng một chỗ với Bạch Lược sao?”

“Đúng thế. Chúng ta vốn đã đặt ra kế hoạch, cùng nhau phá trận này.” Tô Hợp không hiểu tại sao, nhìn về mặt Quân Vô Hoặc lại cảm thấy chột dạ.

Quân Vô Hoặc bước một bước, một lời cũng không nói.

”Biểu ca, làm sao vậy?” Tô Hợp có chút không yên lòng. “Huynh từng nói ta phải đề phòng hấn, nhưng mà mấy ngày nay, hấn không làm gì tổn hại tới ta cả.”

Quân Vô Hoặc thờ dài, xoay người đối mặt với Tô Hợp, cánh tay hơi nâng nâng lên, nhưng rồi lại buông xuống.

”Tiểu Tô nhi, muội vẫn giống như trước.”

”Biểu ca ——” Tô Hợp muốn nói gì đó làm dịu đi không khí, bỗng nhiên Quân Vô Hoặc lại vươn tay ra, kéo nàng vào trong lòng.

Lần đầu tiên Tô Hợp nhìn thấy Quân Vô Hoặc, chính là năm nàng mười bảy tuổi, nhận được tin dữ cha mẹ qua đời mà trở lại Lạc Dương.

Lúc đó, Quân Vô Hoặc mỉm cười với nàng, trong đó hàm chứa bao nhiêu thương tiếc, bao nhiêu bất đắc dĩ, cho tới hôm nay nàng vẫn nhớ rõ. Chỉ là từ sau đó, cứ mỗi năm Quân Vô Hoặc lại quay về một vài lần, mỗi lần tuy chỉ ở lại vài ngày, nhưng lại thay Tô Hợp giải quyết nhiều phiền toái.

Hắn đối xử với nàng rất tốt, nhưng chưa từng có một cử chỉ thân mật nào, cho tới hai lần gặp gần đây...

”Biểu ca.” Tô Hợp vui đùa bên vai Quân Vô Hoặc, nội tâm hoang mang, không biết mình có nên đẩy hấn ra hay không.

Đây có phải là ca ca ôm muội muội không vậy? Tay nàng ra đầy mồ hôi, thân người cứng nhắc, biểu cảm không phải là đoạn tay áo hay sao?

”Tô nhi. Gọi một tiếng Hoặc ca ca, được không?”

Tim Tô Hợp đập nhanh. “Hoặc ca ca.” Không phải chỉ là gọi một tiếng? Nàng cũng chẳng mất miếng thịt, cũng không mất chút tiền nào.

Quân Vô Hoặc nhắm mắt lại, lông mi đen như mực run nhẹ. Hồi lâu, hấn mới mở mắt ra, buông tay. Tô Hợp nhẹ nhàng thờ ra.

“Nhớ kỹ.” Quân Vô Hoặc giờ tay nhéo mũi nàng. “Bộ tộc hồ ly, trời sinh đã rất xảo hoạt. Đừng bao giờ tin vào vẻ bề ngoài của chúng.”

Tô Hợp xoa xoa mũi, gạt gạt đầu. Biểu ca ơi là biểu ca, người ta cũng đã ngoài hai mươi tuổi đầu rồi, cầu xin người đừng dùng động tác đối xử với đứa bé gái để làm với ta có được hay không? Tô Hợp uất ức.

Lúc hai người trở về Mỹ nhân hương đã là tảng sáng. Bạch Lược vẫn đứng chờ ở cửa, nhìn thấy Quân Vô Hoặc cùng Tô Hợp trở về, không khỏi ngăn người. “Nương tử, sao giờ này nàng mới về?” Bạch Lược coi Quân Vô Hoặc bên cạnh như là không khí.

Tô Hợp liếc hấn một cái: “Còn không phải tại ngươi. Nói đi là đi luôn, làm hại ta suýt bị Tiểu Đổ bắt được. May có biểu ca tới kịp, nếu không ta cũng không biết mình có thoát được hay không nữa?”

Bạch Lược ngạc nhiên há mồm, cặp mắt xám lại liếc về phía Quân Vô Hoặc, khóe môi lại cong lên. “Vô Hoặc công tử, lần nào tới cũng thật khéo.”

Quân Vô Hoặc cũng nhìn lại một cái nhìn thâm ý. “Tô nhi gặp nạn, đương nhiên ta sẽ đến.”

Bạch Lược hừ lạnh một tiếng. “Chỉ không biết Vô Hoặc công tử rồi đi như vậy, không sợ mang tội cố ý rời bỏ cương vị công tác hay sao?”

Quân Vô Hoặc không chút nhân nhượng. “Không có gì quan trọng hơn an toàn của Tô nhi.”

Tô Hợp nghe xong đầu óc thêm mù mịt. Lễ nào phi thiên đạo tặc lại còn có cố ý rời khỏi cương vị công tác là sao? Chẳng lẽ biểu ca cũng giống mình, còn có một thân phận khác ngày thường sao?

”Biểu ca, huynh làm gì thế? Vì sao cái gì Bạch Lược cũng biết mà ta lại không biết?” Trong lòng Tô Hợp có chút phẫn nộ.



chút nữa ngay cả kinh công cũng quên mất. Cũng không biết vì sao lại có thể biến thành chim nữa.”

Mặt Tô Hợp đen lại. Hóa ra lúc nha đầu này ngoái đầu lại, vẻ mặt không phải là thông thả mỉm cười, mà là sợ tới mức gân trên mặt co rút lại?

“Tô nhi, Phiến Ly biến thành chim, đây vốn là bản năng của nha đầu ấy.” Quân Vô Hoặc mỉm cười nhìn hai nàng ôm nhau

”Bản năng?” Tô Hợp nghi hoặc nói.

Bạch Lược hết nhìn Tô Hợp lại quay sang nhìn Phiến Ly. “Hóa ra hai người là tỷ muội đồng môn? Vậy sư phụ hai người là ...?”

Phiến Ly làm mặt quỷ với hắn. “Người xấu! Hồ ly chết tiệt!”

Bạch Lược đen mặt. “Quả nhiên là tỷ muội đồng môn, ngay cả câu mắng chửi người khác cũng giống nhau.”

”Đợi chút.” Tô Hợp giơ tay. “Biểu ca, huynh nói đó là bản năng, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

“Phiến Ly là...” Quân Vô Hoặc do dự. “

“Nha đầu này là loài chim liên cánh.” Bạch Lược buột miệng, nói nốt lời của Quân Vô Hoặc.

”Chim liên cánh?” Tô Hợp và Phiến Ly nhìn nhau. “Không thể tưởng tượng nổi... thật sự có loài chim này?”

Phiến Ly kéo kéo tay áo Tô Hợp. “Sư tỷ, bọn họ nói muội không phải là người sao?”

Tô Hợp xoa xoa đầu nàng. “Phiến Ly, chính muội cũng không biết sao?”

Phiến Ly lắc đầu. “Những chuyện trước kia, muội đều không nhớ rõ. Chỉ nhớ lúc muội ở núi Thanh Yêu, là do yêu đạo đưa về.”

“Không sao.” Tô Hợp kéo Phiến Ly đang buồn bã kia vào trong lòng ôm chặt. “Muội có muốn về không? Hay là ở lại chỗ của sư tỷ nhé?”

Mắt Phiến Ly sáng lên. “Có thể ở lại sao?”

“Đương nhiên có thể.” Tô Hợp cười. “Chờ yêu đạo kia tới đây rồi nói tiếp.”

Có phải là người hay không, đối với Phiến Ly mà nói thực ra cũng không quan trọng lắm. Nhưng có thể ở cùng với sư tỷ, thoát khỏi yêu đạo Thiên Lộc Từ kia lại là một sự kiện vô cùng to lớn.

Cho nên nàng ta rất vui vẻ ở lại.

Nhưng Bạch Lược và Quân Vô Hoặc thì lại không vui vẻ chút nào. Bởi vì Phiến Ly cứ bám chặt lấy Tô Hợp, trực tiếp chiếm chỗ, khiến thời gian bọn họ ở cạnh Tô Hợp bị giảm đi.

May mà ba ngày sau, yêu đạo Thiên Lộc Từ cuối cùng cũng đã xuất hiện.

“Yêu đạo, để Phiến Ly ở đây thêm vài ngày được không?” Khó khăn lắm Tô Hợp mới ăn nói nhẹ nhàng, thế mà lão yêu đạo lười nhai đang ngồi trên ghế thành thói uống trà kia lại chẳng có chút cảm kích nào.

”Không được. Hôm nay nhà đầu này phải theo ta về Thanh Yêu.” Rồi Thiên Lộc Từ tròn tròn đôi mắt to. “Không bàn cãi nhiều.”

Phiến Ly uất ức ôm chặt thắt lưng Tô Hợp. “Muội không về! Khó khăn lắm mới gặp được sư tỷ, sao có thể về sớm được?”

Thiên Lộc Từ liếc nhìn hai đồ đệ, rồi bắt đầu chuyển giọng nịnh nọt. “Tiểu đồ nhi a, ta đã không truy cứu chuyện con trộm được của ta, một mình xuống núi, con lại còn muốn ở cùng một chỗ với sư tỷ con sao?” Hắn vuốt vuốt tóc, vẻ mặt khó xử. “Con không biết, lúc con không ở Thanh nữ môn, mấy ngày nay không có người dọn dẹp phòng ốc, cũng không có ai nấu cơm... con bảo sư phụ sống thế nào đây?!”

Ta biết ngay mà! Tô Hợp tức giận lườm Thiên Lộc Từ một cái. Nếu không phải hắn ý vào Phiến Ly làm việc nhà, nên mới nhất quyết phải mang nha đầu này trở về!

Phiến Ly phớt lờ, không thèm để ý tới hắn. Thiên Lộc Từ chuyển mắt nhìn Tô Hợp, Tô Hợp cũng không thèm để ý tới hắn.

Thiên Lộc Từ không còn cách nào khác, đành phải dùng ánh mắt cầu giúp đỡ sang phía Quân Vô Hoặc. Quân Vô Hoặc lạnh lùng liếc hắn một cái, lúc này mới mở miệng. “Tô nhi, để cho Phiến Ly trở về đi. Ở đây linh khí bị vẩn đục, nếu ở lâu sẽ ảnh hưởng xấu tới việc tu hành của Phiến Ly.”

“Thật sao?” Nếu biểu ca đã lên tiếng, Tô Hợp cũng không thể nói gì thêm. “Phiến Ly, bây giờ muội cứ theo sư phụ trở về, chờ mấy ngày nữa ta xong việc, sẽ lên núi thăm muội được không?” Phiến Ly chớp chớp mắt tròn to, cọ cọ vào Tô Hợp vài cái, rồi mới gật đầu. “Được.”

Lời vừa nói ra, nét mặt Thiên Lộc Từ lập tức thả lỏng ra rất nhiều.



Tô Hợp nhìn thấy, nghi ngờ, dường như yêu đạo không nói thật, xem ra trong chuyện này còn có ẩn tình khác. Rốt cuộc Thiên Lộc Tử cũng lôi kéo được Phiến Ly đang lưu luyến ở lại kia trở về núi Thanh Yêu.

Tô Hợp nhìn bọn họ rời đi, quay đầu lại nhìn Quân Vô Hoặc mỉm cười. “Biểu ca, các người giấu ta chuyện gì phải không?”

Quân Vô Hoặc ngẩn người. “Tô nhi, ta...”

“Về thân thể của Phiến Ly, ngoài ra, vì sao yêu đạo nhất định mang muội ấy đi?”

Quân Vô Hoặc nhẹ nhàng thở ra, hóa ra nàng muốn hỏi chuyện này.”Tô nhi, Phiến Ly là chim liên cánh, thật ra lúc ở núi Thanh Yêu là được sư phụ muội cứu chữa. Lý do nhất định phải mang nàng ta đi, vốn là do thiên tính trời sinh của loài chim này.”

”Vì sao?”

“Chim liên cánh sống mái một đôi có nhau, luôn bay cùng nhau. Tuy bề ngoài nhìn Phiến Ly mới tám, chín tuổi, nhưng trên thực tế đã tới tuổi dựng vợ gả chồng rồi. Chỉ khi nào nàng ta cùng với tộc cùng loại yêu nhau, mới khôi phục được thân thể bình thường, liên cánh mà bay.”

Tô Hợp kinh ngạc. “Vậy nếu muội ấy yêu người không cùng tộc thì sẽ thế nào?”

Quân Vô Hoặc gật đầu. “Vấn đề chính là ở chỗ này. Nếu nàng ta không yêu tộc cùng loài, sẽ không thể bay lượn, hơn nữa... sẽ nhanh chóng suy kiệt mà chết.”

Tô Hợp giờ mới hiểu ra, hóa ra yêu đạo nhất quyết mang Phiến Ly trở về, là sợ muội ấy yêu phải người không nên yêu, suy kiệt mà chết. Một khi đã như vậy, vì sao lại còn dùng lý do đáng khinh kia chứ?

“Thiên Lộc Tử nhìn qua có chút... quái đản, nhưng hẳn đối với các muội thực ra rất quan tâm” Quân Vô Hoặc nhìn qua đã biết nghi vấn trong lòng nàng. “Chẳng qua hẳn không biết cách biểu đạt mà thôi. Lần này Phiến Ly ăn trộm được của hắn, muội cho rằng hắn thật sự không biết gì sao? Chính là nhắm một mắt, mờ một mắt thôi.”

Trong lòng Tô Hợp cảm giác có chút âm áp. Hóa ra, yêu đạo không xấu xa như nàng nghĩ...

“Đại đồ nhi!”

“Sư phụ?” Tô Hợp ngẹn họng, trân trối nhìn Thiên Lộc Tử đã đi rồi lại quay trở lại. “Sao thế ạ?” Nàng và Thiên Lộc Tử đều không ý thức được, nàng thế nhưng lại gọi hắn một tiếng sư phụ.

”Đồ nhi a, “Thiên Lộc Tử cười lấy lòng. “Phục yêu tác kia...”

”Trả lại cho người.” Tô Hợp rút sợi dây thừng vàng kia ra, đưa cho hắn.

Thiên Lộc Tử thu vào trong tay áo, ánh mắt gian tà nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào túi gấm của nàng. “Hmm... lần trước còn có một viên dạ minh châu...”

”Không có.” Tô Hợp lạnh mặt, xoay người vào nhà.”Đóng cửa, đi thông thả không tiễn!”

Yêu đạo chết tiệt! Quả nhiên vẫn là đồ xấu tính! Nhìn Tô Hợp không nề mặt chút nào đã xoay người rời đi, Thiên Lộc Tử có chút tiếc nuối thở dài.

“Thiên Lộc, rốt cuộc ngươi làm sao vậy?” Quân Vô Hoặc chớp mắt, khó xử nói. “Vừa nãy ta còn nói tốt cho ngươi mấy câu trước mặt Tô nhi, ngươi lại...”

Thiên Lộc Tử vuốt vuốt cằm râu trắng xám. “Đồ nhi tâm địa thiện lương, sẽ hiểu tấm lòng của vi sư. Viên dạ minh châu cứ để ở bên người nó, sớm muộn gì cũng gặp tai họa, không bằng để ta giữ còn hơn.”Khóe mắt Quân Vô Hoặc giật giật. “Cái tính xấu của nhà ngươi bao giờ mới sửa được.”

Thiên Lộc Tử phe phẩy thanh Phất tử trong tay. “Đây là bẩm sinh rồi. Đứng rồi, nói tới việc quay lại, sao đạo này ngươi hay về đây thường xuyên thế? Chẳng lẽ bên kia...” hắn nâng thanh phất tử lên, chỉ chỉ lên trời không rõ phương hướng. “Gần đây bên kia không cần canh giữ cẩn thận ư?”

Quân Vô Hoặc nhắm mắt, cánh môi hồng mím lại, giống như mất đi tia sáng. “Là ta lo lắng cho Tô nhi.”

”Có cái gì cần lo lắng?” Thiên Lộc Tử mở to mắt. “Bây giờ có hồ ly kia ở đây không chỉ không hại nó, mà còn bảo vệ nó rất tốt.”

“Chính là vì vậy.” Quân Vô Hoặc thở dài. “Thái độ của Tô nhi đối với hắn có chút đặc biệt, ta lo...”

”Ngươi lo đại đồ nhi sẽ có tình cảm với hắn sao?” Thiên Lộc Tử nhăn mày, gỡ gỡ mái tóc xù. “Đây không phải là kết quả mà ngươi muốn sao?”

Quân Vô Hoặc im lặng, không nói gì.

”Huỳnh Hoắc tình quân, ta nói ngươi đó, “Thiên Lộc Tử khụ khụ. “Lúc trước ta khuyên ngươi đừng để hồ ly kia lại tiếp cận nàng, ngươi không nên khư khư cố chấp. Bây giờ mọi thứ theo đúng ý ngươi, ngươi lại do dự gì chứ?”

Quân Vô Hoặc lặng lẽ thở dài.”Thiên Lộc, ngươi không hiểu đâu.”

”Ta là không hiểu, cũng không muốn hiểu.” Thiên Lộc Từ cau mày, lắc đầu.”Chỉ vì một chữ ‘tình’ mà khiến người ta đau khổ như vậy.”

Quân Vô Hoặc đẩy cửa, lặng lẽ lại gần Tô Hợp còn đang hờn dỗi.

”Yêu đạo đi rồi sao?” Tô Hợp thấy hấn vào, bấu môi.

”Đã đi rồi.” Hấn nhìn Tô Hợp mỉm cười.”Tô nhi, ta cũng phải đi rồi.”

”Lại muốn đi?” Tô Hợp có chút không đành lòng.”Biểu ca, nhiệm vụ của huynh cũng thật vất vả.”

Quân Vô Hoặc ngán người, mãi mới hiểu ý, mỉm cười.”Đúng vậy, rất vất vả.”

Hấn trầm ngâm nhìn khuôn mặt Tô Hợp, giống như muốn khắc từng nét trên khuôn mặt ấy vào sâu trong tâm khảm. Tô Hợp cảm thấy có chút không tự nhiên. Quân Vô Hoặc nâng tay, chạm vào mặt nàng.

”Tô nhi, ta xin lỗi.”

”Xin lỗi?” Tô Hợp ngờ ngác, “Biểu ca có ý gì vậy?”

Quân Vô Hoặc lại trầm ngâm giây lát, nhoẻn miệng cười.”Bởi vì không thể ở bên cạnh muội, nên ta cảm thấy rất áy náy.”

Tô Hợp lắc đầu. “Biểu ca, huynh cũng có chuyện phải làm, ta không thể làm vướng chân huynh mãi.”

”Ta luôn hi vọng muội cứ gây trở ngại cho ta.” Quân Vô Hoặc nhắm mắt.

”Đúng rồi, lần trước tới tây kinh, ta có gặp Tuyết Nhạn cô nương.”

”Nhạn nhi?” Tô Hợp vui vẻ hỏi. “Không phải nàng ấy đang ở Lạc Châu sao?”

”Giang Hạ vương được điều làm Lễ bộ thượng thư, nàng ấy cùng tùy tùng theo cha đến Trường An.”

”Thật tốt quá, Nhạn nhi vẫn khỏe chứ?”

”Nàng ấy vẫn khỏe, nói nhớ muội. Còn dặn ta chuyển lời tới muội nữa.”

”Chuyển lời gì?”

”Nàng nói, lúc nào muội rảnh, nhất định phải tới tây kinh tìm nàng ấy.”

Tô Hợp nhún mày. “Có chút kỳ quái, nàng ấy không nói có chuyện gì sao?”

”Không có.”

Quân Vô Hoặc lại một lần nữa rời đi, phát nhẹ cánh tay áo, cái gì cũng không có thể mang đi.

Tô Hợp ư tay lên má, trầm mặc. Bạch Lược tiến đến bên cạnh nàng.

”Nương tử, bọn họ đều đi cả rồi, nàng có đi cùng ta ra Mỹ nhân hương không?”

Tô Hợp xoay đầu, bỗng nhiên cười cười. “Còn nhớ ta từng hứa sẽ dẫn ngươi đi chơi không?”

Hai mắt Bạch Lược sáng lên. “Nương tử...”

Tô Hợp đảo mắt, vỗ bàn. “Được, ba ngày sau chúng ta xuất phát.”

Lý Tuyết Nhạn là người bạn đầu tiên của Tô Hợp sau khi xuống núi. Khi nàng vừa mới tiếp nhận Mỹ nhân hương được một năm, có một cửa hàng khác cố tình thuê bọn du côn tới gây rối.

Lúc ấy ở Mỹ nhân hương chỉ có hai, ba tiểu nhị, công thêm Tôn quán sự tuổi tác đã cao, làm sao đối phó được với đám du côn hung dữ đó? Mặc dù Tô Hợp giỏi võ, nhưng cũng không thể cho người khác biết, đành phải kiềm chế tức giận, nhỏ nhẹ nói chuyện, trong lòng thì muốn đợi trời tối bắt bọn chúng vào trong ngõ hành hung cho hả giận.

Sau đó, có một cô nương cùng với một gã hộ vệ chừng mười bốn, mười lăm tuổi đứng dậy, không hề sợ hãi. Đầu tiên, mắng cho bọn du côn ấy một trận mặt cắt không còn giọt máu, sau đó lại sai người cho bọn chúng một bài học, bắt bọn chúng cam đoan không bao giờ tới quấy rối nữa.

Không ngờ Vô Hoắc biểu ca lại gặp nạn ở Trường An, lại còn chuyển lời nhắn như vậy. Lần này phải tới thăm bạn tốt mới được. Tô Hợp mỉm cười, cảm giác chờ mong cuộc gặp này.

Lời của Tô Hợp:

Lời của Thiên Lộc Tử:

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Mỹ Nhân Hương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tô Hốp mêt mõi nhìn hănn môt cái. “Ta biết sao đưọc...”

Nàng dùng khăn gấm Bạch Lược đưa cho lau mồ hôi, sau khó dùng tay áo hần lau miệng. =))

Bạch Lược xanh mặt.

“Tiểu Bạch, ta chịu không nổi...” Tô Hợp chồm lên người hần, đem hần đặt ở dưới thân.

Bạch Lược mở to mắt, sắc mặt chuyển dần sang màu hồng.

Chỉ thấy Tô Hợp mạnh mẽ đập đập hai cái, rồi úp mặt vào ngực hần, nhắm mắt lại giống như muốn ngủ. Bạch Lược khẽ đẩy bả vai nàng.

“Nương tử, nương tử.”

Tô Hợp hơi nhú mày.

“Nếu nàng thấy khó chịu, chúng ta cưỡi ngựa là được.” Bạch Lược không tự chủ nói dịu dàng.

Tô Hợp vừa mơ mơ màng màng, vừa phán một câu xanh rờn: “Không được. Ta vừa mới hỏi xa phu, tiền xe đã trả rồi, dù không ngồi thì hần cũng không trả lại tiền.”

Thế nên thà khó chịu đến như thế này cũng không muốn lãng phí sao?

Trong lòng Bạch Lược có cảm giác bất lực. Cô nàng này thật cuộc.... Tô Hợp bỗng nhiên vươn tay, ôm chặt lấy thắt lưng Bạch Lược, hải lòng cọ cọ. “Không nói nữa, ngủ.”

Bạch Lược nhìn cô gái đang mơ màng ở trong lòng mình, vươn tay phải định véo nàng một cái, nhưng rồi lại thu tay lại, sửa lại tư thế ngủ của nàng, ôm ở trong lòng. Lần này coi như xong. Trong lòng hần thầm nghĩ, không phát giác, thân thể mình tự chỉnh tư thế, khiến nàng ngủ càng thoải mái.

Vì thế những ngày trên xe ngựa, Tô Hợp cứ nửa tỉnh nửa ngủ qua ngày, hoàn toàn phụ một mảnh kỳ vọng của Tôn quân sự.

Cuối cùng cũng đến thành Trường An.

Thành Trường An còn lớn hơn cả thành Lạc Dương, có cung điện, Hoàng thành và Tử Cấm Thành bao quanh. Dân chúng thành Trường An đều sống bên ngoài Tử Cấm Thành. Tử Cấm Thành trải dài ngăn cách các phủ đệ cùng nhà dân, những khu chợ phía đông và những khu phố sầm uất phía tây.

Tô Hợp nhìn cảnh tượng rộng rãi nhộn nhạo trước mắt, khuôn mặt tái nhợt cuối cùng cũng vì hưng phấn mà khôi sắc hồng. “Tới nơi rồi.” Bạch Lược nhìn ngó xung quanh. “Nơi này cũng chẳng khác gì thành Lạc Dương, chẳng qua là lớn hơn một chút. Chả có gì cả.”

Tô Hợp cười cười. “Tiểu Bạch, nơi này là dưới chân Thiên tử, phồn hoa hơn cả Lạc Dương. Nếu Mỹ nhân hương có thể mở rộng tới đây, ta đã thấy thỏa mãn lắm rồi.”

Bạch Lược bỗng nhiên hiểu ra. “Hóa ra, lần này nàng tới đây để ngắm chỗ mở cửa hàng sao?”. Hần sa sầm nét mặt. “Thảo nào tự nhiên lại tốt bụng đưa ta đi ra ngoài.”

“Sai.” Tô Hợp nháy mắt với hần. “Đây chỉ là một trong những mục đích ta tới đây thôi.”

“Còn có gì nữa?” Bạch Lược chớp mắt.

Tô Hợp nhìn những người dân Trường An qua lại trên đường cái, thở phào nhẹ nhõm.

“Ta muốn gặp một người.”

Tìm một quán trọ thuê hai phòng, sắp xếp xong xuôi, Tô Hợp bảo Bạch Lược đi ra ngoài hỏi thăm, xem ở trên đường lớn có chỗ nào cho thuê hoặc bán cửa hàng ở mặt tiền không.

Thì ra nàng ta mang mình tới nơi này để làm chân sai vặt. Bạch Lược giận dữ trong lòng, đã thấy nàng mang túi gấm to tướng kia vội vàng đi ra ngoài. Hần chờ một lúc, rồi niệm thần chú tàng hình đi theo sau nàng.

Không hiểu sao, chính hần cũng cảm thấy xấu hổ vì hành vi của mình, nhưng vì thái độ của Tô Hợp...

Rất cuộc là ai, có thể khiến Tô Hợp xa xôi ngàn dặm đem quà từ thành Lạc Dương tới Trường An này?. Đương nhiên, hần kiên quyết phủ nhận hành vi tò mò này là xuất phát từ lý do tình cảm nào đó.

Chẳng qua chỉ là đi thám thính manh mối mà thôi. Biết người biết ta, mới có thể trăm trăn trăm thắng. Hần nghĩ như thế.

Tô Hợp hỏi vài người qua đường, vòng qua mấy con phố, rốt cục cũng tìm được phủ Lễ bộ thượng thư.

Người gác cổng là một người đàn ông trung niên, nhìn qua có chút khác nghiệt. Hần nhìn thấy Tô Hợp đi một mình tới, quần áo nhìn qua cũng không phải là sang trọng, liền nhướn mày hỏi. “Người tìm ai?”

Tô Hợp dịu dàng cười: “Ta tới tìm tiểu thư nhà ngươi. Nhờ ngươi vào thông báo hộ một tiếng.”

Người gác cổng hừ lạnh một tiếng: “Tiểu thư nhà ta là thiên kim chi thân, ngươi nói muốn gặp là gặp được sao?”

Người này là thủ vệ trấn giữ cửa vào phủ thượng thư đại nhân, người bình thường đều không dám đi vào, riêng Tô Hợp thì lại cố tình muốn vào.

“Ngươi chỉ cần nói với nàng ấy ta họ Tô, nàng sẽ ra gặp ta.”

Người gác cổng cố mở to cặp mắt bé như hạt đậu của mình, nhìn nàng từ trên xuống dưới, phát hiện cô nương này tuy không chịu hiểu lý lẽ, nhưng khuôn mặt cùng dáng vẻ mỹ mạo xinh đẹp, này sinh tâm tư muốn đùa giỡn.

“Tô cô nương. Đây là phủ thượng thư không giống nhà dân, nếu cô nương muốn đi vào, phải tùy theo quy củ mà làm việc.” Hắn sổ sàng cười cười. “Nếu không có tiền, vậy thì chịu khó lấy lòng đại gia ta, có lẽ ta sẽ ngoại lệ một lần.”

Bạch Lược tàng hình đi theo sau Tô Hợp căm giận. Cô nàng này bình thường không phải rất thông minh sao? Lúc này sao có thể để tên khốn kia dùng lời nói làm nhục như vậy?

Tô Hợp cười càng dịu dàng. “Vị đại gia này, thật thú vị nha.” Nàng nhẹ nhàng vén tay áo lên, lộ ra mười ngón tay xanh ngọc, điểm huyết một nhát.

Người gác cổng kia thân hình cứng lại, khuôn mặt méo mó, giống như muốn cười to, hoặc là khóc rống lên.

“Không thể cử động sao? Ngứa lắm à?” Tô Hợp cười tới run rẩy cả người. “Rất thú vị phải không?”

Bạch Lược nhếch môi, mình đứng là chỉ lo thừa. Tô Hợp trả được thù, trong lòng rất vui vẻ. Lúc trước ở Lạc Dương, lo lắng bại lộ thân phận. Ở đây không ai quen biết nàng, cuối cùng thì nàng cũng không cần phải kiêng nể ai nữa.

Người gác cổng sợ hãi, mồ hôi chảy ròng ròng ướt gáy, cặp mắt hạt đậu kia không ngừng chớp chớp, ý cầu xin.

“Sao nào, cầu ta tha thứ cho sao?”

Người gác cổng nháy mắt mấy cái.

Tô Hợp thờ dãi. “Sớm biết điều có phải tốt không. Phải biết rằng, kẻ đầu tiên dám đùa giỡn ta, đã sớm về với đất. Còn kẻ thứ hai dám trêu ghẹo ta, giờ vẫn còn đang nằm trên giường chưa dậy được. Ngươi chính là người thứ ba.”

Sắc mặt người gác cổng tái xanh, mồ hôi sau gáy không ngừng tuôn. Tô Hợp giờ ngón tay lên, giúp hắn giải huyết.

Con đau của người gác cổng lập tức biến mất, mệt mỏi suốt nửa quỳ sụp cuống đất. “Nữ - nữ hiệp tha mạng!”

Tô Hợp khẽ cười một tiếng. “Ta chả làm gì cả.”

Trong mắt người gác cổng, nữ nhân xinh đẹp đang tươi cười kia chẳng khác gì bà la sát đòi lấy mạng, hắn vội vàng chạy vào trong.

“Tiểu... tiểu nhân lập tức đi vào bẩm báo tiểu thư.”

Chỉ một lát sau, người gác cổng cẩn thận đi ra, dẫn theo hai nha hoàn, sắc mặt cung kính: “Tô cô nương phải không ạ? Xin mời vào trong, tiểu thư nhà chúng tôi sẽ ra ngay.”

Tô Hợp gật đầu, cùng các nàng đi vào bên trong.

Người gác cổng rung mình một cái. Hóa ra vị cô nương này đúng là có quen biết đại tiểu thư sao? Hắn có thể dự đoán được kết cục chính mình sẽ bị đuổi ra khỏi phủ. Chỉ có thể tự trách mắt mình không thấy thái dương mà thôi.

Hắn suy sụp ngồi xuống ghế, không ngờ lại cảm thấy lạnh sống lưng. Hắn nhắm mắt lại, lúc mở mắt nha lại nhìn thấy vô số măng xà vây quanh hắn như hồ rình mồi, mỗi một con măng xà lại há cái miệng đỏ lòm tiến lại gần hắn.

Hắn còn chưa kịp hoảng sợ, chỉ thấy bầy măng xà kia đồng thanh kêu lên, há miệng hô to.

“Đám trâu chọc Tô Hợp, đáng chết! Đám trâu chọc Tô Hợp, đáng chết! Đám trâu chọc Tô Hợp, đáng chết!”

Âm thanh hỗn loạn của đám măng xà cứ như khẩu hiệu vang thấu trời cao, khiến người gác cổng vô cùng hoảng sợ, cuối cùng cũng ngất xỉu. Cảnh tượng trước mắt, sợ rằng cả đời này người gác cổng cũng không quên nỗi con ác mộng này.

Bạch Lược vỗ tay một cái, đám măng xà liền biến mất không thấy tung tích. Hắn đi ngang qua thân người gác cổng đang ngất xỉu kia, khinh thường cười nhạo một tiếng. Đúng là đồ vô dụng.

Tô Hợp đi theo hai nha hoàn, băng qua đại sảnh, đi tới một đường hành lang, đến một đình viện, đi vào phòng khách phía tây. Một cô gái mặc y phục

màu hồng nhạt vừa nhìn thấy Tô Hợp đi vào, vội vàng tiếng tới.

”Tô tỷ tỷ!”

Khuôn mặt nữ tử xinh đẹp, cử chỉ phóng khoáng, lúc nhìn thấy Tô Hợp, hốc mắt có chút ẩm ướt.

”Nhạ nhi.”

Tô Hợp cũng có chút bồi ngùi. Đã lâu không gặp, năm đó chỉ mới là bé gái non nớt, thế mà giờ đây trở mà trở nên xinh đẹp như vậy.

“Tô tỷ tỷ.” Lý Tuyết Nhạ kéo tay Tô Hợp, xua tay bảo người hầu lui xuống. “Hai năm nay tỷ vẫn khỏe chứ? Mỹ nhân hương làm ăn có tốt không?”

”Tốt lắm.”

Hai người ngồi chung một chỗ, tâm sự không ngớt. Bạch Lược nhìn thấy chỉ là một cô gái, nhẹ nhàng thở ra, định rời đi.

”Tô tỷ tỷ, đến tận bây giờ mà tỷ vẫn chưa tìm được lang quân như ý hay sao?” Lý Tuyết Nhạ chớp mắt. “Muội thấy Vô Hoắc công tử cũng không tồi. Hắn có tình cảm với tỷ phải không?”

Những lời này thành công giữ chân Bạch Lược đang định đi liền đứng lại. Tên đó có gì tốt? Bạch Lược giận dữ. Chẳng qua chỉ giả bộ đứng đắn! Cặp mắt xám mờ to, có chút hồi hộp nhìn Tô Hợp, muốn biết phản ứng của nàng.

Tô Hợp lắc đầu. “Biểu ca thỉnh thoảng một năm quay về vài lần, đối xử với ta như muội muội thân thiết mà thôi.”

Bạch Lược nhẹ nhàng thở ra. Huỳnh Hoắc ới Huỳnh Hoắc, người căn bản không phải đối thủ của ta.

“Chẳng lẽ không có ai khiến tỷ động tâm sao?”

Tô Hợp chần chờ một lát. Tim Bạch Lược như treo trên câu nói phát ra từ môi nàng.

Nàng lại lắc đầu. “Trong lòng ta chỉ có Mỹ nhân hương, còn có... chuyện cha mẹ nữa.”

“Đã lâu như vậy, tỷ vẫn không quên được sao?” Tuyết Nhạ lộ ra vẻ dịu dàng thành thực không hợp với tuổi tác. Nàng đau lòng nhìn ánh mắt bi thương của Tô Hợp. “Nếu bá phụ, bá mẫu trên trời có linh thiêng, nhất định hy vọng tỷ được vui vẻ, không cần mãi truy cứu chuyện quá khứ.”

“Điều này ta cũng biết.” Tô Hợp nhắm mắt. “Đến bây giờ cũng không điều tra được gì, có lẽ ta cũng nên buông tay. Nhưng cứ nhớ tới năm đó, nếu không phải ta đang ở Thanh Yêu, bọn họ sẽ không...”

Tuyết Nhạ vỗ nhẹ bàn tay nàng: “Tỷ tỷ, đó không phải là lỗi của tỷ.”

Bạch Lược nghe được, rất ngạc nhiên. Hóa ra trong lòng Tô Hợp còn vướng bận chuyện đau lòng? Có liên quan tới cha mẹ nàng? Không biết chuyện gì đã xảy ra. Chỉ biết năm nàng mười bảy tuổi, cha mẹ nàng qua đời, lại không rõ lý do. Bạch Lược neho mắt lại.

“Được rồi. Không nói chuyện này nữa.” Tô Hợp kiềm nén đau lòng, mở túi gấm đeo bên hông ra. “Nhìn xem, ta mang quà gì tới cho muội?”

Từ trong túi gấm, nàng lấy ra một tráp gỗ hoa lê, đưa cho Tuyết Nhạ. Tuyết Nhạ vui sướng nhận lấy. Mở ra nhìn thấy, là một hộp phấn hương dạng sáp màu trắng, ở giữa còn một viên ngọc nhỏ xú tỏa ánh sáng dịu dịu.

“Tỷ tự tay phối hương cho muội ư?” Tuyết Nhạ cầm lên ngửi ngửi. “Là hương hoa lê.”

“Đúng vậy.” Tô Hợp cong môi. “Tỷ biết muội thích nhất hoa lê. Đây là loại sáp hương độc nhất vô nhị, dùng để dưỡng da, hiệu quả hạng nhất.”

Tuyết Nhạ lấy tay xoa xoa một chút, rồi bôi lên mu bàn tay thử. “Rất dễ chịu. Tỷ tỷ, viên ngọc nhỏ tỏa sáng này là cái gì?”

Tô Hợp tỉnh bơ đáp. “Đó là trân châu.”

”Cám ơn Tô tỷ tỷ!” Tuyết Nhạ vui vẻ không biết như thế nào cho phải. Cũng chỉ có lúc này, mới hiện ra chút biểu hiện của cô gái nhỏ ngây thơ.

”Muội thích là được rồi.”

Bạch Lược đứng bên cạnh, mắt sắp rơi ra khỏi hốc mắt. Nếu hắn không nhìn nhầm, viên ngọc nhỏ đang tỏa sáng kia chính là viên dạ minh châu lần trước. Hóa ra mấy ngày Tô Hợp trốn trong phòng, là vì đem viên dạ minh châu kia mài thành phấn để chế sáp hương cho Lý Tuyết Nhạ ư?

Nhạ nhi muội muội này có lẽ có vị trí quan trọng trong lòng nàng.

Hắn không ý thức được ánh mắt mình nhìn Tuyết Nhạ có chút ghen tị.

”Tỷ tỷ, tỷ có cảm thấy lạnh không?” Không hiểu sao Tuyết Nhạ lại cảm thấy lạnh lạnh sống lưng.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 13: Hải Hoa Đạo Tặc Lương Thiện

Khi Tô Hợp trở lại quán trọ, đã thấy Bạch Lược thoải mái, nhàn hạ ngồi trong phòng ăn, lại còn gọi một ấm trà ngon để thưởng thức.

“Nuông tử, người nàng muốn gặp, đã gặp được chưa?”

“Gặp được rồi.”

Tô Hợp ngồi xuống bên cạnh bàn, Bạch Lược rót cho nàng một chén trà xanh. “Uống chút trà đi.”

Tô Hợp như có tâm sự, cau mày lại.

“Làm sao vậy?” Bạch Lược thử hỏi. “Không thuận lợi sao?”

Tô Hợp lắc đầu, nhắc chén trà lên, nhấp một ngụm. “Đang nghĩ tới một số chuyện trước đây. Đúng rồi, Tiểu Bạch, ta bảo người đi hỏi thăm, kết quả thế nào?”

“Yên tâm đi, ta đã hỏi thăm được tám, chín phần.” Bạch Lược lấy từ trong tay áo mấy tờ giấy đưa cho Tô Hợp. “Đây là một vài nhà phù hợp mà ta đã chọn được, có chỗ cho thuê, có chỗ bán. Trong đó...” hắn lấy từ trong tập giấy ra “Có một nhà là cửa hàng bán đồ cổ, ông chủ vội vã muốn bán, giá cả hợp lý. Lại ở ngay đoạn trung tâm khu chợ phía đông phố hoa, bên cạnh là cửa hàng bán đồ trang sức và vải vóc.”

“Nghe có vẻ không tệ nha.” Tô Hợp nhìn tờ giấy. “Bao giờ chúng ta có thể đi xem?”

“Lúc nào cũng được. Ông chủ là người thành thật, nghe nói con trai duy nhất của ông ta bị quan phủ truy nã, làm ăn tri tri, không còn cách nào khác phải đóng cửa hàng, trở về Dương Châu.”

“Như thế nào?” Tô Hợp nhíu mày.

“Tòa nhà này, mặt tiền phía trước có hai tầng lầu dùng để mở cửa hàng, hậu viện có thể ở. Hay chúng ta tới thử xem?”

“Cũng được.”

Bạch Lược nhớ lời dặn của chủ nhà, cửa hàng đó ở giao giữa phía đông đường cái và phía nam đường cái, là khu đông đúc tấp nập. Cửa hàng đồ cổ Hàn thị đóng cửa lạnh lẽo, đối lập với tình hình đông khách của cửa hàng trang sức và vải vóc bên cạnh.

Ông chủ cửa hàng đồ cổ khoảng bốn mươi tuổi, dáng vẻ nho nhã, tri thức.

“Tô cô nương, vị trí và hướng nhà của cửa hàng ta rất tốt, nếu không phải gia môn bất hạnh, cũng không phải đến mức lưu lạc.” Ông chủ Hàn vừa dẫn Tô Hợp đi thăm quan, vừa ca thán không thôi.

“Ông chủ Hàn, ta đã nghe nói về chuyện của lệnh lang. Thật đáng tiếc.” Ông chủ Hàn cũng là dòng dõi thư hương, mặt tiền của cửa hàng trang hoàng cùng hậu viện được thiết kế đơn giản mộc mạc, rất hợp ý Tô Hợp. “Ông chủ, khế đất và khế nhà đều ở chỗ ông phải không?”

“Đúng vậy.” Ông chủ Hàn lấy khế đất và khế nhà từ trong ngăn kéo đưa cho Tô Hợp.

“Được. Ông chủ, mời ra giá đi.” Tô Hợp xem qua loa tập giấy tờ.

Ông chủ Hàn do dự giây lát, rồi vươn ba ngón tay. “Ba trăm lượng bạc.”

Nếu tính tới vị trí của mặt tiền cửa hàng cùng với hậu viện, không hề đắt. Tô Hợp suy nghĩ giây lát, lấy từ trong túi áo mười hai lượng bạc, đặt vào tay ông ta.

“Ta mua. Mười hai lượng bạc này dùng để đặt cọc, sau khi hoàn thành thủ tục chuyển giao khế đất, ta sẽ thanh toán khoản tiền còn lại.” Ông chủ Hàn lộ vẻ cảm kích: “Đa tạ cô nương.”

Bạch Lược liếc nhìn Tô Hợp, cảm thấy khó hiểu. Cô gái này ngay cả năm đồng tiền mua một con búp bê đất cũng muốn mặc cả, thế mà bây giờ mua nhà lại không nói gì? Hơn nữa, ông chủ Hàn đang vội vàng bán nhà, đây là thời điểm thích hợp để ép giá, vậy mà nàng lại không nói hai lời, còn thanh toán luôn tiền đặt cọc.

Thủ tục chuyển giao khế đất hoàn thành nhanh chóng, chỉ sau hai ngày để hoàn tất. Những tiểu nhị ở Hàn thị, phần lớn đều được Tô Hợp giữ lại. Vợ chồng ông chủ Hàn sau khi nhận tiền xong cũng nhanh chóng thu dọn hành lý rời đi.

“Ông chủ Hàn, không ở lại thêm mấy ngày sao?” Tô Hợp thấy ông ta vội vã rời đi, liền lên tiếng giữ lại. “Dù sao ta cũng không vội vã khai trương.”

“Đa tạ ý tốt của cô nương. Nhưng hai người chúng ta cũng không muốn ở lại nơi này.” Đôi vợ chồng già buồn bã nói.

“Hai vị, xin hãy bảo trọng.” Tô Hợp thăm than một tiếng, tấm lòng cha mẹ thật đáng thương.



“Cô nương, tại hạ có chuyện muốn nhờ.” Ông chủ Hàn buột miệng nói, nét mặt có phần khó xử.

“Xin cứ nói.”

“Nếu... nếu đưa con bất hiếu của ta trở về, xin cô nương đừng báo quan, chỉ cần nói cho nó biết hành tung của chúng tôi là được.”

Tô Hợp nhíu mày. “Ông chủ Hàn, Tô Hợp cũng hiểu tấm lòng yêu thương con của ông, nhưng dù sao ta cũng còn phải buôn bán. Nếu quan phủ tới cửa, sợ là có chút khó coi.”

Về mặt ông chủ Hàn buồn bã, nước mắt tuôn rơi. “Tô cô nương, cô nương không biết đó thôi. Con ta chắc chắn là bị oan.”

Tô Hợp ngẩn ngơ. Nàng vốn không muốn bị cuốn vào mấy chuyện phiền toái bức mình như thế này, nhưng nhìn thấy ông chủ Hàn đau khổ như vậy, cũng không đành lòng.

“Quan phủ nói tiểu nhi là hái hoa đạo tặc, tội ác chồng chất, ta... dù thế nào ta cũng không tin. Con ta xưa nay thiện lương, ôn hòa, hiền hậu, có tri thức hiểu lễ nghĩa, sao có thể đi làm hái hoa đạo tặc?”

Tô Hợp không nói gì, nghĩ thầm trong lòng, đầy người bên ngoài thuần lương nhưng bên trong nội tâm hắc ám, nói chung là nhìn người không thể nhìn vẻ bề ngoài được.

“Hơn nữa, tiểu nhi từ nhỏ luyện văn, chưa từng luyện võ. Làm sao khi bị quan nha cùng thiết bộ đầu đuôi bắt lại có thể trốn thoát? Bọn họ nói nhìn thấy mặt hắc, nhưng mọi chuyện vô cùng kỳ lạ.”

“Tung tích lệnh lang hiện giờ ở đâu, hai vị cũng không biết sao?” Ông chủ Hàn lắc đầu. “Cho nên, ta mới đem hy vọng cuối cùng ký thác nơi này. Tô tiểu thư, nếu người gặp được nó, xin hãy giúp nó.”

“Ta hiểu rồi.” Tô Hợp thở dài. “Không biết lệnh lang xưng hô thế nào?”

“Tên duy nhất một chữ, tự là ‘Cận’.”

Hái hoa đạo tặc Cận? Chính là cái kẻ mỗi lần hại người đều lưu lại một đóa hoa hồ điệp đó ư? Chính là kẻ mà Tiểu Đổ không cách nào bắt được, đem so sánh với Lưu Phương công tử?

Hai vợ chồng ông chủ Hàn đi rồi, Tô Hợp và Bạch Lược bắt đầu dọn dẹp nhà cửa.

“Nương tử, sao lần này lại dễ dàng như vậy?” Rốt cuộc Bạch Lược cũng nói ra nghi vấn trong lòng. “Sao nàng lại không mặc cả?”

Tô Hợp lấy từ trong ngăn kéo ra mấy thứ gì đó nhìn na ná giống nhau. “Làm thương nhân cũng phải hiểu đạo lý làm người, quan trọng là giúp đỡ người gặp nạn. Lúc này ông chủ Hàn đã khốn đốn như vậy, nếu ta còn ra sức áp bức, đúng là không phúc hậu rồi.”

Khóe mắt Bạch Lược giật giật. Nàng cũng nói được từ “phúc hậu” sao? “Vậy sao lúc trước ta...” Bạch Lược nhớ tới chuyện “bi thảm” lần trước của chính mình, nhất thời bức mình. Chính mình ba lần gặp nạn đều bị nàng không thèm đoái hoài, vì sao bây giờ lại tốt bụng đến vậy?

Tô Hợp lờm lờm một cái. “Lúc ta gặp người, dù người đang ở trong hoàn cảnh bi đát nhưng y phục lại sạch sẽ, không nhiễm bụi đất, tuy người bị ép buộc, nhưng vẻ mặt cũng không quá đau khổ. Thật sự gặp nạn với giả vờ bị nạn, nếu Tô Hợp ta nhìn không ra, chẳng phải uống công sống hơn hai mươi năm nay sao?”

Hóa ra là như vậy. Bạch Lược tự kiểm điểm bản thân, lần sau diễn phải diễn thật hơn mới được.

“Hơn nữa...” Tô Hợp nháy mắt. “Ta không thích nam nhân vô dụng.”

Nàng ôm lấy chồng thư đi ra ngoài, để lại Bạch Lược giận sôi máu bên trong. Hai vợ chồng ông chủ Hàn trước khi rời đi đã quét dọn sương phòng tương đối sạch sẽ, Tô Hợp và Bạch Lược chỉ cần mua thêm một chút vật dụng hàng ngày chuyển vào.

“Nương tử, một mình nàng ngủ ở đây, chẳng lẽ không sợ sao?” Bạch Lược cố tình ở lại sương phòng phía tây cùng Tô Hợp, nhất quyết không chịu đi.

“Vì sao ta phải sợ?” Tô Hợp chớp mắt.

“Cái gã hái hoa đạo tặc Cận kia... nơi này lại là nhà của hắn.” Bạch Lược nhẹ giọng, giống như nhuộm đẫm không khí đe dọa. “Nương tử không sợ bị hắn hái đi sao?”

Tô Hợp cười nhẹ một tiếng. Bạch Lược tới gần nàng, vươn tay ôm lấy thắt lưng nàng, mỉm cười. “Không bằng để ta ngủ cùng nơi này, tiện thể bảo vệ nương tử.”

Tô Hợp rút thanh nhuyễn kiếm bên hông, cầm trong tay quơ quơ. Bạch Lược đành phải buông tay ra.

“Ta sợ hắn à?” Tô Hợp cười cười. “Nếu hắn đến đây, cũng vừa lúc ta muốn gặp hắn.”

”VẬY ĐƯỢC RỒI.” Bạch Lược phần nộ xoa xoa chớp mũi, đi ra ngoài.

Tâm tình con gái đúng là khó hiểu.

Tô Hợp thu kiếm, sắc mặt bỗng nhiên bắt đầu đỏ lên. Lúc trước đừng nói nhìn hấn, ngay cả đẩy hấn ngã xuống giường cũng không có gì khác thường, nhưng vừa nãy hấn đặt tay lên eo nàng, không hiểu sao lại có cảm giác tim nàng đập nhanh, có chút nóng lên, lại có cảm giác mong chờ điều gì đó.

Tô Hợp phùng hai má, cắn cắn môi. Chẳng lẽ hấn chính là người trong duyên phận của nàng như lời sư phụ nói? Có duyên với mình, nhưng liệu có trở thành trượng phu của mình không?

Bỗng nhiên Tô Hợp rối loạn. Sở dĩ rối loạn là vì, qua cửa sổ nàng nhìn thấy một người. Một nam tử mặc y phục màu xám, đang đứng bên ngoài cửa sổ phòng nàng, nhìn không rõ mặt. Tô Hợp cầm thanh nhuyễn kiếm, lách mình ra cửa.

“Ai?” Nàng kim nhỏ giọng lại. Sắc trời vừa tối, người này bỗng nhiên xuất hiện ở đây, chẳng lẽ thật sự chính là tên hái hoa đạo tặc kia.?

Nam tử áo xám đang đứng ở đình viện kia hiển nhiên bị tư thế của nàng làm cho kinh ngạc. “Cô nương, tại hạ không là người xấu.”

Tô Hợp dựa vào sắc trời yếu ớt, loáng thoáng thấy rõ tướng mạo của nam tử. Ước chừng khoảng hai mươi tuổi, mi thanh mục tú, đậm chất thư sinh. Trong mắt có chút ảo não, giống như cảm thấy bất an với hành vi của chính mình.

“Người là ai?”

Nam tử gục đầu xuống, do dự trong chốc lát. “Tại hạ là Hàn Cận.” Giọng nói của hấn rất nhỏ, nhưng Tô Hợp vẫn nghe thấy rõ ràng. Không ngờ là tới thật ả? Tô Hợp mắng thầm trong lòng, Tiểu Bạch đúng là đồ miệng qua đen mả.

“Người chính là con của ông chủ Hàn sao?”

Nam tử gật gù đầu, lại có chút bối rối tiến lại gần nàng, rồi dừng lại. “Cô nương, xin cô nương đừng làm ầm lên, có được không?”

Tô Hợp nhìn đầy mắt trong suốt của hấn, thu kiếm lại.

“Ta... ta nghe nói cha mẹ ta bán nhà, thế nên mới chạy tới đây, nghĩ có thể nhìn họ lần cuối.” Hàn Cận cắn môi. “Ta không biết các vị đã chuyển tới ở, thật sự xin lỗi.”

Tô Hợp nghi ngờ, nam nhân này có thật sự là hái hoa đạo tặc không? Nhìn không giống.

“Cha mẹ người đều trở về Dương Châu rồi.” Tô Hợp nhớ tới lời dặn của ông chủ Hàn trước lúc đi. “Người đang bị truy nã ở thành Trường An, tốt nhất nên trở về Dương Châu tận hiếu đi.”

Hàn Cận lắc đầu, thở dài một tiếng. “Ta không thể.”

”VÌ SAO?”

Hấn ngẩng đầu, nhìn nàng một cái. “Cô nương biết tội danh Hàn mỗ mắc phải, vậy mà vẫn đối đãi như vậy. Hàn mỗ vô cùng cảm kích. Nhưng chuyện xảy ra với ta, không thể tưởng tượng được, nếu trở về bên cạnh song thân, chỉ sợ lại liên lụy tới họ mà thôi.”

Tô Hợp tiến lại gần, thấy y phục hấn rách nát, thần sắc âm trầm. “Vụ án này, có phải người làm hay không?”

Hàn Cận thấy nàng đến gần, lại kích động lui từng bước. “Là ta, cũng không phải ta.”

Tô Hợp nhú mày, vừa muốn hỏi tiếp, hấn lại cúi đầu với nàng. “Ân tình của cô nương, Hàn mỗ có chết cũng không quên.”

Nói xong liền phi thân chạy trốn. Tô Hợp cũng không đuổi theo, lại suy ngẫm lại lời nói của hấn.

”Xem ra chắc chắn có ân tình.” Bạch Lược không biết từ đâu xông ra.

Tô Hợp vỗ vỗ ngực khẫu, hô lớn. “Tiểu Bạch, người đừng có xuất quỷ nhập thần như vậy có được không?”

Bạch Lược nheo mắt cười. “Nhìn thấy nương tử vội vàng như thế, lại nghĩ nương tử muốn leo tường, cho nên mới theo đuôi đi tới đây.”

“Nói như vậy, người đã nghe thấy hết rồi sao?” Tô Hợp lờm hấn: “Ta cứ nghĩ ông chủ Hàn chẳng qua bao che cho con, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy, ta lại có cảm giác Hàn Cận không giống loại người hái hoa đạo tặc.”

“VẬY À?” Bạch Lược nhú mày, lặng lẽ tới gần nàng. “Sao lại có thể khẳng định như vậy?”

Dưới ánh trăng mờ ảo, khuôn mặt Bạch Lược như sứ, cặp mắt màu xám mê hoặc. Tô Hợp giật mình sùng sốt một lát, thế nhưng không nắm bắt được suy nghĩ của chính mình.



Tô Hợp chớp mắt, nhìn lại quyền sở trên tay. “Cũng được kha khá rồi. Ta nghe nói khu chợ phía tây có quán rượu của người Hồ, còn có loại rượu Cao Long và rượu nho Cao Xương của người Ba Tư. Chúng ta tới đó thử chứ?”

Bạch Lược lập tức hưởng ứng. “Được.”

Đi vào khu phía tây, nơi đây đậm chất phong cách Tây Vực. Những người Hồ có mái tóc xoăn, mắt xanh, y phục mát mẻ đứng trước cửa hàng thu hút khách nhân, có vài quán rượu đặt biển hiệu là “Hồ Tửu”, ý tứ gọn gàng, dứt khoát.

Thanh âm tiếng đàn, tiếng sáo vang lên đâu đây. Mùi thơm của thịt dê nướng phiêu tán trong không khí, tác động lên thính giác của mọi người.

“Quả nhiên là Đô thành.” Tô Hợp khen. “Tiểu Bạch, nơi này rất thú vị, phải không?”

Nàng đợi hồi lâu cũng không thấy Bạch Lược trả lời, quay đầu nhìn thấy có vài cô nương người Hồ vây quanh Bạch Lược, lôi kéo hắn vào trong cửa hàng. Đây là lần đầu tiên Bạch Lược gặp phải tình huống như vậy, ngượng ngùng đứng yên tại chỗ, cặp mắt xám nhìn về phía nàng, có ý cầu giúp đỡ.

Tô Hợp buồn bực, đi tới kéo hắn ra khỏi vòng vây của đám người Hồ kia. “Không phải bảo ngươi đi theo ta sao?” Thanh âm của Tô Hợp có chút giận dữ. “Nếu bị các nàng ấy kéo đi uống say thì biết làm thế nào?”

“Nương tử lo lắng cho ta sao?” Trong mắt Bạch Lược ánh lên vẻ vui mừng. “Yên tâm đi, các nàng ấy vẫn chưa sàm sỡ ta được mà.”

“Ta...” Tô Hợp nhìn ánh mắt trên choker của hắn, mới hiểu được vừa nãy hắn cố ý thử phản ứng của nàng. “Ta là lo ngươi bị các nàng ấy chuốc cho say, còn bắt ta tới trả tiền.” Nói xong, nàng thờ phỉ phỉ xoay người, tùy tiện tìm một quán rượu bước vào.

Bạch Lược ngẩn người, khóe miệng nhếch lên, đi theo phía sau. Quả nhiên nương tử vẫn là ngoài miệng cứng rắn, nhưng mềm lòng.

Tô Hợp vào quán rượu, tìm một nhuyển tháp trống ngồi xuống. Trên nhuyển tháp có trái thơm êm bằng lông cừu, mềm mại lại ấm áp, bên trên có đặt một bàn nhỏ, trên bàn lại có 2 kim tôn (chén mạ vàng), hình dáng độc đáo.

“Nương tử.” Bạch Lược ngồi xuống bên cạnh nàng. “Muốn dùng gì?”

Tô Hợp cầm một cái kim tôn, giơ lên trước mắt nhìn nhìn. “Đây là quán rượu, đương nhiên muốn uống rượu.”

Nàng buông kim tôn, cười với Bạch Lược. “Nhưng mà hôm nay ngươi trả tiền.”

Bạch Lược ngạc nhiên, rồi lại mỉm cười. “Không thành vấn đề.”

Một người Hồ mặc Tử La y chạy lại, liếc mắt đưa tình với Bạch Lược. “Vị công tử này thật tuấn tú. Không biết công tử muốn dùng gì? Quán chúng ta có loại rượu Cao Long hảo hạng nhất, rượu nho, còn có...” Tô Hợp bực mình. Trong mắt cô gái người Hồ này chỉ có Tiểu Bạch hay sao?

“Mang một bình Cao Long, và một đĩa thịt dê.” Trái lại Bạch Lược vẫn thản nhiên gọi đồ ăn.

“Công tử, có cần gọi vài cô nương bồi ngài uống rượu không?” Cô gái người Hồ ái muội cười với hắn. “Những cô nương ở chỗ chúng tôi, toàn là mỹ nữ vô cùng xinh đẹp.”

Tô Hợp tức giận, nàng ngồi bên cạnh làm cảnh à?

“Này!” Tô Hợp oán hận nói. “Nhanh mang rượu và đồ ăn tới. Chúng ta không cần người bồi.”

Người Hồ kia liếc nhìn nàng một cái, rồi lại ghé vào tai Bạch Lược nói. “Những cô nương ở chỗ chúng tôi đều rất dịu dàng, mềm mại.” Tô Hợp bị chọc cho tức điên, muốn phát tác.

Bạch Lược khẽ cười một tiếng. “Không cần.”

Cô gái người Hồ liếc nhìn hai người trước mắt, xoay người rồi đi. Tiếng quản huyền vang lên, có chút tà âm. Trong quán rượu khá đông khách, phần lớn đều là những thiếu niên công tử bản xứ Trường An và thường dân, cười nói hân hoan.

Một người Hồ mang rượu Cao Long và thịt dê tới, rót cho hai người mỗi người một chén rượu, rồi khoát tay làm động tác “mời dùng”.

Loại rượu Cao Long này đen như nước sơn, lại nồng đậm hương rượu. Tô Hợp cầm chén lên nhấp một ngụm, cảm thấy sáng khoái tinh thần.

“Quả nhiên là rượu ngon.”

Bạch Lược nhìn sắc mặt nàng đã trở lại bình thường, hơi buồn cười. “Loại rượu Cao Long này dù ngon, nhưng tác dụng rất chậm, uống ít một chút.”

“Không sao.” Tô Hợp nhấp thêm ngụm nữa. “Một lượng bạc một bình rượu. Ta nhất định phải uống cho thoải mái. Dù sao cũng là người trả tiền.”

Bạch Lược buồn cười, nhìn nàng như đang trả thù, cứ rót từng chén rượu ra uống sạch.

Thì ra nàng vẫn còn đang giận dỗi chuyện lúc nãy. Bạch Lược nhếch môi. Âm nhạc lại vang lên, mấy cô gái người Hồ áo lười váy lụa nối đuôi nhau tiến vào, bên hông lộ ra làn da trắng non, váy quanh hông là trang sức bạc và một chiếc lục lạc nhỏ phát ra âm thanh trong trẻo.

Các cô gái người Hồ đi tới tẩm thơm ở giữa từ lâu, mũi chân kiễng lên, hai tay áo giơ cao, lắc hông xoay người, nhảy điệu vũ lạ mắt.

Tô Hợp bị kỹ thuật nhảy múa điêu luyện của các nàng hấp dẫn, lại thấy trong lúc các nàng đang nhảy múa thì có một tiếng trống mãnh liệt vang lên, kích thích những tấm eo thon uốn lượn, ánh mắt đầy mị lực, rồi tiết tấu lại chậm dần, các nàng chậm rãi cởi bỏ áo trên người, lộ ra vai và áo ngực.

Tô Hợp kinh ngạc đến ngây người, theo bản năng nhìn sang Bạch Lược, đã thấy hắn hứng thú ngắm nhìn, nhìn tới mức không chớp mắt. =))

Tô Hợp nghiêng răng. Lần trước, chính mình từng cởi áo ngoài, sao không nhìn thấy hắn say mê như vậy? Nàng cầm chén rượu trong tay uống cạn, lại rót thêm một chén nữa, không còn tâm trạng xem tiếp.

Điệu múa dừng lại, một cô gái người Hồ mặc hồng y tới trước mặt Bạch Lược, cúi người nói: “Vị công tử này, chúc mừng chàng.”

Bên cạnh là ông chủ người Hồ cười hơ hớ: “Xin mời công tử tháo khăn che mặt của nàng ra.”

Tô Hợp theo bản năng muốn ngăn cản, nhưng lại nhớ ra mình không có quyền gì, buộc lòng nhìn chăm chăm vào biểu hiện của Bạch Lược.

Bạch Lược cười cười, lại xua tay chối từ.

Thấy hắn từ chối, cô gái người Hồ mặc hồng y cũng không miễn cưỡng, hành lễ xong liền lui ra ngoài.

Mấy vị khách xung quanh nhìn động tác của Bạch Lược vừa hâm mộ vừa ngạc nhiên, dường như khó hiểu vì sao Bạch Lược lại từ chối lời mời của người Hồ.

Tô Hợp ngạc nhiên. Không phải chỉ là tháo khăn che mặt thôi sao, đâu cần phải khoa trương như vậy chứ?

Lúc này một vị công tử mặc y phục màu lam bên cạnh, rốt cuộc nhìn không được, lại gần Bạch Lược. “Vị huynh đài, vì sao lại từ chối hồ cơ hội người Hồ hiến thân? Phong lưu khoái ý này, ta cầu còn không được, vậy mà huynh đài lại từ chối, thật sự đáng tiếc.”

Tô Hợp hiểu ra, hóa ra là vì chuyện này sao?

Bạch Lược lạnh nhạt cười. “Đã có kiều thê mỹ mạo tuyệt trần, thật sự là không có tâm tư thưởng thức diễm phúc này.”

Người kia nhìn thoáng qua Tô Hợp, hiểu ra vồ vồ tay. “Thảo nào huynh đài không để tâm, hóa ra đã có phu nhân tuyệt sắc như vậy. Thật sự thất lễ.”

Tô Hợp cầm chén rượu trong tay, liếc nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Bạch Lược. Những lời này của hắn giống như ngấm vào tận sâu trong tâm khảm, ít nhiều tạo nên những gợn sóng. Có lẽ do tác dụng chậm của rượu Cao Long sao? Bỗng nhiên nàng cảm thấy khuôn mặt Bạch Lược thật đẹp, làm nàng không kiềm chế được cứ nhìn hắn mãi.

“Nương tử, sao cứ nhìn ta như vậy?” Bạch Lược cong môi, nhưng cũng không nhìn sang bên cạnh.

“Ai thèm nhìn người chứ.” Tô Hợp xoay người đi, trong lúc vô ý, phát hiện ở bàn rượu không xa có một thân ảnh quen thuộc.

“Tiểu Bạch, người kia giống như...”

Bạch Lược nhìn theo ánh mắt Tô Hợp, trong lòng giận dữ, nghiêng răng. Gã này sao cứ như âm hồn không tiêu tán vậy? Ở Lạc Dương còn chưa tính, tại sao đến Trường An cũng gặp hắn?

Người kia hiển nhiên cũng phát hiện ra Tô Hợp, vui mừng cầm theo bình rượu đi tới.

“Tô Tô!”

“Tiểu Đố?” Tô Hợp có cảm giác vui vẻ như tha hương gặp bạn cũ. “Sao ngươi lại ở đây?”

Tiểu Đố hiển nhiên đã uống khá nhiều rượu, nâng bình rượu đặt lên bàn, ngồi xuống bên cạnh Tô Hợp. “Tô Tô, không ngờ ở đây cũng có thể gặp ngươi. Thật tốt quá.”

Môi hắn mím lại, ánh mắt mông lung. Tô Hợp đẩy đẩy vai hắn. “Tiểu Đố, ngươi say rồi sao?”

“Chưa say, chưa say. Rượu ngon gặp tri kỷ, còn có thể uống nhiều hơn ba chén.” Hắn tự rót một chén rượu, muốn cùng Tô Hợp cạn chén.

Bạch Lược xanh mặt, giơ tay kéo Tô Hợp lại bên người.

Tiểu Đố mở to đôi mắt vì say rượu trở nên mờ mịt, lơ lơ nhìn Bạch Lược. “Hóa ra cái kẻ đáng ghét này cũng ở đây.”

“Nếu ta không ở đây, không phải nương tử sẽ bị ngươi đùa giỡn ư? Đồ ma men.” Bạch Lược tức giận mắng hắn.

Tô Hợp ném cho hân ánh mắt xem thường. “Tiểu Đổ, nói thật đi, sao ngươi lại ở đây?”

Tiểu Đổ lắc đầu, đáng vẻ buồn rầu. “Tô Tô, có chuyện ngươi không biết. Hái hoa đạo tặc kia lại ra tay ở Trường An. Vụ án này lúc trước ta có tham gia, nên giờ tới Trường An, cùng với Phụng Tường phủ Doãn phụ trách vụ án này.”

“Ý ngươi là... hái hoa đạo tặc Cận?” Tô Hợp lại nhớ tới chàng trai lương thiện, lễ giáo kia.

“Đúng vậy. Hơn nữa, lần này lại là một vụ lớn.” Tiểu Đổ liếc nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói. “Hân nhắm vào Lễ bộ thượng thư, chính là con gái của Giang Hạ vương.”

“Cái gì?!” Tô Hợp cũng không nhịn được. Nhận nhĩ? Sao có thể như vậy?

“Đúng thế.” Tiểu Đổ lắc đầu. “Gã này là gan thật lớn. Cả gan động tới Văn Thành công chúa.”

“Văn Thành công chúa?” Tô Hợp có chút mơ hồ. “Con gái của Giang Hạ vương sao có thể là công chúa?”

“Ngươi không biết ư?” Tiểu Đổ gật gật đầu. “Cũng phải thôi. Tin tức này vẫn chưa truyền tới dân gian. Thánh Thượng đã sớm sắc phong vị tiểu thư kia là Văn Thành công chúa, chuẩn bị đưa nàng tới hòa thân với Thổ Phiên vương.”

“Thì ra là thế.” Tô Hợp nghĩ tới Nhận nhĩ mà tim như bị treo lơ lửng.

“Nhưng làm sao các ngươi biết được? Chẳng lẽ hái hoa đạo tặc kia trước khi hành động còn thông báo trước hay sao?”

“Đúng vậy.” Tiểu Đổ thở dài. “Đây cũng chính là điểm đáng hận của hân. Trước mỗi lần hân hành động, sáng sớm ngày hôm trước sẽ dùng một cánh hoa hồ điệp đánh dấu, đêm ngày hôm sau sẽ hành động. Hôm nay, vật nhận dạng ấy đã xuất hiện ở khuê phòng Văn Thành công chúa.”

“Cho nên, đêm mai hân sẽ hành động ư?”

“Không sai.”

“Nhưng cũng chỉ là một hái hoa tặc mà thôi, lại có nhiều người bày sẵn trận địa vây bắt như thế, làm sao hân có thể thực hiện được?”

Về mặt Tiểu Đổ xấu hổ nói: “Đây cũng là một chuyện kỳ quái. Mỗi một lần đều phải rất nhiều người canh phòng cẩn mật, có đôi khi còn phải người giả thị nữ cải trang bên cạnh tiểu thư, nhưng không lần nào may mắn bắt được.”

Hân Cận ơi Hân Cận, không ngờ ngươi lại là nhân vật lợi hại như vậy. Tô Hợp thầm than trong lòng, phải nhìn hân với ánh mắt khác.

“Lần này nhất định phải bắt được hân.” Tiểu Đổ uống cạn chén rượu, trong ánh mắt mộng lung say lơ đãng lóe lên tia hàn quang.

Tô Hợp và Bạch Lược liếc mắt một cái, sắc mặt trầm ngâm.

Ngày hôm sau, Tô Hợp lại tới phủ Lễ bộ thượng thư, lần này dẫn theo Bạch Lược đi cùng.

Người gác cổng lần này là một người khác, nhìn qua rất trung hậu, nghe mục đích của Tô Hợp, liền mời nàng chờ một chút, chính mình đi vào bẩm báo.

Tô Hợp nhất thời tò mò, giữ hân lại hỏi: “Đại ca, cho hỏi vị đại ca gác cổng lần trước đi đâu rồi?”

“Cô nương hỏi lão Triệu ư?” Người gác cổng lắc đầu, có chút tiếc nuối. “Hai ngày trước hân nói gặp yêu quái, cho nên đã bỏ việc, về nhà rồi.”

“Yêu quái?” Tô Hợp hơi hơi ngạc nhiên. Chẳng lẽ vì mình?

“Bọn ta cũng thấy kỳ quái. Lão Triệu ngày thường hay uống hai chén rượu, có lẽ là hân uống say nên sinh ra ảo giác.” Người gác cổng thở dài. “Hai vị xin chờ một chút, ta đi thông báo một tiếng.”

Tô Hợp nghi hoặc, còn Bạch Lược thì nhếch môi.

Người gác cổng mau chóng trở ra, vẫn là hai nha hoàn lần trước, cung kính dẫn hai người vào đại sảnh. Lý Tuyết Nhạn vui vẻ chào đón: “Tô tỷ tỷ, muội đang muốn đi tìm tỷ. Vị này là?” Nàng nhìn Bạch Lược đứng phía sau Tô Hợp, có chút nghi hoặc.

“Đây là Bạch Lược.” Tô Hợp dừng một chút, do dự không biết giới thiệu thân phận hân như thế nào.

Tuyết Nhạn nhìn thái độ Tô Hợp như vậy, lại nhìn Bạch Lược, ngầm hiểu không hỏi thêm gì nữa.

“Nhận nhĩ.” Tô Hợp kéo nàng sang một bên. “Ta đã nghe chuyện hái hoa tặc kia. Tại sao không phải người nói cho ta biết?”

“Tỷ tỷ.” Nhận nhĩ lại không màng tới. “Chuyện này, cha muội và phủ Phụng Tường đã chuẩn bị tốt rồi, hái hoa tặc kia sẽ không thực hiện được mục đích đâu.”

"Nhạn nhi. Ta nghe người ta nói, thủ đoạn của hái hoa tặc này rất lợi hại." Tô Hợp nhíu mày. "Không được, ta rất lo."

"Nhạn nhi!"

Tuyết Nhạn nhìn ra bên ngoài. "Tô tỷ tỷ, là cha mẹ đến đây. Muội từng nhắc tới tỷ trước mặt cha mẹ, tỷ cũng gặp họ một lần đi."

Giang Hạ vương Lý Đạo Tông trước kia từng cùng hoàng tộc Lý thị nam chinh bắc chiến, lập chiến công hiển hách. Nay đã ngoài bốn mươi, dáng người vạm vỡ, khuôn mặt hồng nhuận nhiều râu, mắt hồ tinh quang bắn ra bốn phía. Lý phu nhân điệu dàng nền nã, khuôn mặt hiền lành phúc hậu.

"Cha, mẹ. Vị này chính là Tô tỷ tỷ. Vị Bạch công tử này là bạn của Tô tỷ tỷ."

Tô Hợp và Bạch Lược cùng bước lên phía trước hành lễ.

"Tham kiến Lý đại nhân, phu nhân. Tô Hợp mạo muội tới cửa bái phỏng, thật sự thất lễ."

"Tô cô nương không cần sợ hãi." Lý Đạo Tông vuốt cằm râu, ha ha cười. "Lão phu sớm nghe tiểu nữ nhắc tới cô nương. Còn chưa cảm tạ cô nương đã chiếu cố tiểu nữ khi ở Lạc Dương."

"Đúng vậy." Lý phu nhân đỡ Tô Hợp đứng dậy. "Nghe Nhạn nhi nói cô nương đã đến Trường An, chúng ta đang định mời cô nương tới phủ vài ngày."

Tô Hợp đang muốn trả lời, lại nghe bên ngoài có người bẩm báo.

"Đại nhân, phủ Doãn đại nhân và Đổng đại nhân cầu kiến."

Lý Đạo Tông phát phát tay. "Đã biết. Ta ra ngay đây."

Ông nhìn Tô Hợp nói: "Tô cô nương, chẳng mấy khi cô tới Trường An, vốn dĩ phải giữ khách quý lại thiết đãi. Nhưng hai ngày nay trong phủ không yên ổn, cho nên không thể tiếp đón cô nương chu đáo."

Tô Hợp do dự một chút rồi tiến lên từng bước. "Lý đại nhân, chuyện của quý phủ, Tô Hợp cũng có biết. Không dám dối ngài, Tô Hợp cũng từng tập luyện võ nghệ, mà vị Bạch công tử này cũng là người võ công cao cường, hy vọng có thể giúp sức."

Lý Đạo Tông suy nghĩ một chút. "Lão phu thật sự không muốn làm liên lụy tới cô nương."

"Đại nhân, ta luôn luôn coi Nhạn nhi như muội muội ruột thịt, bất kể thế nào đi nữa ta cũng không muốn muội ấy bị tổn hại."

Ánh mắt Tô Hợp kiên định, lời nói dứt khoát, khiến tất cả mọi người ở đây đều chấn động.

Nhạn nhi cảm động nắm tay nàng. "Tô tỷ tỷ..."

"Được. Nếu cô nương kiên trì như vậy, không bằng cùng góp sức."

Tiểu Đổng thấy Tô Hợp đi cùng với Lý Đạo Tông, sừng sốt tới ngây người.

"Tiểu... Đổng đại nhân." Tô Hợp nhìn hắn chào hỏi

"Tô - Tô Hợp? Sao ngươi lại ở đây?"

"Sao thế, Tô cô nương cũng quen biết Đổng đại nhân ư?" Lý Đạo Tông ngạc nhiên nói.

"Lý đại nhân, ta cùng với Tô cô nương ở Lạc Dương có quen biết, vốn là bạn tri kỷ." Rốt cuộc Tiểu Đổng cũng có phản ứng

"Thì ra là thế." Lý Đạo Tông gật đầu, giới thiệu người đàn ông trung niên gầy gò mặc quan bào bên cạnh Tiểu Đổng với nàng. "Tô cô nương, vị này là Phụng Tường phủ Doãn, Điều đại nhân."

"Tô Hợp tham kiến Điều đại nhân."

"Về sự kiện lần này, không biết các vị có cao kiến gì không?"

Tiểu Đổng phe phẩy chiết phiến. "Ta đã bày thiên la địa võng bên ngoài phủ. Lần này tới đây, là muốn đón công chúa rời phủ."

"Như vậy có ổn thỏa hay không?"

"Cũng chỉ có cách như vậy."

Tô Hợp và Bạch Lược liếc nhau, mở miệng nói: "Ta có một cách, không biết các vị đại nhân có muốn nghe hay không?"





Giờ phút này Hàn Cận thần sắc yếu mị, cặp mắt trong suốt kia lại đông đầy dục niệm. Tô Hợp ngăn người. Về ngoài người này đúng là Hàn Cận, nhưng khí chất, thần thái lại khác hoàn toàn.

“Tiểu nương tử, các người giấu Tuyệt Nhận tiểu thư ở đâu rồi?”

Quả nhiên hắn không tìm thấy Nhận nhi. Tô Hợp nhẹ nhàng thở ra. “Lần này, người đừng mơ tưởng đạt được mục đích.”

Hàn Cận nhếch môi cười cười. “Tốt thôi. Không có nàng, có người cũng không tệ.”

Hắn cúi đầu, vẻ mặt ái muội nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuyệt đẹp của Tô Hợp. “Vẫn là xử nữ. Đúng là vô cùng mỹ vị.”

Rốt cuộc Tô Hợp cũng hiểu đầu là điểm không thích hợp, Hàn Cận từng gặp qua nàng, thế nhưng bây giờ lại biểu hiện là không biết nàng. Trong phòng, tiếng va chạm lớn như vậy, thế mà những người mai phục bên ngoài lại không có ai tiến vào.

Nếu hắn không phải Hàn Cận, vậy hắn là ai? Tay Tô Hợp lén cho vào trong tay áo tìm chủy thủ. Hàn Cận nhìn nàng, nở một nụ cười mê người. Khuôn mặt Tô Hợp bị nhìn chăm chăm, cả người nóng lên, trong đầu không nghĩ được gì nữa

“Tiểu nương tử, đêm xuân ngắn ngủi, cần gì phải làm lãng phí thời gian như vậy?” Tay hắn nhẹ nhàng chạm vào tay Tô Hợp, từ trong tay áo nàng rút ra thanh chủy thủ, ném vào một góc sáng sủa.

Tô Hợp không có phản ứng, cặp mắt trong trẻo trở nên mờ ảo, hô hấp cũng khó khăn.

“Ngao lăm.” Hàn Cận giơ tay lên xoa nhẹ má nàng. “Để Cận đưa nàng đi ném thử cục lạc hoan ái, được không?”

Tô Hợp hơi nhếch môi, cổ nhú mảy, vẻ mặt vô cùng đáng yêu.

Trong mắt Hàn Cận ánh lên một tia sáng màu hồng quý dị. Hắn đưa Tô Hợp đến sát vách tường, đang muốn cúi xuống chạm vào môi nàng, lại đột nhiên dừng lại.

“Bùa trừ tà?” Hàn Cận nhú nhú mảy, lại giãn ra. “Đáng tiếc là vô dụng với ta.”

Hắn liếm môi, giờ tay chạm vào đai lưng của Tô Hợp.

“Á!” Thân hình Hàn Cận run rẩy, dục sắc trên mặt nhanh chóng biến mất.

“Hóa ra là người.” Một thân ảnh màu trắng xuất hiện ở trong phòng.

“Bạch Lược?” Hàn Cận kinh hoàng nhìn nam tử đột nhiên xuất hiện kia.

Bạch Lược nhìn y phục của Tô Hợp bị lộ ra, trên mặt lộ ra sát ý, đầu ngón tay dài ra, nâng tay đánh về phía Hàn Cận. Hàn Cận khó khăn nghiêng mình tránh thoát.

Bạch Lược lạnh lùng cười. “Muốn trốn ư?”

Tay hắn bấm quyết, đầu ngón tay bắn ra một đạo bạch quang.

Bạch quang xuyên qua thân thể Hàn Cận, bức ra một hồng ảnh (thân ảnh màu hồng).

Hồng ảnh đó bị bạch quang giam giữ, không thể động đậy.

Bạch Lược nhìn sang Tô Hợp, ôm nàng vào lòng, thổi nhẹ lên mánh sương mù che phủ cặp mắt. “Phá!”

Cặp mắt Tô Hợp dần dần trong suốt trở lại.

“Tiểu Bạch? Ta —— “

“Hắn dùng mị thuật.”

“Mị thuật?” Tô Hợp nghĩ tới lúc này mình mê man, khuôn mặt đỏ lên.

“Thảo nào...”

“Bạch Lược! Tốt xấu gì thì ta và người cũng thuộc hồ tộc Thanh Khâu, sao người phải làm khó ta? “ Hồng ảnh bị nhốt trong bạch quang giấy dựa.

Tô Hợp nhìn Hàn Cận đang bất tỉnh nằm dưới đất, lại nhìn hồng ảnh đang nói kia. “Lại là hồ ly ư?”

Về mặt Bạch Lược giận dữ. “Hồng Cận! Người dám nhập vào trong người Hàn Cận, dùng hắn để hút máu nữ nhân sao? Thanh Khâu hồ tộc chúng ta,

từ khi nào có loại bại hoại như ngươi?”

“Liên quan gì tới ngươi! Ngươi cũng không phải Hồ vương, không có quyền xử lý ta! Cho dù có tu thành tiên hồ thì sao, ngươi vẫn chỉ là đồ tạp chủng!”

Hồng ảnh không cam lòng, giãy dụa. Những lời nói này hiển nhiên đâm thẳng vào tim Bạch Lược, tay hắn giờ lên, đạo bạch quang biến mất, lộ ra một nam tử tóc đỏ đang chật vật, không chịu nổi.

Tay phải Bạch Lược duỗi ra, trong lòng bàn tay trống rỗng xuất hiện một cây ngân quang ánh sáng rực rỡ, nhìn có chút giống kiếm của phái Nga Mi, sắc bén vô cùng.

“Cửu vĩ châm?” Hồng Cận giật mình, sắc mặt vô cùng khủng hoảng. “Ngươi - ngươi muốn làm gì? Nếu ngươi giết ta, nhị thúc ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“Nhị thúc của ngươi, ta còn không để vào trong mắt.” Bạch Lược nhẹ tay phát lên, cửu vĩ châm đâm thẳng vào ngực, thật sâu xuyên qua.

Hồng Cận thét lên một tiếng thảm thiết, ngã đi. Tay Bạch Lược nắm chặt, cửu vĩ châm biến mất không thấy đâu nữa. Tô Hợp lúc này mới phục hồi tinh thần, chạy nhanh tới bên Hàn Cận. “Hắn vẫn chưa chết.”

Bạch Lược thờ dãi. “Hóa ra hắn bị yêu hồ nhập xác, oan uổng nhận tội danh.”

“Tiểu Bạch, ngươi giết Hồng Cận rồi sao?”

Bạch Lược lắc đầu. “Ta chỉ là chặt đứt gân hắn, để hắn từ nay về sau không thể làm hại nhân gian mà thôi.” Hắn bình tĩnh nhìn Hồng Cận nằm dưới đất. “Không ngờ hắn dám đối xử với nàng như vậy, xử lý hắn thế này vẫn còn nhẹ đấy.”

Tô Hợp cong môi. “Hắn vẫn chưa làm gì ta mà.”

“Không làm gì?” Bạch Lược bỗng nhiên ôm lấy thắt lưng nàng. “Nếu ta đến chậm một bước, hắn sẽ thực hiện được. Nếu hắn khiến nàng tổn thương, ta \_\_\_\_\_”

“Ngươi sẽ làm gì?” Tô Hợp ngẩng đầu lên nhìn hắn, nở nụ cười động lòng người.

Bạch Lược giật mình, cười nhẹ. “Nương tử, nàng từng nói nàng không thích nam nhân vô dụng. Vậy vì phu có được coi là nam nhân hữu dụng không?”

Tô Hợp không được tự nhiên quay mặt đi chỗ khác.

“Miễn cưỡng có thể coi là như vậy.”

“Miễn cưỡng?” Bạch Lược khẽ cười một tiếng. “Xem ra vì phu còn phải cố gắng nhiều hơn mới được.”

Tô Hợp le lưỡi làm mặt quỷ trêu hắn. “Đương nhiên.”

“Vậy nương tử có thể cho vì phu một chút khích lệ không?”

Bạch Lược cúi mặt xuống, chậm rãi lại gần đôi môi kiều diễm trong lòng. Tim Tô Hợp đập thình thịch, thân thể lần nữa lại nóng lên, chỗ bị hắn ôm cảm giác nóng bỏng. “Đợi chút!”

Tô Hợp giờ tay, hai tay chấn vào ngực hắn, đầu nghiêng ra sau. Bạch Lược nhú mày.

Tô Hợp đảo mắt. “Nói mau, có phải ngươi dùng mị thuật với ta không?” Bạch Lược ngạc nhiên. “Nương tử, nàng cho là với tư sắc của vì phu, còn cần dùng loại thuật này sao?”

Tô Hợp nhăn mày nghĩ nghĩ. Điều này cũng đúng. Nhưng vì sao gần đây mình luôn không nhận được muốn nhìn trộm hắn?

“Nương tử...”

Bạch Lược lại cúi xuống

“Đợi chút!” Tô Hợp kêu ngừng.

“Nương tử, lại làm sao vậy?”

“Người bên ngoài đâu hết rồi?”

“Bọn họ bị yêu hồ Hồng Cận dùng kết giới chắn ở ngoài, nếu không nàng cho là vì sao họ vẫn chưa tiến vào chứ?” Bạch Lược bắt đầu dãi thờ dãi.

“Nhạn nhi đâu? Muội ấy vẫn ổn chứ?”

”Vẫn ổn.” Bạch Lược ôm chặt tay, làm cho nàng càng gần sát hẳn.”Nương tử, nàng cứ hỏi đông hỏi tây, muốn phân tán sự chú ý của ta hay sao?”

Tô Hợp chép chép miệng.”Không có.”

”Nương tử trước kia không phải còn muốn vi phu thoát y thị tẩm sao?” Bạch Lược nhớ tới chuyện cũ, có chút buồn cười.”Sao bây giờ lại còn thẹn thùng?”

Tô Hợp cũng không rõ. Trước kia chỉ coi chuyện này như việc không thể không làm để hoàn thành tâm nguyện, mà bây giờ... Bây giờ, thì có gì khác chứ?

Chẳng lẽ chính mình yêu thương hẳn ?

Trong lòng chỉ tràn đầy lý tưởng và tiền tài, cuối cùng vẫn dành một nơi cho Bạch Lược sao?

Lúc nàng ý thức được điều này, lại cảm thấy lo lắng.

Bạch Lược nhìn vẻ mặt nàng liên tục thay đổi, biết nàng lại bắt đầu đấu tranh tư tưởng, chỉ không cam lòng, cũng không muốn buông tay, để cho nàng tự suy nghĩ rõ ràng.

Tô Hợp nhắm mắt, bắt đầu tính toán giá trị của Bạch Lược.

Mười hai lượng vàng? Dường như không đủ.

Hai mươi hai lượng vàng? Có lẽ vẫn chưa đủ.

Làm sao bây giờ? Khi nào thì bắt đầu, hẳn ở trong lòng nàng, đã trở nên quan trọng như vậy ?

Nếu Bạch Lược biết giờ phút này ở trong lòng đem hẳn cân đo, đong đếm bằng vàng, không biết có nổi điên mà bóp chết nàng hay không?

Vàng sẽ không chạy trốn, nam nhân lại bất cứ lúc nào cũng có thể chạy trốn. Tô Hợp thật hao tổn tâm trí.

”Nương tử, có người đến..”

Bạch Lược nhìn về một góc phòng, “Nếu đã tới rồi thì ra đây đi.”

Không khí ở khu vực đó giống như làn nước uốn lượn, dần dần lộ ra thân hình một cô gái.

Tô Hợp mở to mắt. Đây mới xứng đáng với cái tên chính quy: hồ - ly - tinh!

Cô gái mặc hồng y sóng mắt mềm mại đáng yêu, đong đưa vòng eo tiến tới, cúi đầu trước Bạch Lược.”Lược đại nhân.”

”Hong Yêu?” Bạch Lược nhíu nhíu mày.”Ngươi tới đây làm gì?”

Hồng Yêu cau mày lại, cặp mắt đỏ diễm lệ dừng lại trên người Tô Hợp một chút, lại quay lại trên người Bạch Lược, tràn đầy sự mê hoặc. “Lược đại nhân, thiếp đến vì Hồng Cận.”

Bạch Lược hừ lạnh một tiếng.

”Các ngươi biết rõ hẳn ở chỗ này gây nghiệp chướng, cũng không thèm tới quản thúc. Tộc Hồng hồ từ khi nào lại buông lỏng gia quy như thế?”

Bờ vai Hồng Yêu run run: “Lược đại nhân, Hồng Yêu tới chính là vì việc này, muốn dẫn Hồng Cận hồi tộc để chịu phạt. Xin Lược đại nhân giờ cao đánh khẽ.”

”Ta đã cắt gân hồ của hẳn. Ngươi dẫn hẳn đi đi.” Bạch Lược không nhìn nàng, phẩy tay. “Chuyển lời tới Hồng Doãn, nếu hẳn tiếp tục không quản thúc tộc nhân cho tốt, chắc chắn ta sẽ bẩm báo lại với Hồ vương.”

”Vâng.” Hồng Yêu nâng Hồng Cận dậy, cặp mắt đỏ lưu luyến dừng lại trên khuôn mặt Bạch Lược. “Lược đại nhân, Hồng Yêu cáo từ.”

Bạch Lược không để ý đến, Hồng Yêu cúi đầu, khóe mắt liếc nhìn chỗ Tô Hợp đang đứng, rồi cùng Hồng Cận biến mất.

”Tiểu Bạch.” Tô Hợp có phần không đồng ý. “Ngươi cứ để nàng mang Hồng Cận đi như vậy sao? Vậy tội danh Hàn Cận sao có thể tẩy rửa?” Bạch Lược nhíu mày nhìn nàng. “Chẳng lẽ nương tử tính đưa con hồ ly đó tới quan phủ, rồi khiến bọn họ tin rằng Hàn Cận là bị hồ ly nhập xác?”

”Việc này...” Tô Hợp á khẩu không trả lời được. Chuyện này quá mức hoang đường, lại không có nhân chứng, rất khó khiến người khác tin được.

”Vậy Hàn Cận làm sao bây giờ?”

”Đưa hẳn về Dương Châu thôi.” Bạch Lược ngồi xổm xuống, vuốt nhẹ lên trán Hàn Cận.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Mỹ Nhân Hương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 16: Phương Pháp Giữ Chân Bạch Lược

Chuyên ngữ: Hắc

Hái hoa tặc Cận sa lưới, Tiểu Đổ mặt mày hớn hở, cuối cùng cũng giải quyết được một vấn đề nan giải trong lòng.

“Tô Tô, bao giờ các người trở về Lạc Dương?”

Tô Hợp đã sắp xếp xong cửa hàng ở Trường An, chuông quây và tiểu nhị đã được sắp xếp vị trí đâu vào đấy, chỉ chờ Tô Hợp mang lô hàng đầu tiên từ Lạc Dương tới là có thể bắt đầu buôn bán.

“Ngày mai.” Tô Hợp tỉ mỉ kiểm tra từng góc nhỏ trong cửa hàng. “Người thì sao?”

“Ta và các người cùng nhau đi.” Tiểu Đổ vừa nói dứt câu, liền liếc nhìn về phía Bạch Lược.

“Đồ đại nhân lần này đã vất vả, công lao càng to lớn, nhất định sẽ thăng quan tiến chức, cần gì phải đi vội vã như vậy?” Giọng điệu của Bạch Lược có chút chế giễu.

Tiểu Đổ không để ý tới hắc, ánh mắt tập trung trên người Tô Hợp đang đi qua đi lại, làm Bạch Lược cảm thấy chướng mắt.

“Ồ, tuy nói rằng lần này đã bắt được hái hoa tặc, nhưng mà vẫn chưa tìm được manh mối về Lưu Phương đạo tặc, chỉ là đem công để chống đỡ qua mà thôi.” Hắc thở dài, lại tiến tới trước mặt Tô Hợp. “Tô Tô, ta nghe Lý đại nhân nói, người biết võ công sao?”

Tô Hợp nhướn mày, ừ một tiếng. “Trước kia có học qua một chút.”

Tiểu Đổ gấp chiết phiến lại, cầm ở trong tay gỗ gõ vài tiếng. “Tô Tô, người tập võ ở đâu? Ta nghe nói, trước khi người mười bảy tuổi, rất ít khi trở về Lạc Dương.”

Tô Hợp đứng thẳng dậy, cười cười. “Sao vậy, người nghi ngờ ta sao?”

“Nói gì thế?” Tiểu Đổ phẫn nộ. “Chỉ là tò mò, tò mò mà thôi.”

Tô Hợp nhìn nhìn hắc. “Sur môn của ta không nổi tiếng, không nói cũng vậy thôi.”

“Hắc nghi ngờ nàng.” Bạch Lược lại gần chỗ Tô Tô, cùng nàng nhìn về hướng bóng dáng Tiểu Đổ chán nản rời đi.

“Đúng vậy.” Tô Hợp thở dài. “Hắc nghi ngờ ta, cũng không phải ngày một ngày hai.”

“Nếu đã biết vậy, vì sao còn ở gần hắc?” Bạch Lược nhướn mày, nhìn nữ nhân bên cạnh chả biết lo lắng gì cho bản thân. “Sớm muộn gì hắc cũng sẽ phát hiện ra manh mối.”

“Người cho rằng ta muốn như vậy chắc?” Tô Hợp lườm hắc. “Nếu ta càng tránh né hắc, hắc chỉ càng thêm nghi ngờ ta.”

Bạch Lược suy nghĩ. “Ta có thể ——”

“Đừng.” Tô Hợp lắc đầu. “Ta muốn chờ xem, rốt cuộc hắc có thể làm gì.”

“Được rồi. Nhưng mà, vì sao phải vội vã trở về?” Bạch Lược khó hiểu.

“Chẳng mấy khi tới Trường An một lần, không muốn đi chơi một chút sao?”

“Sắp tới Đông chí rồi.” Tô Hợp dừng tay, nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Bạch Lược đang muốn hỏi kỹ hơn thì nàng lại quay đầu lại. Ánh chiều tà chiếu thẳng phía sau nàng, tạo thành một hình cầu viền vàng, khiến cho nàng càng thêm xinh đẹp nhưng lại đượm vẻ ưu buồn giống như tranh mỹ nữ.

“Ta phải trở về tế bái cha mẹ.”

Quả nhiên, Tiểu Đổ vẫn theo chân bọn họ, cùng nhau trở về. Lưu luyện từ biệt Nhạn nhi xong, ba người thúc ngựa, rút cuộc trước ngày Đông chí đã trở về tới Lạc Dương.

“Tiểu thư.” Hòa La chạy ra đón, nhận lấy tay nải trên tay Tô Hợp. “Sao lại trở về sớm như vậy?”

”Sớm ư?” Tô Hợp nhíu mày. “Ta sắp xếp xong cửa hàng liền trở về.”

Tôn quân sự và Hòa La nhìn nhau, trên mặt biểu hiện rõ vẻ tiếc nuối vô cùng. “Đại tiểu thư, hóa ra ngài đưa Bạch công tử đi cùng để mở thêm cửa hàng ở Trường An sao?”

”Đúng vậy.” Tô Hợp cười tươi. “Thế nào, tốc độ làm việc của ta rất nhanh phải không?”

Nước mắt Tôn quân sự rơi đầy mặt. Đại tiểu thư à, đến khi nào mới có thể nghĩ thông suốt đây hu hu hu. .

Bạch Lược cầm dây cương trong tay Tô Hợp, dịu dàng nói. “Đi vào nghỉ ngơi trước đi. Chuyện cúng mộ, cứ để ta thu xếp.”

Khuôn mặt Tô Hợp hơi đỏ đỏ, gật gật đầu. Cảnh tượng này đã lôi Tô quân sự và Hòa La từ dưới đáy vực sâu thất vọng lên mặt đất. :))

Trong lòng Tôn quân sự rất xúc động. Lão gia, phu nhân, rốt cuộc lão nô cũng không phụ sự kỳ vọng của hai người, đại tiểu thư đã động tâm rồi!

“Tôn thúc.” Tô Hợp vẫy tay. “Đi theo ta.”

Tô Hợp lấy ra một quyển sách nhỏ, đưa cho Tôn quân sự. “Đây là hóa đơn các loại hương phần mà ta đã liệt kê ra, phiền Tôn thúc mau chóng chuẩn bị, rồi sai người chuyển tới Trường An.”

“Được, đại tiểu thư xin cứ yên tâm.” Tôn quân sự nhận lấy, bỏ vào trong tay áo. “Nhân lực bên đó đã đủ cả rồi chứ ạ?”

“Nhân lực đã đủ, nhưng họ không hiểu nhiều về hương liệu, còn cần hai vị lão thành qua đó một thời gian trước xem sao.”

Tôn quân sự nghĩ nghĩ. “Tiểu thư, hay để lão bộc đưa hai người có kinh nghiệm qua đó một thời gian trước xem sao.”

”Ta cũng nghĩ thế.” Tô Hợp mỉm cười. “Lẽ ra ta định ở Trường An thêm một thời gian. . . nhưng thúc cũng biết, sắp tới Đông chí. Ta phải đi tế bái cha mẹ.”

Tôn quân sự gật gật đầu. “Đại tiểu thư xin hãy yên tâm. Lão bộc nhất định thu xếp thỏa đáng.”

”Đúng rồi, Tôn thúc.” Tô Hợp do dự một chút. “Có một chuyện, ta muốn hỏi thúc.”

Chuyện này đã vướng bận trong lòng Tô Hợp rất lâu. Có thể nói, lúc nàng bắt đầu động tâm với Bạch Lược, thì vấn đề này cũng quấy nhiễu tâm tư nàng.

“Tôn thúc, người có biết làm cách nào để một nam nhân cam đoan sẽ không rời đi không?”

Tôn thúc mở to mắt, khó có thể che giấu vui sướng trong lòng. “Đại. . . đại tiểu thư, người đang hỏi lão nô, cách nào để giữ một nam nhân sao?”

Ông trời ơi —— đại tiểu thư đã thông suốt thật rồi ——

”Không.” Tô Hợp nhăn mặt. “Là ta muốn hỏi làm thế nào để giữ lại người hấn cơ.”

Oạch... Tôn quân sự do dự. Có phải bây giờ những người trẻ tuổi, thịnh hành kiểu chỉ cần giữ người, không cần tâm à? Quả nhiên là lão đã già rồi.

“Theo kinh nghiệm của lão nô vài chục năm qua. . .” Tôn quân sự lau mồ hôi sau gáy. “Muốn giữ một nam nhân, thì phải nắm giữ được tâm người đó.”

“Phiền phức như vậy sao?” Không biết hồ ly và nam nhân có giống nhau không nhỉ? Tô Hợp hoang mang. “Vậy phải làm thế nào để giữ được tâm hấn?”

Tinh thần Tôn quân sự phấn khởi hẳn lên. “Muốn giữ được tâm của nam nhân, cần phải dịu dàng săn sóc, khéo léo hiểu lòng người đó. Rửa tay nấu cơm vì hấn, cầm kim may quần áo vì hấn, bưng trà đưa nước, tôn trọng lẫn nhau.”

Tô Hợp nhăn mặt. Việc này khó khăn đây.

Tôn quân sự liếc nhìn biểu hiện của Tô đại tiểu thư, lập tức hối hận bản thân quá phản kích mà nói những lời có chút không thực tế, đã kích xuân tâm vừa mới nảy mầm trong tâm tư tiểu thư.

“Khụ. . .” Tôn quân sự vượt vượt chồm râu. “Nếu nữ tử mà thông minh lại xinh đẹp xuất chúng như tiểu thư, cũng không cần làm những việc này. Chỉ cần tiểu thư đối xử với Bạch công tử dịu dàng một chút, hấn nhất định sẽ ở bên cạnh tiểu thư, sẽ không rời đi.”

“Dịu dàng?” Tô Hợp suy nghĩ. “Đợi chút, sao người biết ta đang nói tới Bạch công tử?”

Trong lòng Tôn quân sự thầm thở dài một tiếng. Tiểu thư nhà mình vốn khôn khéo như vậy, sao với chuyện như thế này lại mơ hồ cơ chứ?

”Tiểu thư, lão nô chỉ đoán mò mà thôi. Đoán.”

Mấy ngày gần đây Bạch Lược cảm thấy thấp thỏm không yên. Nguyên nhân là do tự nhiên mỗi ngày Tô Hợp lại tươi cười dịu dàng với hấn, làm cho hấn

có chút kinh hoàng. Mọi người đều nói, lúc Tô Hợp cười với ai, người đó sẽ gặp xui xẻo. =))

Bạch Lược cẩn thận suy nghĩ trước sau những biểu hiện gần đây của mình, có phải đã đắc tội với nàng chỗ nào hay không, ngoài ra còn đề cao cảnh giác, phòng ngừa mình gặp kết cục bi thảm là bị người ta đem bán lấy tiền.

Nhưng tất cả mọi chuyện đều rất yên bình. Bạch Lược nhẫn nhịn vài ngày, rốt cuộc cũng không nhịn được.

”Nương - nương tử.” Hần nom nớp lo sợ níu tay áo, nhìn vẻ mặt tươi cười như hoa nở của Tô Hợp.

Tô Hợp chớp mắt. “Sao thế?” Nàng cố gắng cho giọng nói thật nhẹ nhàng.

“Ta... ta muốn hỏi, dạo này ta có làm chuyện gì khiến nàng không hài lòng hay không?”

“Không hài lòng ư?” Tô Hợp mở to mắt. “Sao chàng lại hỏi như vậy?”

”Nương tử, nàng——” Bạch Lược do dự một chút. “Gần đây thái độ của nàng rất lạ. Ta hơi sợ.”

Khuôn mặt Tô Hợp đang tươi cười chợt cứng lại, khóe mắt giật giật. “Sợ sao?”

Bạch Lược giống như cô vợ nhỏ, tủi thân gật gật đầu. Tô Hợp nắm chặt Đàn Hương phiến trong tay, thanh âm răng rắc vang lên.

”Nương tử, nàng làm sao vậy?” Bạch Lược lo lắng nhìn Tô Hợp, trên mặt báo hiện điềm chẳng lành.

Tô Hợp nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

”Ta biết rồi!”

Trong lòng Bạch Lược tràn đầy nghi vấn, nhìn Tô Hợp trong chớp mắt xoay người rời đi.

Đúng là lời của Tôn thúc không đáng tin cậy. Tô Hợp chán nản. Ôn nhu, dịu dàng sao? Đúng là không thích hợp với nàng.

”Tiểu thư.” Hòa La cẩn thận quan sát sắc mặt nàng. “Đồ cũng lễ đã chuẩn bị xong rồi ạ.”

“Được.” Tô Hợp gật đầu. “Chúng ta đi thôi.”

Cha mẹ Tô Hợp được mai táng trên một ngọn núi nhỏ phía tây thành Lạc Dương, cũng là phần mộ của Tô gia. Mặc dù đã gần kề trời đông giá rét, nhưng trên đỉnh núi này lại nở đầy những bông hoa hoang dại, nhìn rất rực rỡ.

Bạch Lược nhìn cảnh tượng chung quanh, đôi mắt như có suy nghĩ gì. Phần mộ của cha mẹ Tô Hợp cũng giống như những phần mộ khác trong Tô gia, tương đối sạch sẽ, trải đầy những bông cúc trắng.

“Nơi này rất đặc biệt phải không?” Tô Hợp dọn dẹp qua ngôi mộ. “Lần đầu tiên ta tới đây cũng có chút hoảng sợ. Rõ ràng là mùa đông mà lại nở nhiều hoa như vậy. Những bông cúc trắng này, nhìn qua giống như được cố ý trồng ở đây.”

Bạch Lược mỉm cười. “Có lẽ tổ tiên Tô gia có duyên với hoa.”

“Có lẽ thế.” Tô Hợp chép chép miệng. “Bản thân ta tình nguyện tin rằng có cái gọi là có duyên phận.”

Sắp xếp xong xuôi, thắp hương, chờ một tuần nhang, lại đốt tiền giấy. Lễ bái xong xuôi, Tô Hợp nhìn tên khắc trên bia mộ, thật lâu sau vẫn không hoàn hồn.

Bạch Lược bỗng nhiên cảm thấy bóng dáng nàng thật cô đơn. Mắt hắn nheo lại, mím môi, giống như do dự không biết phải làm gì.

“Cha mẹ ta, không phải qua đời bình thường.” Tô Hợp quay lưng về phía hắn, giọng nói run run. “Lúc đó, ta vẫn đang ở trên núi Thanh Yêu. Là Tôn thúc tới, thông báo cho ta tin này.”

Cái chết của cha mẹ Tô Hợp rất kì lạ. Chỉ trong một buổi tối, đều tắt thở, sắc mặt xanh tái, còn lưu lại vẻ hoảng sợ trên khuôn mặt. Sau khi Tôn quản sự tới núi Thanh Yêu thông báo cho nàng, thi thể hai người liền mục rữa không nhìn thấy hình dáng, chỉ có thể nhanh chóng chôn cất.

“Vì muốn điều tra ra hung thủ gây ra cái chết của hai người, ta đã nghĩ rất nhiều cách.” Tô Hợp ngồi xổm xuống, vron tay vuốt ve những chữ viết được khắc trên bia mộ. “Thế nhưng tới nay vẫn chưa thu được kết quả.”

Bạch Lược rũ mắt xuống, đến gần Tô Hợp, chạm vào vai nàng. “Nương tử.” Hắn ôm lấy nàng, lại cũng không biết phải nói gì.

Tô Hợp dựa đầu vào trong lòng hắn, hai tay vòng qua ôm lấy thắt lưng hắn. “Tiểu Bạch, từ nay trở đi, ta sẽ không cố chấp nữa.” Giọng nói Tô Hợp nhẹ nhàng vang lên, lại khiến trái tim trong lòng Bạch Lược đập loạn một nhịp.

”Nhạn nhi nói đúng, có lẽ ta nên buông tay.” Nàng ngẩng đầu, ánh mắt giống như mèo con, mơ hồ mà động lòng người. “Tiểu Bạch, có một chuyện, ta

Bên ngoài cửa sổ, những bông tuyết tinh mịn bắt đầu rơi. Mùa đông năm nay tuyết rơi nhiều như vậy, có lẽ khi sang năm mới sẽ có nắng. Tay trái ôm lò sưởi ấm, tay phải cầm một chén canh táo đỏ nấu với long nhãn. Tô Hạp dựa vào thành giường ngắm tuyết rơi.



Tôn quân sự đã đi tới Trường An, chắc tới khi mừng năm mới sẽ quay trở lại. Năm mới đến, không biết nên chế ra loại hương phẩm mới nào đây?

Đạo này không biết Hòa La đang làm những gì, thường xuyên không nhìn thấy bóng dáng. Chẳng lẽ đã có người thương rồi sao?

Cũng đã lâu rồi vẫn chưa thấy biểu ca tới. Những năm trước, hẳn thường cùng nàng đi tế bái cha mẹ. Nàng nâng tay, trầm ngâm chạm nhẹ vào lớp hoa văn khắc trên thanh chùy thủ. Thôi vậy, không nên quấy rầy hẳn. Biểu ca là ám vệ, nếu thường xuyên xin nghỉ, có lẽ sẽ bị chủ tử trừng phạt.

Tô Hợp cố gắng làm cho chính mình suy nghĩ những chuyện linh tinh vụn vặt, để tránh phải nghĩ tới chuyện nào đó.

Không nghĩ tới? Nàng cảm thấy buồn cười. Không biết từ khi nào nàng lại học được thói quen lảng tránh này? Chẳng qua... nàng cảm thấy có chút mệt mỏi mà thôi.

Tô Hợp nâng chén canh nhấp một ngụm, cảm thấy ấm áp hơn, khẽ dịch người, rúc mình vào trong chăn ấm ngủ gật. Lò sưởi ấm trong lòng dần dần hết nhiệt, không thể nói rõ là nàng dùng nó để sưởi ấm cho mình hay là dùng nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm cho nó nữa.

Có lẽ là nhiệt độ của lò sưởi vẫn có tác dụng, trong lúc mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy lò sưởi trong tay ấm áp hẳn lên. Tô Hợp mơ màng ngủ, lúc tỉnh lại, bên ngoài cửa sổ tuyết đã ngừng rơi, lại có một con hồ ly trắng như tuyết đang cuộn tròn nằm bên cạnh. Hiển nhiên là hồ ly ngủ rất thoải mái, chớp mũi màu đen ẩm ướt chúi vào trong ngực nàng, nhẹ nhàng thở khi khi.

Tô Hợp nghĩ nghĩ một chút, sau đó túm gáy hồ ly, vắt nó ra ngoài.

"Ngao ngao ——" tiếng hồ ly kêu gào thê lương bên ngoài cửa. Rồi lại thấy nó trèo cửa sổ vào, trên người bám đầy bông tuyết, đôi mắt xám lộ rõ vẻ tui thân.

"Nương tử —— bên ngoài rất lạnh."

Tô Hợp lạnh lùng liếc mắt nhìn nó một cái. "Không phải đã cho người đi rồi sao? Còn trở về làm gì?"

Hồ ly nhõng nhẽo tiến gần nàng, thò chân nhỏ đập đập vào váy nàng. "Ta không đi. Nương tử ở đâu, ta sẽ ở đó."

Tô Hợp oán hận, lườm nó một cái. "Vô lại."

Hồ ly ừ ừ cọ cọ chân nàng. "Nương tử, cho ta xin lỗi. Chẳng qua ta... không thích bị người khác uy hiếp."

Tô Hợp không nói gì, dời mắt đi chỗ khác, không muốn nhìn thấy bộ dáng ướt sũng khô sở của nó.

"Ta sẽ không rời xa nàng, thật đấy." Nó ngẩng đầu, tròn tròn đôi mắt xám, muốn cho nàng thấy sự chân thành trong mắt nó, cũng không quan tâm chuyện nàng không thèm quay đầu nhìn nó.

"Ta không tin." Hồi lâu sau, nàng mới buông một câu.

Hồ ly nghĩ nghĩ giây lát, rồi đứng dậy, xoay vòng một cái. Trên mặt đất xuất hiện một sợi lông hồ ly trắng tinh.

"Nương tử, đây là sợi lông mạng của ta." Nó cắn cắn váy Tô Hợp, ý bảo nàng nhìn xem. "Chỉ cần nàng cầm nó trong tay, gọi ba lần tên ta, bất kể ta đang ở đâu, sẽ lập tức xuất hiện trước mặt nàng."

Tô Hợp nhú mày, nhặt sợi lông trắng lên nhìn nhìn. "Thật sao?"

"Đương nhiên." Hồ ly đứng thẳng người, giơ hai chân trước, muốn trèo lên người nàng, lại nàng ngăn lại.

"Người muốn làm gì? Ấm ướt như vậy, muốn làm bẩn ta luôn hay sao? Tô Hợp tròn tròn mắt lườm nó.

Hồ ly ngán người, vui vẻ nhếch môi. "Được, ta lập tức đi thay quần áo." Hào hứng theo lối cửa sổ chạy ra ngoài.

Tô Hợp nhìn sợi lông hồ ly trong tay, cẩn thận xem xét. Dường như không có gì đặc biệt cả... Chẳng lẽ hồ ly kia lại gát mình sao? Nàng ở trong phòng đi lại vài bước, rồi cuộc vẫn giơ sợi lông hồ ly kia lên, kêu ba lần "Bạch Lược."

Trong nháy mắt đã thấy Bạch Lược xuất hiện trong phòng, mái tóc đen dài, che khuất thân trên cùng hai chân hẳn. Trên người mới chỉ mặc đồ lót.

Hắn xấu hổ, không biết che chỗ nào cho phải. "Nương tử, ta... ta còn chưa mặc đồ xong mà."

Tô Hợp há to miệng. "Hóa ra là thật sự có tác dụng."

Nàng thỏa mãn đem sợi lông trắng bỏ vào trong túi gấm, sau đó khụ một tiếng, thuận tiện ngắm nhìn cảnh xuân của Tiểu Bạch một lượt. "Thử xong rồi. Chẳng trở về đi."

Nàng xoay người cười trộm, lại bị hắn kéo vào trong lòng. Làm cho lưng nàng chạm vào lồng ngực ấm áp của hắn, khiến trái tim Tô Hợp lại đập lồi một nhịp.

“Nương tử...” Môi Bạch Lược chạm vào làn da trắng nõn sau gáy nàng, chậm rãi triển miên thân mật.

Những nơi bị hấn chạm môi qua nhanh chóng nóng lên, Tô Hợp cảm thấy mình cũng sắp bị đốt cháy. “Hồ ly xấu tính...” giọng nàng mềm mại, nhu tình như nước.

Bạch Lược đưa tay giữ khuôn mặt nàng, làm nàng không thể quay đầu đi chỗ khác, lại bị hấn áp môi đến.

“A...”

Nàng hơi hơi gãy dựa, hấn lại tăng thêm lực giữ chặt nàng. Giống như thợ săn cùng con mồi chơi đùa. Nhưng... ai là thợ săn? Ai là con mồi? Chưa tới đoạn kết, chẳng ai nói rõ được.

Đồng chí năm nay, tuyết rơi ba ngày liên tục. Tô Hợp vì ngủ gật nhiều nên nhiễm khí lạnh, bị ốm.

“Tiểu thư.” Hòa La lay nàng tỉnh dậy. “Đến giờ uống thuốc rồi.”

Tô Hợp mở mắt, mờ mờ nhìn bát thuốc màu nâu đen trước mắt, nhắm mắt lại.

“Đề đó cho ta.” Bạch Lược tới gần nâng nàng ngồi dậy, cầm gối đặt sau lưng cho nàng tựa, nhận lấy bát thuốc trên tay Hòa La, múc một muỗng nhỏ trong bát nhẹ nhàng thổi thổi, thổi ra rất nhiều hơi nóng.

Hòa La nhìn thoáng qua Bạch Lược, sau đó lại nhìn Tô Hợp, ánh mắt ám muội. Tô Hợp trừng mắt liếc nàng một cái, lại chuyển hướng nhìn Bạch Lược. “Tiểu Bạch, hai người quá lo lắng rồi. Ta chỉ hơi vắng đầu một chút thôi, thật sự không cần uống thuốc.”

“Nương tử, nàng sợ đắng sao?” Bạch Lược cầm muỗng được, đưa tới bên miệng Tô Hợp. “Há miệng ra nào, ngoan.”

Hòa La cố nhịn cười, trông đối là vất vả. Tô Hợp lườm nàng một cái, chẳng hiểu sao lại há miệng, nuốt ngụm thuốc đắng xuống.

“Hòa La, ta đói rồi.”

Hòa La buồn bực. “Không phải tiểu thư mới ăn trưa xong sao?”

Tô Hợp nheo mắt lại. “Không thể ăn chút điểm tâm sau khi ăn sao?” Hòa La hiểu ra. “Được, được, tiểu thư, nô tỳ đi lấy.” Lúc gần đi, cũng không quên quay lại nhìn hai người kia một cái, trong lòng tiếc nuối cho Tôn quân sự sao không ở nhà, thiếu người để cùng chúc mừng.

“Nương tử, uống tiếp nào.” Bạch Lược lại múc thêm một muỗng thuốc. Tô Hợp nhìn chằm chằm cái thìa, vẻ mặt chán ghét. “Tiểu Bạch, đắng lắm.”

“Ta biết.” Bạch Lược có chút buồn cười. “Ta có mứt quất. Nàng uống xong đi rồi ăn một viên, sẽ không cảm thấy đắng nữa.”

“Đề ta tự uống.” Tô Hợp cầm bát thuốc trong tay hấn, khẽ cắn môi, rồi uống một ngụm hết bát thuốc.

Bạch Lược lấy từ trong tay áo một túi mứt quất nhỏ màu cam, bỏ một viên vào trong miệng nàng. Nàng há miệng nhận lấy, lại nhú mày.

“Thuốc này đắng ngắt tới tận tim. Mứt tuy ngọt, nhưng lại càng làm nổi lên vị đắng của thuốc.”

Chẳng mấy khi được nhìn biểu hiện này của nàng, Bạch Lược thấy rất đáng yêu. “Nương tử, hay đề vì phu thom một cái, cho trái tim nàng ngọt hơn nhé?” Dứt lời, hấn liền ghé sát người lại gần.

Tô Hợp giơ tay che miệng hấn lại. “Đừng lại gần, cẩn thận lại lây bệnh bây giờ.”

“Ta không sợ.” Bạch Lược bỏ tay nàng ra. Đầu hấn cúi xuống, qua khe hở, nhìn thấy mảnh lụa màu xanh mướt. Dường như Tiểu Bạch từ trước tới giờ vẫn dùng sợi dây lụa này, cũng không thấy nó bẩn hoặc tháo ra. Tô Hợp tò mò, vươn tay chạm vào sợi băng gấm.

“Tiểu Bạch, sợi dây này rất đẹp.” Nàng vuốt phẳng một chút, cảm giác thật mềm mại, trơn nhẵn lướt trên tay, rất thích. “Tuy không biết làm bằng chất liệu gì, nhưng rất đặc biệt.”

Bạch Lược cười cười. “Nương tử thích sao?”

Đôi mắt Tô Hợp sáng rực lên. “Nó được làm từ nước hấp thụ ánh trăng mà thành.” Hấn rút mảnh lụa từ trong tay nàng ra, rồi cầm tay nàng. “Ồ nhân gian, đương nhiên là không nhìn thấy vật này rồi.”

Tô Hợp có chút chờ mong, không biết mảnh lụa ấy dùng làm dây buộc tóc sẽ trông như thế nào.

Bạch Lược giơ tay lắc lắc trước mặt nàng. “Nương tử, làm sao thế?”

“Không có gì.” Tô Hợp thu hồi tầm mắt, có chút buồn bã.

“Tiểu thư.” Hòa La bung khay điểm tâm, đẩy cửa bước vào. “Điểm tâm tới rồi.”

“Tiểu Bạch, ta muốn xem sổ sách. Chàng lấy giúp ta được không?” Bạch Lược không đồng ý cau mày. “Thân thể nàng vừa mới khá lên một chút, sao cứ thích làm chuyện hao tâm phí sức vậy?”

Tô Hợp lắc đầu. “Tôn quân sự không có ở đây, ta phải đề ý tới cửa hàng một chút.”

“Được rồi.” Bạch Lược không có cách nào khác, đành phải thỏa hiệp.

“Trước tiên, nàng ăn vài miếng đi đã.”

“Tiểu thư.” Hòa La ngó nhìn bóng dáng Bạch Lược, đem bát chè đậu đỏ trên khay đưa cho Tô Hợp. “Người và Bạch công tử, dường như có chút thay đổi.”

“Có cái gì thay đổi?” Tô Hợp liếc nhìn nàng ta một cái, đồ thêm một chút đường hoa mai, rồi dùng muỗng nhỏ trộn đều.

“Giống như... giống như tâm đầu ý hợp...” Hòa La vui mừng chống cằm, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của tiểu thư nhà mình ứng đỏ.

“Tiểu thư, người tính khi nào thì chính thức cho Bạch công tử vào cửa vậy?”

Tô Hợp cười nhẹ “Vào cửa á?”

“Chính là thành thân ấy!” Hòa La tích cực giải thích. “Tiểu thư, tuổi người cũng không còn nhỏ, nếu đã gặp gỡ duyên phận rồi, vì sao còn không chịu thành thân?”

Tô Hợp nhìn bát chè đậu đỏ hương thơm ngào ngạt, đột nhiên không còn hứng thú. “Không ăn nữa.”

Hòa La bắt đầu dĩ nói. “Tiểu thư, người lại tự giày vò hay sao?”

“Giày vò cái gì?” Bạch Lược cầm sổ sách, đẩy cửa bước vào.

“Không có gì. Mau cho ta xem đi.”

“Nhiều ngày nay, sao doanh thu lại ít đi thế này?” Tô Hợp giở sổ sách, nhăn mặt hỏi. Hòa La và Bạch Lược liếc nhau, muốn nói lại thôi.

“Sao vậy?” Tô Hợp nhíu mày. “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Tiểu thư, đã nhiều ngày người không ở Mỹ nhân hương, cho nên không biết chuyện đã xảy ra.” Hòa La cẩn thận quan sát sắc mặt Tô Hợp một cái, mới tiếp tục nói. “Ở đối diện Mỹ nhân hương, mới mở một Yêu Nhiều phường. Bọn họ cũng bán hương phấn, cho nên đã lôi kéo không ít khách hàng của chúng ta.”

Mở cửa hàng mới cũng đâu sao, nhưng sao lại mở ở đối diện Mỹ nhân hương? Tô Hợp nén giận. Nghe có vẻ như đang cố ý khiêu khích nàng.

“Cho dù là như vậy, cũng không có khả năng hút nhiều doanh thu như vậy chứ?”

Trước kia cũng đã có nhiều lần bị cạnh tranh, nhưng Mỹ nhân hương có điểm đặc biệt riêng, mùi hương thơm thuần túy mà không quá nồng, giữ được mùi thơm trong thời gian dài, cho nên luôn giữ vững được vị trí.

Mà nay một Yêu Nhiều phường mới khai trương, liền tranh mất nhiều khách hàng như vậy, đây cũng là sự kiện lần đầu tiên gặp qua.

“Tiểu thư. Em nghe nói, cửa hàng đó bán một loại hương rất đặc biệt.” Hòa La ghé sát tai nàng nói. “Nghe nói, sau khi dùng loại hương này xong, trong lòng cảm thấy vui vẻ, phấn khích, cho nên mới...”

“Có loại chuyện như vậy sao?” Tô Hợp cười lạnh một tiếng. “Vớ vẩn. Trên đời này làm gì có thứ nào như vậy? Tiểu Bạch, chàng nói xem có đúng không?”

Bạch Lược dường như đang trầm tư suy nghĩ gì đó, nghe nàng nói như vậy, chỉ mỉm cười gật đầu. “Không sai”.

“Nhưng mà... em nghe người ta nói, rất hữu hiệu nha.” Hòa La thấy Tô Hợp không tin, lại cường điệu lặp lại một lần. “Nhị tiểu thư Phùng gia ở phía đông thành, tên là Chi Nhục, tiểu thư vẫn nhớ chứ ạ?”

“Đương nhiên.” Nàng làm sao có thể quên? Vị tiểu thư có thất lung to như thùng nước, yêu thích mùi hương nồng đậm – Phùng Chi Nhục.

“Nàng ta vẫn thăm mền Hàn gia công tử, chính là vị công tử mà tiểu thư gặp ở trên đường luôn ca tụng người ấy ạ.”

Bạch Lược nhíu mày. Tô Hợp cẩn thận hồi tưởng. “Chính là Hàn Hư - cái người yếu ớt mong manh luôn mặc y phục trắng giống như đang chịu tang sao?”

“Nhi phụ nhân?” Tô Hợp mỉm cười, lại gần đón nàng. “Muốn mua gì sao?”

“Cô chủ Tô, loại hương hoa hồng lần trước ta dùng rất tốt, nên lần này muốn mua thêm mấy hộp tặng người thân.”

“Được, gần đây ta mới chế thêm loại hương hoa hồng và hạnh nhân, đặc chế để pha vào nước tắm, giúp toàn thân dễ chịu. Phu nhân có muốn thử qua không?”

“Được. Cô chủ Tô, ngửi mau lấy cho ta xem.”

“Phu nhân thấy sao?”

“Mùi hương rất đặc biệt.” Tào nhị phu nhân ngửi ngửi, về mặt thư thái.

“Ta muốn mua.”

“Vâng, ta bảo tiểu nhị tính tiền cho phu nhân.”

Tào nhị phu nhân nhìn xung quanh, nói nhỏ bên tai Tô Hợp. “Cô chủ Tô, ta thấy nơi này dường như vắng vẻ hơn so với trước đây.”

“Còn không phải sao?” Tô Hợp thờ dãi. “Từ khi Yêu Nhiều phường khai trương, liên tranh không ít khách bên này.”

Tào nhị phu nhân khoát tay, giống như rất chán ghét. “Nơi ấy ta cũng từng vào qua, chất lượng hương phấn đều thấp kém, mùi hương không thuần khiết, có điểm nào sánh được với Mỹ nhân hương? Nhưng mà...” trên mặt nàng biểu lộ vẻ thần bí. “Loại hương ‘Quân tâm nhộn nhạo’ của bọn họ, thật sự hữu dụng.”

“Tác động nhân tâm?” Tô Hợp nhiu mày. “Chính là loại hương mà mọi người đồn đại là đem lại cảm giác hưng phấn, vui vẻ trong lòng sao?”

Tào nhị phu nhân che miệng, nở nụ cười, haha vài tiếng. “Đúng vậy.”

Tô Hợp cười cười: “Phu nhân, không nói dối người, ta chỉ nghe qua ở Tây Vực có loại Xuân dược thánh hương, nhưng chỉ dùng ở trong khuê phòng, không thể dùng nơi thanh nhã. Vì sao loại hương phấn này được ưa chuộng như vậy?”

Tào nhị phu nhân lắc đầu. “Cô chủ Tô, người nói loại Xuân dược thánh hương đó, chỉ giữ được người. Mà Yêu Nhiều phường bán loại hương ‘Quân tâm nhộn nhạo’, lại có thể chiếm được tâm tư của người thâm mền mộ trong lòng, so với loại Xuân dược thánh hương kia không biết là hữu dụng biết bao nhiêu.”

“Thật sự như vậy sao?” Tô Hợp nhớ tới lời của Hòa La, vẫn nghi ngờ. Nếu thật sự như vậy, cũng khó trách nhóm nữ nhân đổ xô đi mua. Nhưng trên đời này sao lại có loại phấn sáp kì diệu như vậy, có thể thao túng lòng người. “E là Yêu Nhiều phường dùng thủ đoạn gì đó chăng?”

Tào nhị phu nhân cười duyên một tiếng. “Cô chủ Tô, không nói dối người, ta cũng mua một lọ.”

“Sao?”

“Người cũng biết, phu quân nhà ta mới nạp thiếp, tiểu hồ ly tính kia rất giỏi câu dẫn người!” Tào nhị phu nhân sóng mắt vừa chuyển, lộ rõ vẻ tức giận. “Phu quân là loại người có mới nới cũ, khiến ta buồn bã, ăn không ngon, ngủ không yên. Nhưng... từ hai ngày trước, sau khi ta thử dùng loại hương ‘Quân tâm nhộn nhạo’ này, người đoán kết quả thế nào?”

“Chẳng lẽ viên ngoại đại nhân lại hồi tâm chuyển ý?” Tô Hợp dựa vào lời nàng nói tiếp.

Tào nhị phu nhân cười đắc ý. “Tuy rằng không thể nói rõ có phải là hồi tâm chuyển ý hay không, nhưng hai ngày nay hẳn đều ở trong phòng ta, không đi nơi nào khác. Trong mắt ta, không khác lúc chúng ta mới thành thân là mấy.”

“Thật sự kì diệu như vậy?” Tô Hợp nheo mắt. “Ta cũng có chút tò mò.”

Tào nhị phu nhân nhìn về chỗ Bạch Lược đang đứng. “Cô chủ Tô, tuy nói người và Bạch công tử là trời sinh một cặp, nhưng mà tâm tư nam nhân hay thay đổi, nếu không ngại, người thử dùng xem sao.”

Khóe mắt Tô Hợp giật giật. “Đa tạ ý tốt của phu nhân.”

Tiền Tào nhị phu nhân xong, Tô Hợp dẫn theo Hòa La, trực tiếp đi thẳng tới Yêu Nhiều phường.

Bố cục trang hoàng ở Yêu Nhiều phường khác hẳn Mỹ nhân hương. Nếu nói Mỹ nhân hương là nơi thanh tịnh, ưu nhã thì Yêu Nhiều phường lại tràn đầy quyến rũ, thu hút. Các quầy hàng rải rác ở những khu vực khác nhau, mỗi quầy hàng đều có một nhuyển tháp, để khách có thể trực tiếp ngồi dùng thử. Bên ngoài còn phủ một lớp lụa mỏng, giúp khách giữ được chút riêng tư.

Trong cửa hàng bày biện rất nhiều loại hương phấn, lại bố trí tiểu nhị toàn những nam thanh nữ tú bề ngoài xinh đẹp.

“Vị tiểu thư xinh đẹp này...” một gã thiếu niên áo xanh cười cười nghênh đón Tô Hợp. “Không biết muốn mua loại hương nào.”

Tô Hợp nhìn hẩn một cái, cảm giác có chút quen mắt. “Ta muốn xem thử hương Bách Hợp.”

Nếp nhăn trên miệng thiếu niên càng lộ rõ khi cười. “Vâng, tiểu thư, xin mời ngồi.”

Tô Hợp kéo Hòa La ngồi một bên giường. Hẩn lấy từ trong quày ra một hộp trắng, trên đó có khắc hình hoa Bách Hợp, mở nắp hộp ra, nửa quỳ nửa ngồi đưa tới trước mặt Tô Hợp.

“Người muốn chính mình thử, hay để ta giúp người dùng?” Thiếu niên tuy còn ít tuổi, nhưng phong thái đã có chút động lòng người. Đồng tử hơi co lại, càng lộ ra ánh mắt trong suốt.

“Ta tự làm là được rồi.” Tô Hợp nhận lấy chiếc hộp, đầu tiên đưa tới trước mũi người thử, sau lại dùng ngón tay miết qua một ít trên bề mặt. Cuối cùng miết nhẹ lên mu bàn tay, lại giờ tay ra trước ánh mắt trời nhìn thử.

Thiếu niên đứng bên cạnh nhìn động tác của Tô Hợp, mỉm cười. Tô Hợp đã có chủ ý ở trong lòng, đưa trả hộp cho thiếu niên. “Cảm ơn, ta muốn thử loại khác.”

Thiếu niên nhận lấy chiếc hộp, khuôn mặt vẫn giữ nguyên nụ cười ở bên cạnh tiếp nàng.

“Nghe nói cửa hàng có loại hương ‘Quân tâm nhộn nhạo’, ta có thể xem qua không?”

Thiếu niên lập tức có phản ứng: “Nếu tiểu thư muốn xem qua, đương nhiên là không thành vấn đề. Nhưng dung mạo tiểu thư như vậy, thật sự không cần dùng đến nó.”

Vị tiểu nhị này không ngờ lại nói như vậy. Tô Hợp nhếch môi. “Ta là người mua.”

Thiếu niên hiểu ý, liền nói: “Xin tiểu thư chờ một chút, rất nhanh thôi.”

Giây lát sau, thiếu niên cầm một bình ngọc lưu ly màu đỏ lại gần. “Tiểu thư, loại ‘Quân tâm nhộn nhạo’ này cách sử dụng có điểm đặc biệt, xin để tại hạ giới thiệu một chút.”

Tô Hợp gật đầu. Thiếu niên xòe bàn tay trái, đổ ra từ trong bình hai giọt nước không màu lên đầu ngón trỏ. Sau đó, bỏ chiếc bình sang một bên, dùng ngón trỏ tay phải áp vào ngón trỏ tay trái, lại đem hai ngón tay nhẹ nhàng chạm vào hai bên tai Tô Hợp. Tô Hợp không đoán trước được động tác của hẩn, theo bản năng nhắm mắt lại, cảm giác ngón tay của thiếu niên nhẹ nhàng va chạm bên vành tai nàng, như là khiêu khích. Nàng nhắm mắt, trợn mắt nhìn thiếu niên một cái, đã thấy hẩn sụp mi thuận mắt, giống như không có điểm gì khác thường, cảm giác có chút khó chịu.

Lúc này có một mùi hương kỳ lạ bay tới mũi nàng, như lan như xạ, mềm mại kéo dài. Trán nàng cau lại càng chặt.

“Tiểu thư, tiểu thư?” Thiếu niên thấy nàng nhíu mày không nói gì, vội lên tiếng hỏi: “Không thích sao?”

“Không.” Rốt cuộc Tô Hợp cũng có phản ứng, cười cười. “Ta thích. Giúp ta tính tiền.”

“Vâng.” Thiếu niên cong môi mỉm cười.

“Thanh Miễn!” Lúc này có một nữ tiểu nhị mặc hồng y vội vàng đi tới.

“Cô chủ gọi người đó.”

“Vậy sao?” Thiếu niên gật đầu. “Đã biết.”

Hẩn quay đầu cười cười xin lỗi Tô Hợp. “Tiểu thư ngồi chờ một lát, tại hạ đi một chút sẽ trở lại.”

“Được.”

Hòa La thấy Tô Hợp trầm tư không nói, rốt cuộc không nhịn được, hỏi: “Tiểu thư, mùi hương ấy thế nào?”

Tô Hợp chống cằm nghĩ nghĩ. “Loại sáp hương Bách Hợp không có gì đặc biệt, chắc chắn không tinh tế bằng phần hương của chúng ta. Nhưng ‘Quân tâm nhộn nhạo’ đó có vấn đề.”

“Vấn đề là sao ạ?”

“Ta không nhận ra loại hương liệu nào chế thành ra nó.” Tô Hợp ngừng nghĩ. “Mà ta lại còn không nghĩ được đó là loại hương gì?”

“Tiểu thư, như thế thì có gì kỳ lạ chứ?” Hòa La cười cười. “Trên thế gian này có vạn vật, mỗi loại đều có một mùi hương riêng. Tiểu thư dù uyên bác tới bao nhiêu, cũng không thể nhận biết được tất cả các mùi hương.”

“Không phải.” Tô Hợp lắc đầu. “Tuy mùi hương không giống nhau, nhưng ít ra lại cùng thể loại. Tất cả những hương liệu, đơn giản là hương liệu thực vật, mùi hương của hoa, mùi hương của động vật. Nhưng loại mùi này, ta không thể phán đoán nó thuộc loại nào, điểm này rất kỳ lạ.”

Hòa La nghe câu hiểu câu không, cần cần môi. “Nói như vậy, chúng ta cũng không thể chế ra mùi hương như thế sao?”

Tô Hợp gật đầu. “Chế không ra.” Nàng nhìn quanh bốn phía. “Ta thấy Yêu Nhiều phùng này chắc chắn dùng thủ đoạn gì đó, lần này bạn rớt rồi.”

Tuy rằng giọng điệu của nàng có chút khó khăn, nhưng trên mặt không nhìn ra vẻ ưỡ oải, ngược lại có chút nóng lòng muốn thử sức.

“Tiểu thư.”

Thiếu niên tên Thanh Miển đi lại gần. “Đã đề người phải đợi lâu.”

Tô Hợp đứng dậy. “Có thể tính tiền được chưa?”

Thanh Miển mỉm cười. “cô chủ của ta muốn mời Tô cô nương nói chuyện một lát.”

Tô Hợp không ngờ thân phận mình bị người ta phát hiện, nhưng... nàng đảo mắt. “Thật có lỗi, ta không có hứng thú.”

Thanh Miển cũng không tức giận, vẫn duy trì dáng vẻ kính cẩn, lễ phép. “Cô chủ nói, nếu Tô cô nương chịu gặp mặt nói chuyện, nguyện ý đem bình ‘Quân tâm nhộ nhạo’ này dâng tặng, làm lễ gặp mặt.”

Tô Hợp đang định rời đi, lại dừng bước. “Sao, chẳng lẽ ta không mua nổi ư?” Tô Hợp cười lạnh.

Thanh Miển ngẩng người, đã thấy Tô Hợp đi hai bước tiến lại gần hẳn. “Còn không dẫn đường sao?”

Khóe mắt Thanh Miển giật giật. “Bên này, mời.”

Thanh Miển dẫn Tô Hợp đi qua rất nhiều mảnh trường, tới một căn phòng có đặt một tấm bình phong tinh xảo trước cửa. “Cô chủ, Tô cô nương đến.”

“Mời nàng tiến vào.”

“Tô cô nương, mời.” Thanh Miển giơ tay ra làm động tác mời, lại giữ Hòa La lại. “Thật có lỗi, cô chủ nhà ta chỉ muốn một mình gặp Tô cô nương.”

Hòa La có chút bất mãn, Tô Hợp trao cho nàng một ánh mắt, ám chỉ cứ yên tâm. “Hòa La, người ở chỗ này chờ ta. Ta sẽ ra ngay.”

“Được ạ.” Hòa La mím môi, lờ mờ Thanh Miển một cái.

Thanh Miển vẫn vui vẻ cười cười, đầu tiên xoay người đẩy cửa, lại giơ tay làm động tác mời lần nữa. Tô Hợp vừa bước vào, Thanh Miển đã đóng cửa lại.

Trong phòng treo một tấm lụa đỏ, bên trên trang trí những bông hoa đàn hương lay động che bóng người mờ ảo phía sau.

“Tô cô nương, Không ngờ lại nhanh như vậy, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Tấm lụa bay lên, lộ ra phía sau một cô gái mặc quần lụa mỏng màu đỏ tươi, tóc dài buông nhẹ, gót sen bước khẽ, nở nụ cười mỹ hoặc với Tô Hợp.

“Người là ——” Tô Hợp nhíu mi. “Người ở Trường An —— “

Cô gái ấy rất đẹp. “Hồ ly tinh!” Rốt cuộc Tô Hợp cũng nhớ ra.

Cô gái đen mặt lại. “Xem ra trí nhớ của Tô cô nương không tốt lắm. Tiểu nữ là Hồng Yêu.”

“Đứng, đứng, đứng.” Trong lòng Tô Hợp thầm cười trộm. “Không ngờ cô chủ Hồng cũng đến Lạc Dương, quý phùng còn cùng Mỹ nhân hương của ta mặt đối mặt. Đúng là khéo quá.”

Hồng Yêu cau đôi mày lá liễu. “Không phải khéo. Ta cố ý đấy.”

“Ừa?” Tâm tư Tô Hợp sớm bay tới du cảnh thần tiên cao xa. Tại sao yêu quái cứ đến bên người mình? Chẳng lẽ thể chất mình trời sinh hấp dẫn yêu quái hay sao?

Hồng Yêu vẫn chờ nàng hỏi vì sao, lại thấy nàng chậm chạp đảo mắt, chẳng hỏi han gì, không thể không nổi giận. “Người không hỏi vì sao ta cố ý ở cửa hàng đối diện với Mỹ nhân hương sao?”

“Người tìm ta đến đây, không phải muốn nói lý do cho ta biết hay sao?” Tô Hợp buồn chán ngồi xuống, không chút khó chịu.

Hồng Yêu ghen lời. “Được lắm. Ta tới chỗ này, vì Lược đại nhân.” Hồng Yêu khiêu khích nhìn Tô Hợp.

“Lược đại nhân?” Tô Hợp nghĩ nghĩ. “Người đang nói Tiểu Bạch?”

Hồng Yêu đen mặt.

“Hắn nợ người tiền sao?” Tô Hợp cũng phối hợp, bộc lộ vẻ mặt tò mò.

Hồng Yêu nghiêng răng nghiêng lợi. Nữ nhân trước mắt, có phải là đồ ngọc nhất trời đất hay không?

"Lược đại nhân là hồ tiên, không cho phép người dùng lời nói sỉ nhục ngài!"

”Thần tiên?” khóe mắt Tô Hợp giật giật.

“Không sai.” Trên mặt Hồng Yêu tràn đầy vẻ ngưỡng mộ. “Tuy Lược đại nhân tu hành vạn năm, cũng đã tu thành hồ tiên. Đây là chuyện chưa từng có trong hồ tộc. Hơn nữa...” Tâm trạng nàng biến thành vẻ say đắm của nữ nhi thường tình. “Ngài ấy là mỹ nam tử đệ nhất trong hồ tộc.”

Tò Hạp rét run. “Ngươi nói, hắc đã một vạn tuổi? Chẳng lẽ già như vậy sao?” Về mặt nàng lộ rõ vẻ chán nản. “Thảo nào thỉnh thoảng phản ứng lại chậm như vậy.”

Da đầu Hồng Yêu run rẩy. Cô gái này... muốn bị nàng xé xác ăn thịt luôn hay sao? Hồng Yêu hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng duy trì vẻ tươi cười trên mặt.

“Tuy rằng ta không biết vì sao Lược đại nhân muốn ở bên cạnh ngươi,” nàng khinh thường nhìn Tô Hợp một cái. “Nhưng ta biết, so với loại người nhát nhẽo không có chút nữ tính nào như ngươi, đương nhiên phần thắng của ta lớn hơn rồi.”

“Thật ư?” Tô Hợp chống cằm dựa vào thành giường, tiện thể ngắm qua dáng mình. “Hắn không nên đi theo ta, ta cũng không có cách nào khác. Nếu người có cách, mau kéo hắn về đi, ta vô cùng cảm tạ.”

Cặp lông mày lá liễu của Hồng Yêu muốn dựng đứng, sắp không thể kiềm chế lửa giận, lại nhớ ra điều gì đó, hừ lạnh một tiếng. “Ngươi cố ý sao? Đừng quên tình cảm nam nữ Hồ tộc chỉ nhìn qua là biết ngay. Ngươi thích Lược đại nhân, ta có thể nhìn thấy rõ ràng.”

“Thích hay không, cũng chẳng liên quan gì tới người.”

“Ngươi cho rằng Lược đại nhân ở bên cạnh ngươi, là vì thích ngươi sao?” Hồng Yêu cười duyên một tiếng. “Ai chẳng biết chuyện vạn năm nay Lược đại nhân chỉ yêu có một người, chính là Thủy tinh quân trong Thất diệu thiên giới. Thủy tinh quân chính là đệ nhất mỹ nhân của thiên giới, còn ngươi? Sợ là ngay cả xách giày cho người cũng không có tư cách.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy Tô Hợp kinh ngạc nhìn nàng. Cuối cùng thì Hồng Yêu cũng có được cảm giác hòa một ván, nhưng còn chưa kịp đắc ý, chỉ thấy Tô Hợp giật dử đứng dậy.

“Hóa ra tiểu tử Bạch Lược kia cũng là đoạn tay áo!”

Hồng Yêu lão đảo, rốt cuộc cũng ngã xuống đất. “Ai nói Lược đại nhân là đoạn tay áo?”

“Không phải người vừa mới nói hấn thích người kia, cái gì mà tình quân...” Tô Hợp vô tội nhìn nàng.

“Thủy tinh quân, nàng là một cô gái!”

“Ra vậy. Người cũng không nói rõ ràng, không thể trách ta được.”

“Đây không phải là trọng điểm.” Hồng Yêu cảm thấy chính mình sắp phát điên.

“Vậy trọng điểm là?”

“Trọng điểm là, Lược đại nhân thích người khác, không phải người.”

Hồng Yêu vò đầu. “Chẳng lẽ người không có cảm giác gì?”

Tô Hợp nghĩ nghĩ. “Ta có chút đau lòng. Nhưng điều ta tò mò hơn là, ngươi đã biết hẳn yêu cái người, cái gì mà tinh quân ấy, sao ngươi lại còn tới đây?”

“Ta...” Hồng Yêu nghẹn lời.

Tô Hợp mỉm cười. “Không còn chuyện gì để nói, vậy ta về trước. Còn bình “quân tâm nhôn nhao” kia, ta mang về nha, đa tạ.”

Nói xong, Tô Hợp đứng dậy rồi đi, chỉ còn lại một mình Hồng Yêu ngậm người ngồi ôm đầu, đầu khổ tự hỏi.

[illegible]

Lời của Tô Hợp:

Ta cũng biết, tiểu tử Tiểu Bạch kia từng có quá khứ mà.

Lời của Hồng Yêu:



Nữ nhân Tô Hợp này, đúng là đáng sợ hơn nhiều so với tưởng tượng của ta. (vẫn còn đang đau khổ trong suy nghĩ, bé Hồng Yêu tuyệt vọng nói.)

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Mỹ Nhân Hương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 19: Thành Phần Bí Mật Của Quân Tâm Nhộn Nhạo

Bề ngoài Tô Hợp coi như không có chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng lại âm thầm suy nghĩ, phân tích từng vấn đề.

Chuyện Tiểu Bạch có mối quan hệ chặt chẽ với Thủy tinh quân, làm cho nàng nhớ đến cái ngày biểu ca cùng với cái tên gia hỏa mặc bộ đồ màu trắng tiêu điều xơ xác tên Thái Bạch kia nói chuyện với nhau.

Cái người Tiểu Thủy mà bọn họ nhắc đến, sẽ không phải là ... Thủy tinh quân đấy chứ? Nếu nói như vậy, cái gã Thái Bạch kia, cũng là thần tiên sao?

Nếu hẳn là thần tiên... vậy biểu ca cũng là thần tiên ư?

“Thật không thể tưởng tượng nổi.” Nàng thở dài, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Cảm giác những người bên cạnh mình đều là ngọa hổ tàng long!

“Tiểu thư, người đang nói gì đấy?” Hòa La nhìn biểu hiện kỳ quái trên mặt Tô Hợp, nhin không được, mở miệng hỏi nàng.

“Không có gì.” Nàng khoát tay.

“Không ngờ chủ nhân của Yêu Nhiều phùng lại là một cô gái, chẹp chẹp.” Hòa La tính toán. “Tiểu thư, em thấy người này có chút kỳ quái. Mấy người đó vẻ ngoài đẹp như vậy, thế mà cái gã kia lại tên là Thanh Miến, giống như tên của yêu quái vậy.”

Đúng vậy, chính là yêu quái. Tô Hợp nhủ mảy, trong lòng không thể nói rõ cảm giác là gì. Những lời của Hồng Yêu chưa chắc đã là nói thật, nhưng quá khứ của Tiểu Bạch, đúng là bản thân nàng hoàn toàn không biết gì cả.

Ngẫm kĩ lại, Tiểu Bạch sống đã vạn năm, có một đoạn tình sử cũng là bình thường, ít nhất không phải là đoạn tay áo, ít nhất cũng không phải hoa đào bay khắp nơi, như vậy cũng không tồi.

Nhưng cho tới bây giờ, hẳn chưa bao giờ đề cập tới chuyện của hẳn với nàng. Cảm thấy không cần thiết, hay là không muốn?

Tiếp tục sống theo lý trí cũng tốt, nhưng trong lòng nàng vẫn có vương mắc. Sợi dây thủy sắc trên tóc Tiểu Bạch... không hiểu vì sao trực giác của nàng nhất định tin tưởng nó có liên quan với Thủy tinh quân.

Cho dù biểu hiện của nàng rõ như vậy, hẳn cũng không nói đưa nó cho nàng. Vật đó quan trọng như vậy sao? Nếu hẳn thích vị tinh quân kia, sao lại tách ra? Vì sao lại đến bên nàng? Nàng không nghĩ ra, cũng dần dần không muốn nghĩ nữa. Nghĩ càng nhiều, giống như rơi vào đầm lầy vô vọng, không thoát ra được.

“Nương tử!” Vừa đi tới cửa Mỹ nhân hương, vị phu quân Bạch Lược kiên nhẫn chờ đợi đã đón được nàng, giữ chặt tay nàng. “Sao rồi?”

Hòa La le lưỡi, thức thời rời đi. Tô Hợp giơ chiếc bình màu đỏ ra trước mắt hẳn. “Thu hoạch rất tốt.”

“Hóa ra là Hồng Yêu.” Đôi mắt xám của Bạch Lược phát ra tia lạnh lẽo.

“Không ngờ nàng ta dám tới nơi này.”

“Nàng ấy thích chàng.” Tô Hợp chớp mắt. “Cho nên mới đến mở riêng một cửa hàng đối diện với Mỹ nhân hương, định ra oai với ta đấy mà.”

Bạch Lược nhìn trộm biểu hiện của Tô Hợp, tay giả vờ đặt trước môi che giấu, khụ khụ vài tiếng. “Vi phu cũng được cho là người nổi tiếng ở Thanh Khâu, nhóm yêu tinh thâm mến vi phu nhiều không đếm xuể. Thật sự rất phiền não.”

Tô Hợp lờm lỏm một cái. “Không ngờ đó.”

Bạch Lược nghiêm mặt nói: “Đề ta đuổi nàng ấy đi.”

“Ồi chào—— dừng.” Tô Hợp ngăn lại hẳn. “Nàng ấy mở Yêu Nhiều phùng, nếu chàng ra mặt đuổi nàng ấy đi, có vẻ như Mỹ nhân hương của ta đâu không lại nàng. Ta muốn nàng tự thấy mất mặt, tự bản thân mang theo cái đuôi trở về.”

“Không biết nương tử muốn làm thế nào?” Bạch Lược thấy Tô Hợp tràn đầy tự tin, nghĩ nàng chắc đã có chủ ý trước.

“Còn chưa nghĩ ra.” Tô Hợp đứng dậy, thông thả đi vài bước. “Theo quan sát của ta, sở dĩ Yêu Nhiều phùng có thể cướp được nhiều khách như vậy, đơn giản vì hai điểm. Thứ nhất, chính là phong cảnh. Nàng ta chú ý bài trí mới mẻ, hơn nữa tiểu nhị đều là tuyệt mỹ, đương nhiên sẽ hấp dẫn sự chú ý của phái nữ; thứ hai, cũng là quan trọng nhất, chính là bình Quân tâm nhộn nhạo này.”

“Quân tâm nhộn nhạo?” Khóe mắt Bạch Lược giật giật. “Tên này đúng là...”

“Thô tục phải không?” Tô Hợp đi đến bên cạnh hắn. “Ta cũng nghĩ thế. Không hiểu vì sao mọi người lại thích thứ này. Tiểu Bạch, chàng ngửi thử xem, mùi hương này ngay cả ta cũng không thể nhận ra.”

Bạch Lược mở nắp bình, đặt ở chóp mũi ngửi thử, đôi mắt nhắm hờ tựa như suy nghĩ điều gì. Tô Hợp nhìn khuôn mặt đẹp như ngọc của hắn, dường như khóe môi nhợt nhạt lúc nào cũng có thể cong lên, lại nhớ tới lời của Hồng Yêu, khiến lồng ngực có chút bồi hồi.

Mỹ nam tử đệ nhất Hồ tộc..

Thủy tinh quân Thiên giới...

Vạn năm chỉ yêu duy nhất một người...

Loại cảm giác này khiến nàng giống như rơi vào đầm lầy, không có sức lực để thoát ra, khó thở quá.

“Nàng không phân biệt được, cũng là lẽ thường.” Bạch Lược quay sang nàng, cười nhẹ, ngọt ngào như ánh trăng chiếu trên mặt nước, nồng đậm đón gió. “Đây là mê hoặc hương.”

Tô Hợp nhìn mặt hắn, bỗng nhiên có ý nghĩ muốn gắt gao giữ chặt lấy hắn, để chính mình không phải rơi vào đầm lầy thần thờ hòa cùng nhớ nhung kia. Nàng nghĩ sao, liền làm như vậy, không để ý tới hắn đang nói gì.

Bạch Lược ngạc nhiên nhìn nàng đến gần, sau đó gờ tay ôm chặt lấy thắt lưng mình, dường như muốn đem bộ lam bào mới thay của mình giữ chặt.

“Nương tử, sao thế?”

Tô Hợp ngẩn người, cúi đầu: “Sao hôm nay lại mặc bộ này?”

Bạch Lược cười một tiếng. “Đẹp không?”

Tô Hợp gật đầu, vẫn không ngừng đầu lên. “Tiểu Bạch, ta cảm thấy hơi khó chịu.”

“Sao thế?” Bạch Lược đưa tay chạm vào trán nàng. “Bị cảm lạnh rồi sao?”

“Không phải.” Nàng kéo tay hắn xuống, úp mặt vào trong lòng hắn, bỗng nhiên cảm thấy chính mình thật vô vị.

Bạch Lược hoảng hốt. Thái độ của Tô Hợp thật sự rất lạ.

“Nương tử.” Hắn nâng tay đặt lên lưng nàng, khẽ vuốt nhẹ.

Bỗng nhiên Tô Hợp ngừng đầu, nháy mắt mấy cái. “Tiểu Bạch, chúng ta động phòng đi.”

Bạch Lược 囧.

“Nương tử —— việc này ——” vẻ mặt hắn hết xanh lại chuyển hồng. “Chẳng lẽ không chờ chúng ta thành hôn về sau lại ——”

Tô Hợp nhìn hắn, trong nháy mắt không chớp.

“Ta nói đùa thôi.” Thoắt cái nàng lại thay đổi, cười cười. “Chàng vừa nói, hương này là hương gì vậy?”

“Mê hoặc hương.” Bạch Lược thờ dãi một hơi nhẹ nhõm, không rõ cảm xúc trong lòng chính mình.

“Cái gì là mê hoặc hương?” Tô Hợp nghiêng đầu, vẻ mặt như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Mê hoặc hương, là thu thập mùi hương khi Hồ tộc gọi tình tỏa ra, chế thành hương này.” Bạch Lược xấu hổ nói. “Nếu dùng loại hương này trên người, quả thực có công hiệu mê hoặc lòng người.”

“Thảo nào.” Tô Hợp hiểu ra. “Không ngờ lại dùng thứ như vậy.”

“Nương tử, hay ta ——”

Tô Hợp tránh ra vài bước, trong miệng thì thảo. “Dùng loại thủ đoạn như vậy chỉ thu được vui vẻ nhất thời, chẳng lẽ có thể lừa chính mình cả đời? Sao các nàng ấy lại hồ đồ như vậy?”

“Những cô gái trên thế gian này, không phải ai cũng giống như một cô gái bình thường.” Bạch Lược muốn nói một câu lấy lòng, nhưng nhìn qua cảm xúc của Tô Hợp, không hiểu vì sao nàng lại run rẩy.

“Người trong cuộc, có ai tính toán được rõ ràng?” Nàng nhắm mắt, lắc đầu cười. “Tiểu Bạch, Hồng Yêu nói chàng thích Thủy tinh quân của Thiên giới, có phải không?”

“Hóa ra lý do nương tử khác thường là vì vậy.” Giọng nói hần trên chọc mà có chút vui mừng. “Khi đó, ta còn ít tuổi, nghe nói tới đệ nhất mỹ nhân của Thiên giới, nhất thời tò mò nên đi xem. Không ngờ mỹ nhân ấy thật sự không tệ, tính tình mạnh mẽ. Sau đó chúng ta trở thành bạn, tình cảm cũng bình thường. Ai biết Thiên giới với Thanh Khâu người người lăm lè, qua lại với nhau rồi truyền tin như vậy.”

Hắn ôm thắt lưng nàng, cúi đầu hôn nhẹ lên vành tai nàng. “Nương tử ghen sao? Thật sự khiến vi phu vui mừng.”

“Thật sao?” Tô Hợp cau mày, ánh mắt sáng nhìn hắn.

“Chẳng lẽ nương tử tình nguyện nghe người ngoài nói, chứ không tin ta sao?”

Tô Hợp nhìn hần nửa ngày. “Ta cũng không biết có nên tin chàng không nữa. Nhưng nếu không tin chàng, ta càng thấy khó chịu.” Nàng thở dài, tự giễu cợt. “Hóa ra ngoài cuộc tình tảo, trong cuộc u mê, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường. Những lời này thật sự đúng đắn.”

Đôi mắt xám của Bạch Lược chăm chú nhìn nàng. “Nương tử, cho dù trước đây ta bừa bãi thế nào, nhưng bây giờ trong lòng ta chỉ có mình nàng.”

Hắn nắm tay nàng, đặt ở trước ngực mình. “Ngay cả sợi tóc cũng đã cho nàng, nàng còn muốn ta làm gì để chứng minh đây?”

Tô Hợp có chút không được tự nhiên. Đây có thể coi là lời tỏ tình của Tiểu Bạch không? Bỗng nhiên nàng cảm thấy kiểu tóc chính mình không đẹp, y phục không đủ thanh nhã, thái độ giống như đồ ngốc. Vì thế nàng lúng ta lúng túng rút tay. “Buồn nôn.”

Quay người lại, kéo áo khoác muốn rời đi. Bạch Lược kéo áo nàng, đem nàng ôm trở lại, phủ một trận mưa hôn lên môi nàng. Nàng cắn cắn môi hắn, thờ hồn hèn, nghiêng đầu tránh. “Hồ ly lưu manh. Chỉ biết dùng trò này.”

Bạch Lược cười, trên môi một giọt huyết châu chảy xuống, càng làm đôi môi thêm kiều diễm quý mị. Tô Hợp ngẩng đầu, thành công phá nát da môi mình. Hai người hung hăng hôn, giống như muốn đem đôi phương nuốt luôn vào bụng.

“Tiểu Bạch.” Tô Hợp nằm trong lòng Bạch Lược, chạm vào lọn tóc rơi xuống của hắn. “Có phải biểu ca cũng không phải là người thường phải không? Chàng nhất định biết, đúng không?”

Bạch Lược xiết tay, giờ tay lên giữ bàn tay nghịch ngợm của nàng trong lòng. “Quân Vô Hoặc đúng là không phải người thường, nhưng ta cũng không hiểu vì sao hắn lại biến thành biểu ca của nàng.”

“Thảo nào.” Nàng nghĩ nghĩ. “Tiểu Bạch, Hồng Yêu bán mê hoặc hương cho các cô gái, có ảnh hưởng gì tới các nàng không?”

Bạch Lược lắc đầu. “Mê hoặc hương này không làm thương tổn con người. Nếu không thì không cần ta ra tay, nàng ta đã sớm bị bắt về Thanh Khâu hỏi tội rồi.”

“Nói như vậy, chẳng lẽ chúng ta thật sự không thể cạnh tranh với nàng ta sao?” Tô Hợp đứng dậy, có chút buồn phiền. “Bà tử phong cảnh, ta cũng có thể từ từ thay đổi. Nhưng ta lại không có cách nào chế ra loại hương kỳ diệu như vậy.”

“Nương tử. Nếu nàng ta dùng mê hoặc hương, chúng ta cũng có thể.” Bạch Lược nghĩ nghĩ, cười cười mang chút kỳ bí. “Nàng nghĩ thử xem, ngoại trừ ép buộc yêu thương, còn có cái gì mà tất cả mọi người đều muốn?”

Tô Hợp ngẫm nghĩ. “Đương nhiên là mọi sự đều thành công, vui vẻ không lo lắng.”

Bạch Lược gật đầu. “Mọi sự đều thành công thì không thể tự nhiên mà thực hiện được, nhưng ta biết có một loại, khiến người ta quên ưu phiền.”

“Quên ưu phiền?” Mắt Tô Hợp sáng bừng. “Là cái gì?”

“Sơn Hải giới có một loại cây tên là đề hủ. Nếu dùng lá cây này, có thể làm người ta quên ưu phiền.” Bạch Lược nắm tay nàng, đặt ở bên môi hôn. “Nhưng lá đề hủ có tác dụng phụ, nếu sử dụng liều lượng lớn, dễ khiến người ta bị bất tỉnh.”

Tô Hợp nhíu mày. “Nếu đã như thế, chẳng phải có hại với người dùng sao?” Nàng nhìn mấy nhìn đáng vẻ đã có tính toán trước của Bạch Lược. “Chàng có biện pháp gì đúng không?”

Bạch Lược cười. “Nước mắt phượng hoàng có tác dụng khiến lòng người phấn chấn. Nếu pha lẫn cùng với lá đề hủ, không những bỏ được tác dụng phụ, còn có thể giữ gìn sắc đẹp, mãi không phai mờ.”

“Chàng nói những thứ đó đều ở Sơn Hải giới sao?” Tô Hợp say mê hỏi:

“Quả là một nơi kỳ diệu.”



Tô Hợp giữ chặt dây cương, quay đầu lại vì tiếng gọi của Hòa La. “Sao thế?”

“Người phải cẩn thận nha.” Ánh mắt Hòa La trong nháy mắt hiện lên tia lo lắng, rồi biến mất không dấu vết.

Tô Hợp ngẩn người, mỉm cười gât đầu, thúc ngựa rời đi.

“Cửa vào Sơn Hải giới lại ở núi Thanh Yêu, đúng là không thể tưởng tượng được.” Tô Hợp và Bạch Lược phi ngựa nửa ngày, cuối cùng đã đi tới chân núi Thanh Yêu. Tô Hợp xuống ngựa, vui mừng nói. “Ta ở Thanh Yêu đợi nhiều năm như vậy, thế nhưng lại không phát hiện ra.”

“Núi Thanh Yêu là mặt đô (kinh đô bí mật) của hoàng đế Hiên Viên, cửa vào Sơn Hải giới chính là ở trong này, do nữ thần Vũ La canh giữ.” Bạch Lược nhìn Tô Hợp vui vẻ, cũng nhếch môi cười. “Nương tử, nàng tới Thanh Nữ Phong chào hỏi sư phụ và sư muội của nàng một lúc, sau đó đến đầm Vũ La gặp ta.”

“Được,” Tô Hợp chỉnh lại búi tóc, rồi đi về phía cửa Thanh Nữ Phong.

”Sư tỷ!”

Tô Hợp vừa vào đến cửa, đã thấy Phiến Ly chạy ra đón: “Muội chờ tỷ đã lâu rồi.”

“Sao cơ? Muội biết ta sẽ đến sao?”

“Là yêu đạo.” Phiến Ly le lưỡi. “Lão nói, hôm nay tỷ sẽ đến Thanh Yêu, dẫn muội ở đây chờ tỷ. Gặp rồi đưa tỷ tới gặp lão.”

“Yêu đạo kia càng ngày càng khó nắm bắt.” Tô Hợp rút từ trong lòng một bao kẹo xiên hồ lô đưa cho Phiến Ly. “Cho muội.”

Phiến Ly mừng rỡ nhận lấy, lập tức rút một cây ra cắn một viên kẹo. “Sư tỷ là tốt nhất...”

Tô Hợp véo nhẹ chóp mũi nàng, rồi mới đi tới đỉnh núi Thanh Nữ. Chưa tới đỉnh núi, đã gặp một đạo nhân khoác áo bào xám khoanh tay đứng đón gió, ống tay áo bay phất phới, thanh Phất tử bay bay, có chút tiên phong đạo cốt.

Yêu đạo lại đang già vờ.

Tô Hợp tức giận đi về phía hắc đang đứng, ánh mắt xem thường. “Yêu đạo, ta đến rồi đây.”

Vừa dứt lời, chỉ nghe Thiên Lộc Tử than nhẹ một tiếng. “Đồ nhi, rốt cuộc con vẫn đến đây.”

Tô Hợp ngạc nhiên. Hôm nay, yêu đạo dường như không giống với ——

”Đồ nhi ——” Thiên Lộc Tử mạnh mẽ xoay người lại, mở rộng hai tay chạy như điên về phía Tô Hợp. “Rốt cuộc con cũng đã đến a a a... vì sư chờ đã lâu a a a...”

Tô Hợp phản ứng cực nhanh, dịch người sang bên cạnh, khiến cho Thiên Lộc Tử một lần nữa lại rơi vào khoảng không.

Về mặt Thiên Lộc Tử vô cùng tủi thân. “Đồ nhi... Chẳng mấy khi con tới đây một chuyến, sao lại lạnh lùng như thế cơ chứ?”

”Yêu đạo.” Tô Hợp lạnh mặt. “Lão tìm ta có việc gì?”

Thiên Lộc Tử xoa xoa tay. “Nghe nói con muốn đi Sơn Hải giới?”

”Nghe nói?” Tô Hợp chớp mắt. Chuyện này ngoài nàng và Bạch Lược, còn có ai biết?

”Hic, nói sai, nói sai rồi. Là vì sư đoán ra.” Thiên Lộc Tử vuốt vuốt cằm râu trắng hỗn loạn, nỗ lực tạo phong thái đứng đắn. “Đồ nhi, Sơn Hải giới là nơi nguy hiểm, con cần phải chú ý...”

“Lão tìm ta chỉ để nói cái này?” Tô Hợp nghi ngờ.

Thiên Lộc Tử khụ khụ vài tiếng. “Ở Sơn Hải giới không hề thiếu thứ tốt, đồ nhi cũng đừng quên...”

”Ta đi đây.” Tô Hợp không thể nhịn được nữa, quyết định không thêm đề ý tới lão yêu đạo điên này nữa.

”Đợi chút!” Thiên Lộc Tử động thân một cái, đã vọt tới trước mặt Tô Hợp.

”Đồ nhi, không cần nóng vội như vậy. Hồ ly kia cũng đâu có chạy mất.”

Tô Hợp nhú mày. “Yêu đạo, rốt cuộc còn có chuyện gì? Người cứ việc nói thẳng đi.”

Thiên Lộc Tử bỏ đi về mặt vui đùa, đôi mắt to, tròn vo lộ ra vẻ nghiêm túc. “Đồ nhi, phải nhớ, bất kể thế nào, cũng không giao ra toàn bộ tin tưởng của

bản thân.”

Tô Hợp giật mình.”Sư phụ, ta biết rồi.”

Thiên Lộc Tử nhìn nàng nửa ngày, lại hít một tiếng.”Đáng thương quá.”

Khóe môi Tô Hợp giật giật, trên trán hiện rõ ba vạch đen.

“Còn có một việc.” Thiên Lộc Tử lấy từ trong tay áo hai vật đưa cho Tô Hợp. “Con đi Sơn Hải giới, nếu có duyên gặp gỡ người trong tộc của Phiến Ly, đưa cái lông điều này cho bọn họ.”

Tô Hợp nhét lông điều màu xanh vào trong tay áo, trịnh trọng gật đầu. “Ta nhớ rồi. Còn cái kia là gì?”

Cái thứ còn lại, nhìn qua cũng dễ dàng nhận ra đó là một con sâu róm màu xanh béo múp. Con sâu róm lười biếng ngẩng đầu nhìn Tô Hợp, rồi lại cuộn tròn thân mình thành một cục nhỏ, chìm vào giấc ngủ.

Về mặt Thiên Lộc Tử rất nghiêm túc. “Sâu róm.”

Tay Tô Hợp run lên, hằm hằm nhặt con sâu róm đó quăng qua mặt Thiên Lộc Tử.

“Vi sư thấy đồ nhi nghiêm túc quá mức, chỉ đùa chút thôi mà.” Thiên Lộc Tử thấy Tô Hợp khó chịu, cười cười một tiếng. “Đây là đèn dẫn đường.”

“Đèn dẫn đường?” Tô Hợp nâng tay nhìn con sâu róm, thật sự không hiểu nó có tác dụng giống ngọn đèn ở điểm nào. “Dùng thế nào?”

”Đồ nhi, con cứ cất giữ nó cẩn thận, đến thời điểm nhất định, tự nó sẽ phát huy tác dụng.”

Đối với lý do từ chối giải thích huyền cơ của yêu đạo, Tô Hợp cũng không quan tâm, sắp xuất phát nên tiện tay nhét con sâu lông vào trong túi gấm (Hắc: để ý nhé, vất vào trong túi gấm đấy :)) )

Thiên Lộc Tử vui vẻ gật gật đầu.”Đồ nhi, người đi sớm về sớm a.”

Tô Hợp gật đầu.”Ta đi đây.”

“Còn viên dạ minh châu lần trước...” Thiên Lộc Tử vẫn chưa từ bỏ ý định, ở phía sau nàng hô lớn.

“Ta tặng người khác rồi.”

Tô Hợp nhẹ nhàng rời đi, bỏ lại Thiên Lộc Tử đứng cắn môi tức giận. Tặng người khác! Dám đưa cho người khác? Thật là, đồ nhi ra khỏi cửa, như bát nước hắt đi... Con gái hướng ngoại, đúng là không sai.

Thời tiết rét đậm, cây cối tiêu điều, mấy ngày trước tuyết rơi, đến bây giờ vẫn còn chưa tan.

Những cây tùng, cây bách trong núi được trang hoàng một lớp tuyết trắng, ngẫu nhiên lộ ra vài mầm non xanh mướt. Có chú nai con nhô đầu ra, vui vẻ chạy nhảy trong tuyết. Núi Thanh Yêu ít người lui tới, khoảnh khắc tiểu thú chơi đùa vang lên hai, ba tiếng động càng làm không gian thêm yên tĩnh.

Tô Hợp ở núi Thanh Yêu này hơn mười năm, trải qua không biết bao lần bốn mùa nơi này, nhưng lại chưa bao giờ cảm nhận được khoảnh khắc an bình như bây giờ. Là vì ở trên núi có một nơi, đang có một người đứng chờ nàng sao?

Khóe môi nàng cong lên, chậm rãi đi về phía đầm Vũ La.

Nước trong đầm vẫn chưa kết thành băng, xa xa vẫn có thể nghe được tiếng nước trong đầm vỗ lên bề mặt đá, tạo ra tiếng vọng mát lạnh.

Con ngựa xám của Bạch Lược đang đi tản bộ bên cạnh bờ đầm, thỉnh thoảng lại cúi đầu ăn mấy ngọn cỏ non chưa bị tầng tuyết trắng bao phủ. Tô Hợp nhìn xung quanh, cũng không thấy bóng dáng Bạch Lược. Đi đâu vậy? Nàng buông lỏng dây cương, để con ngựa lác lác đi đến bên cạnh con ngựa xám kia, thân thiết cọ cọ vào nó. Tô Hợp đi gần đến bờ đầm, vươn tay múc một vũng nước rửa mặt.

Đầm Vũ La trong suốt sâu, mấy con cá mập mập chậm rãi bơi lội trong nước. Tô Hợp nhìn chăm chăm vào mấy con cá đang thoi thoi kia một lát, rồi vươn tay mở túi gấm lấy ra sợi bản mệnh của Bạch Lược.

Ai ngờ tìm hồi lâu, vẫn không thấy sợi bản mệnh đâu cả.

Tô Hợp trầm mặt, dứt khoát đổ mọi thứ trong túi gấm ra, lại kinh hoàng nhìn thấy một mẩu trắng lóe lên bên mép con sâu róm màu xanh kia.

Không phải thế chứ? Tô Hợp nhanh chóng kéo ra, nhưng ngay cả mẩu nhỏ cuối cùng ấy cũng bị nó nuốt mất. =>))

Nén giận, Tô Hợp dùng chút lực bóp con sâu róm. Dường như bé sâu cũng cảm giác được mình vừa làm sai, ngẩng đầu hươ hươ về phía Tô Hợp, rồi lại rụt đầu về.

Sợ bản mệnh của Tiểu Bạch, thế mà lại bị con sâu xanh này ăn mất?!!! Tô Hợp khóc không ra nước mắt, hối hận không kịp. Nàng nên sớm nghĩ ra, những thử của yêu đạo đều mang tới phiền phức.

Tô Hợp nắm chặt con sâu róm trong lòng bàn tay, đang chuẩn bị cho nó thử cảm giác xoay vòng 360 độ rơi tự do, lại nghe thấy một tiếng gọi.

”Nương tử, nàng đang làm gì thế?”

Tô Hợp giật mình, nhanh chóng thu tay lại, cất con sâu róm vào trong túi gấm. “Tiểu... Tiểu Bạch! Chẳng đến rồi...” Nàng trấn tĩnh xoay người, cười tươi với Bạch Lược.

Bạch Lược nhú nhú mày. “Nương tử, mỗi lần nàng làm sai chuyện gì, lại có biểu hiện như vậy.”

Tô Hợp ngậy người, lập tức ngưng cười, tạo vẻ thâm trầm. “Tiểu Bạch, chẳng đi đâu thế? Làm ta chờ lâu quá.”

Bạch Lược khẽ cười một tiếng, tiến lên kéo tay nàng. “Ta chờ mãi không thấy nàng đến, nên đi xung quanh một lượt thôi. Chúng ta đi chứ?” Tô Hợp thấy chủ đề đã được chuyển, gật đầu không ngừng.

”Cửa vào ở đâu?”

Bạch Lược chỉ chỉ vào đầm nước sâu không thấy đáy. ”Ở đây.”

”Ở đây?” Tô Hợp cẩn thận nhìn theo hướng tay hất. ”Chẳng lẽ ở đáy đầm?”

Bạch Lược lắc đầu, hai ngón tay khép lại, lẩm nhẩm một pháp quyết. Đầm nước chậm rãi chuyển động, bên trong dần dần hình thành một vòng xoáy vừa cỡ một người đi vào.

”Nương tử, chúng ta vào đi thôi.” ”Chẳng nói là —— nhảy xuống hả?” Tô Hợp nhìn Bạch Lược, lại nhìn vòng xoáy nước kia. ”Không sai.” Bạch Lược thần nhiên cười.

”Vây còn mấy con ngựa chẳng phải là không đi được sao?” Tô Hợp nghĩ tới hai con ngựa. Với vóc dáng của chúng, đương nhiên là không vào được.

”Yên tâm đi, chúng đều có thể chăm sóc chính mình. Nương tử, chúng ta đi nhanh đi. Giới môn này chỉ mở một khắc, sau một khắc sẽ đóng lại.” Bạch Lược cầm lấy tay nàng. ”Không sao đâu, ta sẽ chờ chờ cho nàng.”

Tô Hợp gật gật đầu, nhìn vòng xoáy kia một lần nữa, cắn răng, buông mình rơi xuống. Không hề có cảm giác khó chịu, thậm chí không có cảm giác ẩm ướt của nước.

Tô Hợp mở mắt ra, phát hiện mình vẫn đang ở trong đầm Vũ La, nhưng quần áo trên người lại không bị ướt. Nàng nhảy lên bờ, trong lòng âm thầm thắc mắc.

Đây là Sơn Hải giới ư? Dường như không có gì khác biệt cả —— Bạch Lược ở phía sau nàng, phi thân từ trong vòng xoáy đi ra, đứng ở bên cạnh. ”Nương tử, vẫn ổn chứ?”

Tô Hợp gật gật đầu. Sau khi Bạch Lược đi ra, vòng xoáy dần dần khép lại, đầm nước khôi phục lại nguyên trạng. ”Tiểu Bạch, sao chúng ta vẫn còn ở trong núi Thanh Yêu?”

Bạch Lược cười mà không nói. Tô Hợp trầm ngâm một lát, lại quay đầu nhìn cảnh sắc chung quanh, phát hiện ra điểm mấu chốt.

Rõ ràng đang là rét đậm, trên núi Thanh Yêu phải là một mảnh tuyết trắng mới đúng. Nhưng nơi này cây cỏ xanh um tươi tốt, nhìn qua giống như khoảnh khắc giao mùa xuân hạ. Rất rõ ràng, độ ẩm nơi này cao hơn rất nhiều.

Tô Hợp cởi áo choàng lông cừu xuống, lau mồ hôi. ”Ở đây nóng quá.” Bạch Lược cầm áo choàng cho nàng. ”Phong cảnh ở Sơn Hải giới tương tự như ở nhân gian, rất nhiều chỗ giống nhau. Nơi này cũng được gọi là núi Thanh Yêu, địa hình cũng tương tự. Nhưng Sơn Hải giới không có bốn mùa, hàng năm chỉ có thời tiết như thế này mà thôi.

Tuy rằng phong cảnh nơi đây giống với Thanh Yêu mà nàng từng biết, nhưng ở nơi này lại sinh trưởng nhiều thực vật kỳ quái. Tô Hợp hết nhìn đông lại sang tây, lòng hiếu kỳ tràn đầy. Cúi nhìn một cảnh liễu màu hồng, nắm tuyết trắng to lớn. Còn có một cái cây ngũ sắc, bên trên có quả giống ngô đồng, rốt cuộc là cái gì...

Tô Hợp chậm rãi đi tới, lòng tràn đầy sợ hãi, thỉnh thoảng lại vươn tay chạm vào. Bạch Lược đi bên cạnh nàng, mỉm cười yêu thương. ”Thực vật nơi này đều bình thường, nương tử, đi tới nơi khác, không thể tùy tiện chạm vào.”

Tô Hợp tích lũy trong lòng nhiều thắc mắc, đang muốn hỏi hắt, lại thấy phía trước có một đàn vịt hoang lác lác thong thả đi qua.

Đàn vịt này một thân lông vũ xanh dài, chỉ có lông đuôi là màu đỏ sậm. ”Tiểu Bạch, chúng nó có vẻ giống với nguyên hình của Phiến Ly, có phải là tộc nhân của muội ấy không?” Nói xong, liền muốn lại gần.

Bạch Lược vội vàng ôm lấy thắt lưng của nàng. ”Nương tử, nàng nhìn kỹ xem. Chim liền cánh chỉ có 1 cánh mà thôi, chúng nó đều là hai cánh.” Tô Hợp

nhìn kỹ lại, quả nhiên là thế.

”Đây là vịt trời.” Bạch Lược xiết chặt tay, cúi đầu giải thích bên tai nàng, giọng điệu đầy ái muội: “Ăn thịt nó, giúp người ta có nhiều con. Nương tử, đợi sau khi chúng ta thành hôn, ta sẽ bắt vài con cho nàng ăn.”

Bỗng nhiên Bạch Lược áp sát lại gần, khiến Tô Hợp trở tay không kịp, lại nghe hắn nói như vậy, trên mặt nóng lên, lườm hắn một cái. Đàn vịt hoang bị tiếng động của hai người làm giật mình, lẳng lẽ chĩa ánh mắt màu đỏ nhìn bọn họ, rồi lại đầu vào đây, xếp thành hàng rồi đi.

“Nơi này còn có loại cỏ tuân, có thể làm đẹp da.” Bạch Lược vừa đi, vừa giới thiệu cho nàng biết. “Đó, chính là cái kia.” Tô Hợp không yên lòng nghe, bởi vì nàng còn đang nghĩ tới một chuyện khác

”Cái kia —— Tiểu Bạch à, “nàng giữ tay hắn. “Sợ bản mệnh của chàng, có phải rất quan trọng hay không?” “Đương nhiên.” Bạch Lược nhún mày. “Làm sao vậy?”

”Không - không có gì.” Tô Hợp rầu rĩ đi tiếp hai bước. “Tiểu Bạch, nếu sợi bản mệnh bị hủy, chàng sẽ thế nào?”

Bạch Lược ngừng bước, nhìn vào mắt nàng. “Nếu sợi bản mệnh bị hủy, pháp lực của ta dần dần bị suy giảm, thể lực yếu ớt, đến bao giờ sợi bản mệnh dài lại mới thôi.”

Tò Hạp cắn cắn môi.”Vây... sợi bản mệnh tiếp theo, đến khi nào mới dài ra?” Bạch Lược ngẫm nghĩ. “Cũng không biết. Ta chưa từng thử qua. Sao nương tử lại hỏi vậy?”

“Bôi vì —— bôi vì ——” Trong lòng Tô Hợp vừa lo lắng, vừa e ngại. Đều tại con sâu róm chết tiệt! Cũng tự trách mình không suy nghĩ, sao có thể văt nó cùng với nơi để đồ quan trọng?

“Kẻ nào tự tiện xông vào Sơn Hải giới?” Đột nhiên có một giọng nói lạnh lẽo sắc bén vang lên. Bạch Lược nghiêm mặt, xoay người hướng về phía phát ra âm thanh.

“Tại hạ Thanh Khâu Bạch Lược, tham kiến thượng thần Vũ La.”

[illegible]

## Lời của Tô Hợp

Nếu... nếu có thể, ta muốn giết chết con sâu róm khôn kiếp này để giải mối hận trong lòng!

Lời của Bạch Lược:

Lúc nương tử ôm túi gấm, sắc mặt phức tạp. Lúc ấy ta còn không biết, đó là vì một con sâu róm.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Mỹ Nhân Hương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 21: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Một nữ thần tay cầm trường kích hiện ra giữa không trung.

Vẻ mặt nàng trang nghiêm, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người cao gầy, eo thon tinh tế. Lộ ra bên ngoài thiên y là làn da trơn bóng như mặt, hộ uyển dài gấp khúc trang trí hoa văn da báo. Trên tai đeo một đôi lục lạc nhỏ màu bạc, mỗi động tác đều khiến hai chiếc chuông nhỏ réo rất vang vang.

Đây là nữ thần Vũ La sao? Mặc dù trong lòng Tô Hợp tự cũng cố tinh thần, nhưng giờ phút này cũng không nhìn được ngắm nhìn nữ thần tới ngây người.

Vũ La nhìn Bạch Lược, gât đầu. “Người là người trong Thanh Khâu, có thể đi qua. Nhưng nàng ấy thì không được.”

Trường kích trên tay Vũ La chuyển động, chỉ về phía Tô Hợp. “Nàng không phải là người của Sơn Hải giới. Không thể qua.”

Bạch Lược kéo Tô Hợp ra phía sau, cung kính hành lễ với Vũ La. “Thượng thần, đây là thê tử chưa qua cửa của tại hạ, lần này đưa nàng về muốn ra mắt song thân để tiến hành hôn sự. Mong thượng thần thông cảm.”

“Sao?” Nữ thần Vũ La nhìn thoáng qua Tô Hợp, lại chuyển mắt về phía Bạch Lược: “Người muốn cùng nàng thành hôn, đã biết quy tắc chưa?”

“Biết.” Bach Lược cúi đầu.



Tô Hợp kéo tay áo Bạch Lược. "Quy tắc gì?"

Bạch Lược lắc đầu với nàng, ý bảo nàng không cần nói. Lời của Tô Hợp lại rơi vào tai nữ thần. Vũ La quay sang Tô Hợp, đôi mắt màu vàng ngheo lại. "Người trong Sơn Hải giới, nếu muốn thành hôn với người trần, phải róc xương, hủy pháp lực, từ nay về sau vĩnh viễn không thể quay về Sơn Hải giới."

Tô Hợp sùng sốt.

"Người đã biết quy củ, lần này coi như là ngoại lệ đi." Thân hình Vũ La dần dần biến mất. "Không thể có lần sau."

"Vâng." Bạch Lược khom người hành lễ. "Cung tiễn thượng thần." "Nương tử, chúng ta đi thôi."

Tô Hợp cúi đầu, không nói một lời. "Sao thế?" Bạch Lược mỉm cười, cầm tay nàng. "Vì lời của thượng thần Vũ La sao?"

Tô Hợp ngẩng đầu nhìn hán, trong ngực dâng lên cảm xúc khó tả, rất khó chịu. Hóa ra Bạch Lược muốn cùng ở bên cạnh với nàng phải trả giá đắt như thế sao?

Hủy pháp lực biến thành người trần, từ nay về sau phải chịu sinh lão bệnh tử, còn không thể trở về quê hương của mình. Thảo nào hán luôn chần chừ, không ngờ lại khó xử như vậy. Tim Tô Hợp đau nhói.

"Nương tử, không cần lo lắng." Bạch Lược dường như đọc được suy nghĩ trong lòng nàng. "Thượng thần nói quy tắc giữa hai giới là như vậy. Nhưng trên thực tế thường có ngoại lệ, sẽ không nghiêm khắc như thế."

"Thật sao?" Tô Hợp ừ rừ. "Cũng may, lần này chúng ta tới đây để hái để hủ." "Ai bảo thế?" Bạch Lược khẽ cười một tiếng. "Những lời ta nói với thượng thần Vũ La, đều là nói thật."

Tô Hợp ngẩng đầu nhìn hán. "Tiểu Bạch..." "Ta muốn mang nàng đi Thanh Khâu, gặp cha mẹ và người trong tộc của ta."

"Nhưng mà ——" Tô Hợp lắc đầu. "Tiểu Bạch, có thành hôn hay không cũng không quan trọng, ta cũng không để ý. Cứ như bây giờ cũng rất tốt."

"Ta để ý." Bạch Lược nhìn thật sâu vào mắt nàng. "Ta muốn Tô Hợp trở thành thê tử của Bạch Lược ta." Tô Hợp mím môi, bàn tay bị Bạch Lược nắm chặt khẽ run.

Núi Thiếu Thất cách núi Thanh Yêu một trăm dặm về phía đông là nơi sinh trưởng của cây để hủ. Hai người quyết định đi hái lá để hủ trước, sau đó đi tới miệng núi lửa, nơi phượng hoàng sống.

Cây cối ở Sơn Hải giới um tùm tươi tốt, có rất nhiều loại kỳ trân dị thú, cũng có không ít cây ăn quả và những loại cá thơm ngon. Không cần lo lắng về vấn đề đồ ăn thức uống, nhưng vì đi bộ, nên phải mất vài ngày mới tới nơi.

Hơn nửa thời gian ở Sơn Hải giới khác với thời gian ở nhân thế, một ngày ở Sơn Hải giới bằng nửa tháng ở trần gian. Tô Hợp nhắm tính, đến khi tới núi Thiếu Thất, sợ rằng đã tới lễ mừng năm mới ở nhân gian, trong lòng có chút lo lắng.

Bạch Lược hiểu suy nghĩ trong lòng nàng, không biết lời ở đâu ra một con kỳ thú. Con kỳ thú này toàn thân có năm màu rực rỡ, có cái đuôi rất dài. Nhìn một cách tổng thể, giống như một con ngựa rực rỡ màu sắc.

"Đây là con gì vậy?" Tô Hợp đi quanh nó một vòng. Khó có được một con kỳ thú tính tình ngoan hiền như thế, trong lúc Tô Hợp đánh giá nó, nó cũng mở con mắt to màu nâu nhìn nàng.

"Đây là Sô Ngô, một ngày có thể đi ngàn dặm." Bạch Lược vỗ vỗ trán Sô Ngô, phi thân lên người nó, lại chia tay về phía Tô Hợp. "Nương tử. Chúng ta đi thôi."

Tô Hợp ngồi ở phía sau Bạch Lược, ôm thắt lưng hán. Bạch Lược vươn tay, một tay cầm bờm sô ngô, một tay vỗ vỗ cổ nó, dị thú này liền cử động bốn chân chạy đi. Thắt lưng Bạch Lược nhỏ gầy, Tô Hợp vòng tay ôm, vừa vặn có thể cầm được cổ tay chính mình.

Nàng tựa đầu vào lưng hán, nhắm mắt thắm nghe tiếng gió lạt lạt bên tai. "Tiểu Bạch, có một chuyện, ta nghĩ ta phải nói cho chàng biết." "Chuyện gì?" Bạch Lược ngồi ở phía trước, giọng nói bị gió bạt đi, nghe thật mờ ảo.

"Sợi bản mệnh của chàng, bị con sâu róm sự phụ cho ta ăn mất rồi." Bạch Lược cứng người, nhưng rất nhanh trấn tĩnh lại. "Hóa ra dọc đường nương tử mất mũi tái mét cứ ập a ập ập là vì thế à."

"Xin lỗi." Tô Hợp cúi đầu, cắn môi. "Đều do ta không tốt." "Nương tử." Bạch Lược thoáng quay đầu, lộ sườn mặt ngọc bạch. "Sợi bản mệnh mất đi, vẫn có thể dài ra. Nhưng mà lần sau, nàng cũng không thể sơ ý như vậy."

"Ta hứa." Tô Hợp kích động, đôi mắt sáng bừng. "Còn có một chuyện, ta cũng phải nói cho chàng biết." Bạch Lược thở dài. "Còn có chuyện gì kinh khủng hơn sao?"

Tô Hợp ngồi thẳng người dậy, từ phía sau dùng sức vươn người hôn nhẹ lên bên sườn mặt Bạch Lược. "Ta thích chàng, Tiểu Bạch." :X

Bạch Lược nghiêng đầu dừng một chút, khuôn mặt bỗng nhiên phỉm hồng, rồi lập tức biến mất. Lúc này Sô Ngô lại cố tình tăng tốc độ, tiếng gió quá

lớn, làm mờ đi câu trả lời của Bạch Lược. Tô Hợp đồng tai lên nhưng vẫn không nghe được Bạch Lược nói gì, trong lòng cảm thấy rất buồn.

Tay trái Bạch Lược vòng ra phía sau kéo tay Tô Hợp ôm chặt eo hắn, gắt gao giữ chặt. Hàng ngàn hàng vạn lời nói cũng không thể sánh bằng hành động này. Khóe môi Tô Hợp cong lên, giống như một đóa hồng anh nở rộ.

Trên núi Thiếu Thất cỏ cây um tùm, từ xa nhìn lại giống như một kho thóc hình tròn. Bạch Lược nắm tay Tô Hợp, dọc theo bờ suối lên núi. “Cây nào là đề huư?” Tô Hợp nhú mị, cẩn thận quan sát cây cối xung quanh.

“Chính là cây kia.” Bạch Lược chỉ vào một cây cỏ thụ cảnh lá rậm rạp phía trước. Đề huư phát triển ra bốn hướng, quả màu vàng đen, rất dễ phân biệt.”

Cây đề huư này rất cao lớn, cành lá đều ở trên cao. Tô Hợp đang muốn dùng khinh công bay lên, lại bị Bạch Lược ngăn cản.

”Nurong tử, cẩn thận.” Bạch Lược xòe tay phải, xuất ra cửu vĩ châm, nhìn chăm chăm vào những chạc cây phức tạp bên trên, sắc mặt nghiêm trọng. Tô Hợp thấy thái độ hắn, cũng rút thanh nhuyễn kiếm bên hông, sẵn sàng nghênh đón quân địch.

Chỉ nghe thấy rì rào vài tiếng, phía trên chạc cây xuất hiện một con rắn xanh không lồ trườn xuống, trên đầu nó còn có hai khối nhỏ lồi lên. “Đây là Thanh Đế Cầu – canh giữ đề huư. Đề ta ứng phó với nó, nhân lúc nó không chú ý, nâng xông lên hái lá đề huư là được.” Bạch Lược chặn cửu vĩ châm trước ngực, nhỏ giọng nói với Tô Hợp.

“Chàng có nắm chắc khả năng thắng không?” Cặp mắt xanh da trời của Thanh Đế Cầu liếc nhìn bốn phía tỏa ánh sáng lạnh lẽo, khiến Tô Hợp lo lắng.

“Yên tâm đi. Ta dư sức đối phó với nó.” Tô Hợp gật gật đầu, nhìn Bạch Lược ý bảo hắn nhớ cẩn thận, rồi chậm rãi lùi ra phía sau, dời bước sang hướng khác.

Thanh Đế Cầu lao xuống, đến khi hạ một nửa thân mình xuống đất, liền hóa ra một đạo ánh sáng xanh bắn về phía Bạch Lược. Cửu vĩ châm trong tay Bạch Lược dài ra, đối chọi với ánh sáng xanh, phát ra tiếng vang lớn.

Một người một rắn triển miên giao đầu, nhân lúc Thanh Đế Cầu không rảnh để ý bên này, Tô Hợp lập tức thi triển khinh công bay lên cây đề huư.

Thanh Đế Cầu như có linh tính, quay đầu nhìn về phía Tô Hợp, không biết phải làm thế nào, Bạch Lược đang hung hăng tấn công nó, nó sớm đã “ồ không mang nổi mình ốc.”

Tô Hợp bám vào ngọn cây, chọn một cành nhiều lá nhất, lập tức vươn tay hái. Cành cây run lên, phát ra thanh âm nức nở kỳ lạ. Tô Hợp rét run, xoa xoa thân cây lấy lòng. “Chỉ xin vài cái lá thôi mà, đừng nhỏ mọn như thế có được không?”

Thanh âm nức nở lập tức ngừng lại. Tô Hợp kinh ngạc, không ngờ cây cỏ thụ này lại có nhân tính như vậy. Lúc này lại vang lên thanh âm xì xì rít gào, nghe xong làm cho người ta nổi hết da gà. Tô Hợp nhìn xuống bên dưới tàng cây, Bạch Lược vẫn đang triển đấu với Thanh Đế Cầu, rõ ràng là đang chiếm thế thượng phong.

Quả nhiên Tiểu Bạch đã chuẩn bị những thứ cần thiết. Tô Hợp cũng thân nhiên tìm một vị trí thoải mái ngồi xuống, nhìn xem rất thích ý. Thanh âm xì xì vang lên càng ngày càng gần, hiển nhiên không phải là tiếng động do Thanh Đế Cầu đang giao đấu với Bạch Lược phát ra. Lưng Tô Hợp rét run, lập tức cảm nhận được điểm không thích hợp.

Nàng từ từ xoay mình về phía sau, chỉ thấy một con Thanh Đế Cầu khác nhỏ hơn đang ở phía sau nàng, thè lưỡi ra. Cả người Tô Hợp nổi da gà, cảm thanh nhuyễn kiếm chỉ về phía nó.

“Đến mức này sao? Chỉ vì một phiến lá cây mà phải liều mạng như vậy ư?” Thanh Đế Cầu kia dựng đứng thân, giống như đang cẩn thận đánh giá nàng. “Muốn lá đề huư sao? Có thể, nhưng phải dùng thứ gì đó trong thân thể ngươi để đổi!”

Thanh âm khàn khàn khó nghe, dĩ nhiên là từ miệng tiểu Thanh Đế Cầu trước mắt phát ra. Tô Hợp ngạc nhiên: “Thứ gì đó trong thân thể ta ư? Là cái gì?”

Thanh Đế Cầu phát ra tia sáng sắc bén, nhanh chóng đánh về phía nàng. Tô Hợp vội xuất kiếm ngăn cản, nhưng vì đang đứng trên tàng cây, không thể cử động linh hoạt, nhanh chóng rơi vào thế hạ phong. Nàng muốn rút thân nhảy xuống, nhưng lại bị tiểu Đế Cầu chặn đường.

“Nếu không muốn nam nhân của ngươi xảy ra chuyện gì, tốt nhất đừng có động tới nàng.” Giọng nói của Bạch Lược từ dưới tàng cây vang lên, có ý ngầm uy hiếp.

Con Đế Cầu nhỏ ngẩn người, quay đầu nhìn cửu vĩ châm chỉ còn cách đầu con Đế Cầu lớn kia vài tấc. Thân mình con Đế Cầu lớn chỉ chít vết thương chồng chất, ngay cả vảy xanh trên mình cũng bong ra không ít, lộ ra những vết thương đầm máu.

”Dừng tay, đừng làm hại hắn!” Thanh âm của tiểu Đế Cầu tràn đầy lo lắng. Cửu vĩ châm chém về phía trước một nhát, đầu Đại Đế Cầu lại thêm một mảnh vỡ.

”Dừng tay! !” Thanh Đế Cầu nhỏ đau lòng kêu lên. “Được, được! Ta thả nàng ấy đi.” Nó nghiêng người, tránh sang một bên. Tô Hợp nhẹ nhàng thở ra, liền muốn xuống khỏi cái cây, lại nghe thấy sau lưng một tiếng gào thét chói tai. Nàng theo bản năng né tránh, nhưng vẫn không kịp tránh đi, chỉ có thể trơ mắt nhìn con Đế Cầu nhỏ kia mất lóc hần quang xanh lét, nhe nanh phóng về phía yết hầu mình.

Lúc này một bóng trắng hiện lên, đẩy rặng nhanh của Đế Cầu nhỏ dời đi. “Tiểu Bạch...” Tô Hợp vừa muốn vui sướng, đã thấy Bạch Lược nhú mày,

Chi chớp mắt thôi, răng nanh của con Đế Cầu nhỏ đã cắm ngập sau trên vai phải của Tiểu Bạch, giằng giữ cắn xuống da thịt hần. Tô Hợp sợ hãi, thanh nhuyễn kiếm hung hăng vung lên, vừa vụn chém lên tiểu Đế cầu cách vết chỗ sát nhập bảy tấc.

"Tiểu Bạch, chàng sao rồi?" Tô Hợp run rẩy hỏi. "Chàng chờ một chút, ta đi tìm được đáp cho chàng." "Nương tử." Bạch Lược giữ nàng lại, chậm rãi lắc đầu. "Không được đi. Ta không sao."

Nước mắt Tô Hợp không ngừng rơi xuống, nàng vừa khóc, vừa xé góc áo cầm máu cho Bạch Lược. “Nuơng tử.” Vì mất nhiều máu, sắc môi Bạch Lược đã biến thành màu xám nhợt nhạt. Hãn miễn cưỡng nở một nụ cười. “Đây là lần đầu tiên vì phu nhân thấy nàng khóc.”

“Đang lúc nào rồi mà còn nói những lời này.” Tô Hợp cứ khóc mãi, không ngừng được. Nàng lau nước mắt, cẩn thận băng bó. “Miệng vết thương lớn quá.” “Nuơng tử, đã lấy được lá đề hưu chưa?”

“Lấy được rồi.” Tô Hợp cắn môi, hận không thể đem máu mình đưa đến miệng Bạch Lược cho hắn nuốt vào một chút, bù đắp phần máu bị mất đi. “Nếu biết rằng sẽ làm chàng bị thương, ta sẽ không bao giờ tới đây.” “Nương tử, đừng lo lắng. Ngọn núi này đầy rẫy nguy hiểm, chúng ta nên rời đi càng sớm càng tốt. Cách nơi này về phía đông không xa có ngọn núi Phù Hí, trên núi có không ít cây tế tân có thể trị thương. Chúng ta đi tới đó là được.”

“Được.” Tô Hợp nghẹn ngào nói, đỡ Bạch Lược xuống núi. Sô Ngô vẫn chờ ở chỗ cũ, nhìn thấy hai người xuống, lập tức chạy tới. Bạch Lược mất quá nhiều máu, đã không còn sức trèo lên lưng Sô Ngô nữa. Dị thú này cực kỳ thông minh, cúi đầu nằm xuống giúp Tô Hợp có thể dễ dàng đỡ Bạch Lược đi lên.

Tô Hợp cắn răng, một tay vừa đỡ Bạch Lược, một tay cầm bom Sô Ngô, nhẹ nhàng động hai cái. Sô Ngô lập tức đứng dậy, chạy về phía núi Phù Hí.

[illegible]

Lời của Tô Hợp:

Từ trước tới giờ ta chưa từng nghĩ tới, sinh vật đầu tiên chết dưới nhuễn kiếm lại là một con rắn. Không, là một tiểu cầu (rắn có sừng). Càng không ngờ rằng, sau này con rắn ấy lại đem tới những phiền toái vô cùng vô tận.

Lời của Bạch Lược:

Tuy ta không muốn thừa nhận, nhưng khoảnh khắc rằng anh tiểu Đế Cầu kia cắm vào bà vai ta, ta cảm thấy thật may mắn. Sau này nhiều khi nghĩ lại, ta lại không hiểu cảm giác may mắn kia là vì lý do gì.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Mỹ Nhân Hương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 22: Hồ Ly Thanh Miễn Là Người Hầu Của Thủy Tinh Quân

Dưới chân núi Phù Hí có một hang rắn, trong hang rắn có dược thảo Tế tân có thể kháng độc rắn, chữa vết thương do rắn cắn.

Tô Hợp đỡ Bạch Lược từ trên lưng Sô Ngô xuống, để hắn tựa vào lưng Sô Ngô, còn mình thì cảm thanh nhiên kiếm đi về phía hang rắn.

Hình ảnh Bạch Lược bị thương và hai con Thanh Đê Cầu một lớn một nhỏ kia đã khắc sâu trong suy nghĩ của Tô Hạp, cho nên khi nàng bước chân vào hang rắn, nhìn thấy những con rắn dây dưa uốn lượn, phải dùng hết sức kiềm chế bản thân không giết sạch bọn chúng cho thỏa mãn cảm xúc.

Bên trong hang rải những phiến lá xanh mướt của cây tế tân, nhưng có tác dụng trị thương tốt nhất lại là loại cây tế tân có lá màu đỏ, sinh trưởng ở trong động của xà vương.

Tô Hợp dùng kiếm đẩy thân cây khô đang treo lơ lửng một con rắn xanh đuôi đỏ sang một bên, nhứ mảy. Tuy ở đây có rất nhiều rắn, nhưng cũng không chủ động tấn công người tới. Tô Hợp vừa bước thêm một bước, lại đập trúng một con rắn đang bò chậm chạp, nó cũng chỉ ngẩng đầu nhìn nàng một cái, nhàn nhả bỏ đi.

Đang lúc Tô Hợp sắp tiếp cận được nơi sâu nhất trong hang – động xà vương, thì đàn rắn dường như bị thứ gì đó kích thích, tất cả xông về phía Tô Hợp.

Tô Hợp kinh ngạc nhìn đàn rắn như dòng thác bay vọt về phía mình, cảnh giác đặt kiếm trước người, lại thấy chúng vòng qua nòng, vọt về phía động xà vương.

Chẳng lẽ xà vương triệu tập bày đàn thảo luận đại hội gì? Tô Hợp nghi hoặc dừng lại một chút, đề cao cảnh giác, chạy vào bên trong.

Trong động đen kịt, mùi tanh hôi nồng nặc. Phía sâu nhất trong động mơ hồ truyền tới tiếng đá va chạm vào nhau. Đàn rắn đi vào trước cũng không có tung tích, Tô Hợp rón ra rón rén chậm rãi tiếp cận đáy động.

Ấy thế mà dưới đáy động xà vương lại có ánh sáng mờ ảo, Tô Hợp mơ hồ có thể nhìn thấy một người mặc áo xanh đứng ở trên bình đài đang giằng co với xà vương.

Không ngờ nơi này lại có người tới trước một bước. Từ lúc tới Sơn Hải giới đến nay, Tô Hợp chưa từng nhìn thấy một sinh vật nào có hình dạng con người giống mình và Bạch Lược. Ở đây lại gặp một sinh vật giống người như vậy, tự nhiên có cảm giác thân thiết.

Người kia cầm trong tay ngũ sắc quang luân, quay đầu nhìn về phía Tô Hợp. Ánh sáng mơ hồ dưới đáy động chính là từ ngũ sắc quang luân kia phát ra. Bởi vì ánh sáng mờ ảo nên không thể nhìn rõ khuôn mặt hắn, nhưng lại có thể cảm giác được khí thế mạnh mẽ của y.

Thân xà vương đen tuyền, cực to lớn, nhìn qua có vẻ còn to hơn cả Đại Thanh Đế Cầu kia vài phần. Nó quay lưng về phía Tô Hợp, đuôi rắn mạnh mẽ quật trên đất, bắn tung tóe đá vụn ra bốn phía. Tô Hợp không muốn can thiệp vào chuyện không liên quan tới mình, chỉ nghĩ tới đi lấy cây tế tân đồ về cứu Bạch Lược. Nàng cúi người xuống, nhờ nham thanh yểm trợ, lén lút đi tới nơi cây tế tân đồ sinh trưởng.

Ở phía bên kia, thanh y nhân huy động ngũ sắc quang luân, phát ra tiếng gió vù vù, trong nháy mắt ánh sáng phóng lớn. Cũng nhờ ánh sáng chói lòa ấy, Tô Hợp kinh sợ phát hiện đàn xà lúc trước, đang tụ tập trong khe hở nham thạch, lặng lẽ xem cuộc chiến.

Đàn xà này dường như không có ý muốn đi hỗ trợ. Hay là chúng muốn chờ đợi bên phân thắng bại, rồi sẽ tuyền ra xà vương mới? Ngũ sắc quang luân hóa thành năm đạo ánh sáng, bay về phía con rắn khổng lồ kia, chạm vào vảy rắn vang lên những tiếng sắc bén.

Tô Hợp lùi người lại một bước, lại tiếp tục đi về phía cây tế tân đồ, rốt cuộc cũng thuận lợi tới nơi. Nàng hái một bó to bỏ vào trong túi gấm, xoay người định theo đường cũ trở về.

Cũng may có thanh y nhân đánh nhau với xà vương, nếu không e rằng nàng cũng không dễ dàng hái được cây tế tân đồ như vậy. Tô Hợp vô tình nhìn về phía thanh y nhân, dừng bước. Dáng vẻ người kia, có vài phần tương tự với Tiểu Bạch. Đương nhiên nàng biết người này chắc chắn không phải là Tiểu Bạch, nhưng vẫn cứ chần chừ.

Thanh y nhân cùng xà vương cang đấu cang hăng, cũng không biết được sau lưng lại có một con rắn lớn khác đang bò lại gần. Tình thế trước kia cũng gần giống bây giờ.

Lý trí nói cho nàng biết, đừng có can thiệp vào chuyện không liên quan tới mình, nhưng khi nàng nhìn cự xà kia nghe cặp nanh sắc bén tấp về phía lưng thanh y nhân, đột nhiên rút kiếm xông tới, trực tiếp chắn phía sau lưng thanh y nhân.

Thanh y nhân ngăn người ra nhìn nàng. Tô Hợp giờ kiếm, khó khăn lắm mới ngăn được cặp nanh của cự xà. Răng nanh ma sát với lưỡi kiếm, phát ra thanh âm chói tai. "Đừng thất thần nữa, mau giải quyết chúng nó!" Tô Hợp nhìn thanh y nhân kia cứ ngăn người, tay chân lỏng lẻo, vừa chống đỡ vừa nhắc nhở. May mà thanh y nhân kia nhanh chóng hồi phục tinh thần, tay phải vung lên, bắt được quang luân kia đang bay trở về, lại cùng xà vương so chiêu.

Tình huống bên Tô Hợp thê thảm hơn nhiều, tuy thân hình con rắn lớn kia chỉ nhỏ hơn xà vương một chút, nhưng lại rất linh hoạt. Dựa vào khinh công mà nàng mới tránh thoát được vài lần tập kích, chém thêm vài nhát lên thân nó, nhưng lúc trước đã tiêu hao không ít thể lực, tốc độ cũng dần dần chậm lại.

Con rắn đó xem xét tình hình một chút, đuôi rắn quăng lên cuốn chặt lấy nàng. Tô Hợp chỉ cảm thấy thân cứng đờ, liền bị nó cuốn tới trước mặt, ngay cả kiếm cũng làm rơi. Con rắn mở cái miệng to đồm đồm, cúi đầu định nuốt nàng vào bụng. Dưới tình thế cấp bách, Tô Hợp rút thanh Trầm Thủy chủy thủ trong tay áo, dùng sức đâm vào miệng nó, cắt đứt một cái răng nanh.

Nanh lướt qua hai bên má Tô Hợp, lưu lại vết thương rỉ máu. Tô Hợp cũng không kịp bận tâm, cự xà bị chém mất nanh, tức giận vô cùng, lại tăng thêm sức ép dưới đuôi, muốn nghiền nát Tô Hợp. Tô Hợp giờ Trầm Thủy chủy thủ lên, muốn chém về phía thân rắn, nhưng lại bị cuốn quá chặt, không thể cử động. Càng ngày thân rắn càng cuộn chặt lại, khiến nàng không thể hít thở nổi, lực phù ngũ tạng dường như bị bóp nát.

Đúng giờ phút nguy hiểm ấy, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi vù vù bên tai, vài đạo ánh sáng bắn nhanh đến, hung hăng đánh vào đầu con rắn. Con rắn kinh hoàng rít lên, ngất lịm, phần thân cuốn Tô Hợp dần dần lỏng dần rồi rời ra. Tô Hợp ngã phịch xuống đất, há to miệng thở gấp. "Không sao chứ?" Tay của thanh y nhân lại mở ra, đón quang luân bay trở về, chậm rãi đi về phía Tô Hợp.

Tô Hợp đặt tay lên ngực, lạnh lùng liếc hắn một cái. Tuy rằng lúc này nàng bận đối phó với con rắn lớn, nhưng vẫn quan sát được hết thảy. Thanh y nhân này đã sớm giải quyết xà vương xong, nhưng vẫn thờ ơ nhìn nàng đối phó với con rắn mà không tiến lên giúp đỡ, mãi cho tới vừa rồi mới chịu ra tay.

Đồ vong ân phụ nghĩa. Tô Hợp cũng không nói gì, cố gắng đứng dậy, nhìn thẳng vào mặt thanh y nhân. Đến tận lúc này, nàng mới phát hiện ra người này lại rất quen mắt. "Người..." Tô Hợp nhăn mày, cẩn thận nhớ lại: "Người là tiểu nhị của Yêu Nhiều phường?"

"Không sai. Tại hạ Thanh Miễn." Trên mặt Thanh Miễn đã không còn vẻ cung kính lễ phép ngày ấy, trên gương mặt không giấu nổi làn sương lạnh giá: "Tô cô nương, chúng ta lại gặp mặt."

Tô Hợp hừ lạnh một tiếng, cũng không muốn biết vì sao hắn lại ở đây, hoặc vì sao hắn không chịu cứu mình. “Như vậy, sau khi từ biệt, hy vọng không gặp lại.”

Nàng nhặt kiềng lên, lại tra Trầm Thủy chủy thủ bỏ lại trong vỏ, trong lòng trầm mặc.

Biểu ca từng nói, chỉ cần rút Trầm Thủy chủy thủ ra, hắn sẽ tới bên cạnh nàng. Nhưng tại sao đến tận bây giờ vẫn không nhìn thấy bóng dáng hắn...

Nguyên nhân có thể do nàng đang ở Sơn Hải Giới. Bất kể thế nào, lúc này nếu có thể giữ được cái mạng, ít nhiều còn phải nhờ tới chủy thủ này.

Thanh Miển lạnh lùng nhìn động tác của nàng, tầm mắt vẫn dừng trên thanh Trầm Thủy chủy thủ. “Xin hỏi Tô cô nương, không biết có được thanh chủy thủ này từ đâu vậy?”

Tô Hợp quay đầu liếc mắt nhìn hắn. “Việc này dường như không có liên quan gì tới ngươi.” “Tô cô nương nói sai rồi.” Thanh Miển thông thả đi tới trước mặt nàng. “Thanh chủy thủ này, là do chính chủ nhân ta tự tay chế tạo.”

Tô Hợp không để ý tới hắn, tiếp tục đi về phía cửa động. “Ngươi không muốn biết chủ nhân của ta là ai sao?” “Không có hứng thú. Không liên quan gì tới ta.” Trong lòng Tô Hợp thầm nghĩ phải nhanh chóng trở về bên cạnh Bạch Lược.

“Không liên qua tới ngươi, nhưng lại có liên quan tới Bạch Lược đang ở cạnh ngươi.” Thanh Miển cao giọng: “Chủ nhân của ta, chính là Thủy tinh quân của Thiên giới.”

Tô Hợp giật mình, nhưng vẫn không dừng bước.

“Đương nhiên là ngươi không muốn biết. Nhưng dù sao ngươi cũng chỉ là phạm nhân, đã đoạt đi đồ vật của nàng, nay còn muốn cướp người yêu của nàng sao?” Thanh Miển gõ gõ lên vách động, phát ra từng trận tiếng vọng vang vang. “Thật buồn cười. Ai chẳng biết hồ tộc là giao hoạt vô sỉ cơ chứ? Năm đó hắn có thể lợi dụng chủ nhân của ta, cũng giống như bây giờ lợi dụng ngươi. Ngươi cho rằng hắn thật lòng yêu ngươi sao? Phạm nhân, thật sự là quá buồn cười!...”

Cướp đồ vật của nàng? Là ám chỉ Trầm Thủy chủy thủ sao? Nhưng mà nàng chẳng hiểu gì cả.

Tô Hợp nắm chặt túi gấm, tăng tốc độ di chuyển ra phía cửa động. “Chủ nhân của ta, nàng sắp trở lại. Ta khuyên ngươi đừng có nằm mơ nữa, mở to mắt ra mà nhìn, xem rốt cuộc người Bạch Lược yêu là ai!” Tô Hợp đi ra khỏi động xà vương, đi ra khỏi hang rắn. Chân nàng không dừng có một khắc nào dừng bước, cho dù đã mệt mỏi tới mức không thể chịu nổi, cũng chẳng quan tâm tới vết thương trên mặt chảy ra bao nhiêu máu, ướt đầm vạt áo nàng.

Nàng không dừng lại, càng không muốn nghĩ tới những lời Thanh Miển nói. Trong lòng nàng chỉ có một câu: “Ta muốn Tô Hợp trở thành thê tử của Bạch Lược ta.” Nàng phải tin hắn.

Bạch Lược tựa vào thân Sô Ngô, thấy Tô Hợp đi ra, liền gắng gượng đứng dậy đón nàng. Tô Hợp vội đỡ hắn ngồi xuống, bỏ cây tế tân đỏ trong túi gấm ra. “Nuơng tử, mặt của nàng...” Bạch Lược cầm tay nàng, cẩn thận nhìn vết thương trên mặt. “Sao lại thế này?”

“Chỉ không cẩn thận thôi...” “Nàng đi vào động xà vương sao?” Trong mắt Bạch Lược lộ rõ vẻ tức giận: “Không phải ta đã nói không cần hái tế tân đỏ, chỉ cần tế tân xanh là được rồi sao?”

“Tiểu Bạch, vết thương của chàng rất nặng, tế tân đỏ có hiệu quả tốt hơn.” Tô Hợp nhoen miệng cười với hắn, lại chỉ cảm thấy má phải bỏng rát đau nhức vô cùng. “Nàng——” Bạch Lược không biết nên nói gì.

“Đừng nói nữa. Mau ăn nó.” Tô Hợp đưa cây tế tân đỏ tới bên miệng Bạch Lược, lại chọn vài nhánh đắp lên trên miệng vết thương trên vai hắn.

Bạch Lược cầm cây tế tân, rút ra một ít đưa tới bên miệng nàng. “Nàng cũng phải ăn một miếng, nó có thể giải được độc của xà vương.” Hắn xé tay áo, chấm nước, giúp nàng lau vết thương trên mặt. “Sao luôn không cẩn thận như vậy?”. Cây tế tân nhanh chóng có tác dụng, trên mặt Bạch Lược dần dần có chút huyết sắc. “Cứ luôn làm cho ta lo lắng.”

Tô Hợp nắm tay hắn, đùa giỡn, lại động tới miệng vết thương trên mặt, đau đón cau mày lại. “Nhức quá...”

Bạch Lược vội ngăn nàng. “Không được cười nữa, nếu không sợ rằng lát nữa nàng cười không nổi.” “Nghiêm trọng như vậy sao?” Tô Hợp muốn kiểm tra vết thương, nhưng lại bị Bạch Lược ngăn lại. “Tiểu Bạch, ta đã bị hủy dung, chàng phải chịu trách nhiệm.”

Bạch Lược cười khê một tiếng, như gió lạnh đầu mùa. “Nàng đã là nương tử của ta, còn muốn ta chịu trách nhiệm thế nào?” Tô Hợp đắc ý đảo trông mắt. “Chờ ta nghĩ ra rồi sẽ nói sau.” Hai người nghỉ ngơi một lát, khôi phục thể lực lại sải bước lên lưng Sô Ngô, đi về phía núi Đan Huyệt nơi phương hoàng cư ngụ.

“Tiểu Bạch, lúc trước Thanh Đế Cầu kia nói muốn thứ gì đó trong thân ta để đổi lấy lá Đế hư. Nó muốn cái gì vậy?” Bỗng nhiên Tô Hợp nghĩ ra một vấn đề mà nàng đã thắc mắc rất lâu. Ánh mắt Bạch Lược lạnh lùng. “Nó muốn ăn tim nàng.”

Tô Hợp sợ run. Hóa ra là muốn ta dùng tim để đổi sao? Nàng cứ nghĩ tới mà sợ, sờ sờ ngực mình. Nguy hiểm thật. “Tiểu Bạch, lúc ở trong động xà vương, ta gặp một tiểu nhị trong cửa hàng của Hồng Yêu. Tên là Thanh Miển, chàng có quen hắn sao?” Bạch Lược cứng người lại. “Có quen. Hắn thuộc tộc Thanh hồ.”



nàng. Cặp mắt phượng của Ly Chu lại đảo đảo, nghi ngờ hỏi: “Lược, Tiểu Thủy Thủy đâu rồi? Sao nàng không đi cùng với đệ? Cô gái này là ai?”

Bạch Lược có chút xấu hổ nhìn Tô Hợp. “Đại ca, không dám giấu diếm, lần này đệ tới đây là có việc muốn nhờ.” Mặt Ly Chu lộ vẻ thất vọng. “Lược, hóa ra không phải vì đệ nhớ ta nên mới từ ngàn dặm xa xôi tới núi Đan Huyết này gặp ta sao?”

Sắc mặt Bạch Lược cũng bắt đầu đen lại. “Được rồi.” Ly Chu phát phát tay áo. “Tới chỗ ta trước rồi nói tiếp.” Vương cung của Ly Chu được xây dựng trên một mảnh ngô đồng trải dài, cũng là cung vàng điện ngọc rực rỡ, dưới ánh mặt trời, dường như muốn cho người xem không mở mắt ra được.

Hai nam tử người hầu mặc y phục màu tím đặt lên bàn một mâm vàng đựng trái cây xanh mướt và kim tôn đựng nước trong, rồi lui ra ngoài. “Đại ca, sao lại không thấy đại tẩu đâu thế?”

Sắc mặt Ly Chu nhất thời u ám, đôi môi đỏ mọng bĩu ra. “Không cần nhắc tới nàng. Hoàng hậu nói thâm mỹ của ta quá kém, cái gì mà thâm mỹ uốn éo, nói thế nào cũng không chịu theo ta về ở trong vương cung, lại mang theo đứa bé chuyển tới Thần điện, cùng ở với nữ quan Tư tế rồi.”

Rốt cuộc thì Tô Hợp cũng không nhịn được nữa, cười phì một tiếng. Sắc mặt Ly Chu hằm hằm như bão đến: “Ngươi cười cái gì mà cười! Đừng tưởng hoàng hậu đi rồi thì ngươi sẽ có cơ hội! Ta nói cho ngươi biết, tình cảm bốn vương đối với hoàng hậu là mãi mãi không đổi!”

Mặt Tô Hợp cứng đờ, không thèm liếc mắt nhìn hắn. Đồ Phượng hoàng nhà quê, đáng đời ngươi bị thê tử vứt bỏ!

“Ly Chu đại ca.” Bạch Lược miễn cưỡng duy trì thần sắc trang nghiêm trên mặt, trên thực tế đã sắp vì nén cười đến mức nghẹn muốn nội thương rồi. “Vị này là Tô cô nương. Lần này chúng ta đến đây, là muốn xin huynh một thứ.”

“Là cái gì?” Ly Chu chớp mắt. “Được rồi. Chỉ cần ta có, nhất định sẽ hai tay dâng lên.” “Là thế này, chúng ta muốn mượn ít nước mắt của quý tộc dùng một chút, để giữ gìn lá Đế huy.”

Ly Chu ngẩn người, sắc mặt lộ vẻ khó xử. “Lược, có điều đệ không biết. Thiên hạ đồn đại nước mắt tộc phượng hoàng có thể hồi sinh vạn vật, phần chấn lòng người. Tuy rằng nói không sai, nhưng mà để có thể làm được điều đó, chỉ có thể là nước mắt của hoàng hậu.”

Ly Chu đứng dậy, đi đi lại lại hai bước. “Đệ cũng biết, hoàng hậu của ta, trời sinh có thể nhìn thấu tương lai người khác, nhìn hết những bi thương ly hợp, nhưng lại không thể nói ra, đã sớm không còn nước mắt, lòng dạ sắt đá như nham thạch. Muốn nàng rơi lệ, khó càng thêm khó. Hơn nữa, gần đây nàng còn đang bận rộn ta...”

Bạch Lược trầm ngâm không nói. Tô Hợp nhìn không được đã mở miệng. “Nếu đã như vậy, có thể thỉnh cầu phượng vương đưa chúng ta đến Thần điện được không? Chuyện nước mắt, chúng ta sẽ tự mình thỉnh cầu với hoàng hậu.”

“Như vậy cũng tốt.” Ly Chu gật gù. “Các ngươi cứ đi thử xem thế nào, biết đâu lại có thể làm nàng cảm động.”

“Còn có một việc.” Bạch Lược do dự một lát. “Nghe nói quan Tư tế của phượng hoàng tộc thông suốt mọi sự, không có gì không biết. Là thật sao?”

“Không sai. Bất kể là chuyện gì, nàng ta đều biết.” Ly Chu chớp mắt. “Lược, chẳng lẽ đệ cũng có vấn đề muốn hỏi bà ấy sao?” “Đúng vậy.”

“Chuyện này có chút phiền toái.” Ly Chu xoa xoa cằm, nhăn mặt lại. “Lão nhân kia nổi tiếng là hậm dờ bất thường, muốn bà ta trả lời vấn đề của đệ, sợ là khó lắm.”

Thần điện của Phượng hoàng tộc, nằm trên một khoảnh ngô đồng ở phía đông vương cung. Chung quanh Thần điện, đốt chín mươi chín ngọn đèn chong, trồng đầy trúc xanh. Ly Chu đưa Tô Hợp và Bạch Lược tới một gian phòng phía tây Thần điện mang phong cách cổ xưa tự nhiên, ở trước cửa gỗ nhẹ ba cái, vẻ mặt nịnh nọt. “Tiểu Nga, ta tới rồi.”

Tô Hợp nhìn nhìn phong cảnh xung quanh, nghĩ thầm thâm mỹ của vị hoàng hậu nương nương này rất ổn, thảo nào lại chường mắt vị phượng vương quê mùa này. “Ngươi tới làm gì?”

Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng êm tai vọng ra từ bên trong: “Sao rồi, ngươi đã quyết định hủy đi cái phượng hoàng cung thô tục không chịu nổi kia rồi sao?” Ly Chu xấu hổ cười cười với Tô Hợp và Bạch Lược.

“Tiểu Nga, đây —— “Không phải ta đã nói rồi sao? Nếu trên tay ngươi còn vàng, thì đừng có mong nhìn thấy mặt ta.” Tiểu Nga, chuyện này, về sau chúng ta từ từ nói chuyện được không? Nàng mở cửa đi, có hai vị khách muốn gặp nàng.” “Khách ư?” Bên trong trầm mặc một lát. “Đề cô gái kia vào đi. Còn nam nhân ta không gặp.”

Ly Chu lau mồ hôi, bất đắc dĩ cười xin lỗi Bạch Lược. “Lược, thật có lỗi, người đó tính tình kỳ quái...” “Không sao.” Bạch Lược khoát tay, nhìn về phía Tô Hợp. Tô Hợp gật gù đầu. “Đề ta đi thôi.”

Bên trong phòng bố trí đơn giản, lại lịch sự tao nhã, đồ dùng phần lớn được chế tạo từ trúc, ruộng đồng xanh tươi, bình phong xanh mướt, hòa quyện vào nhau tạo nên một bức phong cảnh tuyệt đẹp. Tô Hợp âm thầm tán thưởng. “Chỗ này của ta có tốt hơn nhiều so với cái vương cung không chút thâm mỹ kia không?”

Từ sau bình phong có một cô gái mặc tổ y đi ra, tóc dài búi cao, mặt trắng mịn cùng đôi mắt sắc bén. Nàng nhìn biểu hiện trên mặt Tô Hợp, mỉm cười. Tô Hợp không dấu tán thưởng. “Đẹp hơn nhiều lắm. Tô Hợp tham kiến hoàng hậu nương nương.”

“Nghĩ thức xã giao đó đừng quan tâm làm gì.” Hoàng hậu cẩn thận nhìn nàng một cái, hơi cau mày. “Người đến tìm ta, là muốn biết về kiếp trước kiếp này của người sao? Thật xin lỗi, mặc dù ta nhìn thấy, nhưng không thể nào nói được.”

“Nương nương hiểu lầm rồi. Tô Hợp đến đây, là muốn cầu xin nương nương cho một thứ.” “Sao?” Hoàng hậu nghi hoặc nghiêng đầu nhìn nàng. “Là cái gì?”

Tô Hợp đem mọi chuyện kể lại cho nàng nghe, quả nhiên hoàng hậu khó xử. “Tô cô nương, không phải ta không muốn giúp người, thật sự là... trên đời này rất khó có vật, việc gì có thể làm ta cảm động, làm ta rơi lệ. Nếu không có chân tình thực lòng để lệ rơi, thì không còn cách nào khác.” Hoàng hậu nhún mày.

Tô Hợp trầm tư suy nghĩ. “Hay là để ta kể chuyện ở nhân giới cho nương nương nghe một chút được không?” Hoàng hậu chớp mắt: “Có thể.”

Tô Hợp lại kể hết chuyện bị thương của mình tới chuyện thê lương cổ xưa, thậm chí cả chuyện cười cũng dùng tới. Nhiều nhất thì hoàng hậu cũng chỉ cau mày, hoặc mỉm cười, trong hốc mắt không có hiện lên chút sương mù nào cả.

Cuối cùng, cô hống Tô Hợp cũng đã khàn khàn vài phần. “Xem ra không có tác dụng rồi.” Hoàng hậu đứng dậy, không biết phải làm sao.

Tô Hợp gắng sức vắt óc nghĩ. “Nương nương, ta còn có một chuyện...” “Thôi.” Hoàng hậu đi thông thả vài bước, đến trước mặt Tô Hợp. “Người rất đặc biệt. Không bằng để ta nhìn giúp người nhân duyên tạo hóa, tuy rằng không thể nói cho người nghe, nhưng cũng có thể nói sơ qua vài điểm. Người cũng không tính rằng biết hết.”

Tô Hợp mỉm cười, lắc lắc đầu. “Nương nương, ta cũng không muốn biết chuyện này.” “Vì sao?” Hoàng hậu ngạc nhiên. “Người trên thế gian này không phải đều muốn biết tương lai mình thế nào sao?”

Tô Hợp nhìn vào mắt hoàng hậu, thản nhiên hỏi: “Xin hỏi nương nương, nếu đã biết trước tương lai, vậy có khả năng thay đổi sao?” Hoàng hậu ngăn người: “Đương nhiên là không thể thay đổi. Cho dù gắng sức dùng lực mình kháng ý trời, kết cục càng thêm thê lương mà thôi.”

“Cho nên ta không muốn biết. Nếu ta tin vào số mệnh này, lại không thể thay đổi, chỉ tăng thêm phiền não. Nếu ta không tin vào số mệnh này, tự nhiên không cần phải biết.”

Giữa cặp mày hoàng hậu giãn ra. “Người thực ra rất rõ ràng. Nhưng ta lại có hứng thú với người, cho nên dù người không muốn biết, ta vẫn phải nhìn.” Khóe môi nàng nghịch ngợm cong lên, vươn ngón trỏ tay phải điểm vào giữa ấn đường Tô Hợp. Tô Hợp nhất thời không thể nhúc nhích.

Đôi mắt hoàng hậu nhìn chằm chằm nàng, phát ra một tia ánh sáng trắng như hòa. Ở giữa tia sáng đó, dần dần Tô Hợp mất đi ý thức. Bạch quang biến mất, Tô Hợp chậm rãi mở mắt ra, xoa xoa đầu. Dường như có chút mơ hồ, trong giấc mơ đó có Tiểu Bạch, còn có biểu ca, còn có rất nhiều người không quen biết. Toàn bộ cảnh mộng đó, làm cho nàng đau đớn như xé lòng.

Đáng tiếc rằng, dù nàng có nghĩ như thế nào cũng không nhớ ra nội dung cảnh mộng đó, chỉ còn sót lại chút đau đớn trong ngực. Nàng xoa xoa ngực mình, nhún mày. “Nương nương ——”

Nàng ngẩng đầu, lại thấy hoàng hậu nhìn nàng, trên mặt lệ chảy dài. “Nương nương...” Tô Hợp nhanh chóng có ý thức, lập tức bỏ lá Đế hươu trong túi gấm ra, run rẩy đưa lên đón hàng lệ.

Nước mắt hoàng hậu cùng lá Đế hươu tiếp xúc trong nháy mắt, nhanh chóng kết hợp lại. Lá Đế hươu hơi héo lập tức trở nên tươi tốt, một màu xanh mướt như mùa xuân tới.

“Thật tốt quá...” Tô Hợp nhìn lá Đế hươu trong tay, mừng rỡ như điên. Bỗng nhiên hoàng hậu cầm tay nàng. Tô Hợp nghi hoặc nhìn biểu hiện kích động của hoàng hậu.

“Cả đời này...” Hoàng hậu giống như khó khăn lắm mới nói được vài từ. “Hãy sống vì bản thân.”

Tô Hợp hiểu ra. Nhất định là hoàng hậu đã nhìn thấy tương lai của mình, cho nên mới nói như vậy. Nhưng tại sao tương lai của mình, lại khiến cho hoàng hậu tâm tư sắt đá như bàn thạch lại có thể rơi lệ?

Tô Hợp không biết chính mình nên cảm thấy may mắn, hay là bất an. Nhưng —— “Nương nương, cả đời Tô Hợp, luôn vì chính mình mà sống.” Nàng mỉm cười, cầm tay hoàng hậu

Hoàng hậu lặng lẽ nhìn hàng, nhìn hồi lâu. Ở phía bên kia, Bạch Lược tiến vào Thần điện. Quan Tư tế của phượng hoàng xoay lưng về phía hán, chậm rãi nói: “Ta biết người muốn hỏi cái gì.”

Bạch Lược nắm chặt tay. Không biết vì căng thẳng hay khẩn cấp nữa. “Người đã cứu vương một mạng. Ta sẽ ngoại lệ một lần, trả lời người một vấn đề.” Quan Tư tế quay đầu, lộ ra một khuôn mặt thanh tú nhưng trầm tĩnh như nước. “Chỉ một mà thôi. Cho nên người suy nghĩ cho kỹ rồi hãy hỏi.”

Nắm tay Bạch Lược nắm chặt hơn một chút, rồi lại thả lỏng mở ra. Hồi lâu sau, hần yếu ốt hỏi. “Ta muốn biết, sau khi lấy vật kia ra khỏi thân thể nàng, có cách nào để nàng không phải chết không?”

Thần sắc quan Tư tế trầm tĩnh không gợn chút sóng gió. “Không có cách nào.” Mặt Bạch Lược trắng bệch, tám lưng thẳng run run cong lại. “Ta hiểu rồi.”



[illegible]

Lời của Tô Hợp :

Không ngờ nhân duyên của ta lại có thể làm hoàng hậu cảm động. Hay là nhân sinh của ta lại là bi kịch?

Lời của Bạch Lược:

... Thỉnh cho phép ta dùng trầm mặc biểu đạt tâm tình hiện tại của ta...

( ôm đầu, bị người xem tấn công ~ing. )

Ta là nam chính, thật mà!

( người chính là nam——trư! Người xem rông giận. )

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Mỹ Nhân Hương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

## Chương 24: Thanh Khâu Dần Dần Bộc Lộ Sự Thật

Tô Hợp mới vừa đi ra khỏi phòng hoàng hậu, chỉ thấy cái gã nhà giàu mới nổi - phượng vương kia thừa dịp cửa mở trong nháy mắt, lén lút chui vào.

Tô Hạp và Bạch Lược đang đứng chờ ngoài cửa nhìn nhau một cái, có ý tốt đóng cửa lại. Chỉ nghe thấy bên trong vang lên tiếng động người chạy ta đuổi, còn kèm theo thanh âm kinh hoàng của hoàng hậu và giọng nói nín thở lấy lòng của phượng vương.

“Người tới làm gì? Mau đi ra!” Nga nhi, đã lâu rồi không gặp, vì phu rất nhớ nàng. . .”

“Ta không nhớ ngươi. Ngươi mau đi ra! Nhìn thấy thân ngươi toàn vàng, ta – ta rất khó chịu!” Nga nhĩ...”

"Làm gì! Đừng đông tay đông chân! Này —— "Ngà nhi..."

Tô Hợp và Bạch Lược run run, đối mặt với tiếng vang ái muội kia, không hèn mà cùng lựa chọn phi lễ chớ nghe.

“Nước mất hoàng hậu ta đã lấy được rồi.” Tô Hợp bỏ lá Đế hưu ra cho hắn nhìn, rồi lại cất ngay vào trong túi gấm “Nương tử ra tay, quả nhiên không giống bình thường.” Bạch Lược ôn nhu cười, ôm thắt lưng nàng. “Lấy được rồi, chúng ta nên trở về núi Thanh Khâu.”

"Thật sự phải đi sao?" Tô Hợp le lưỡi. "Ta cảm thấy hơi căng thẳng." "Đừng lo lắng. Tất cả đã có ta." Bạch Lược cúi thấp đầu, hôn nhẹ lên sườn mặt nàng. "Nuơng tử, ta chờ không kịp nữa."

Tô Hợp ngẩng đầu, đang muốn lờ mờ hắt để che giấu tâm hoảng ý loạn của chính mình, lại thấy dưới ánh mặt trời, Bạch Lược gần như là trong suốt.

“Tiểu Bạch, sắc mặt chàng dường như không tốt lắm.” “Không sao. Là do vẫn chưa hoàn toàn giải hết độc đó mà.” Tô Hợp nhu mày. “Tiểu Bạch, lúc ấy chàng bị Thanh Đế Cầu cản, bây giờ lại yếu như vậy, có phải có liên quan tới sợi bản mệnh bị ăn mất không?”

“Nuơng tử, đừng nghĩ nhiều. Không phải do cái kia đâu.” Bạch Lược càng phủ nhận, Tô Hợp lại càng thêm tin tưởng đó chính là nguyên nhân. Trong lòng lại càng thêm áy náy. Không biết phải làm sao, dù có hối hận thì cũng không thể làm được gì, chỉ có thể tìm cách giúp hắn dưỡng thương.

“Đúng rồi, lúc trước không phải chàng muốn hỏi quan Tư tế phượng hoàng tộc chuyện gì sao? Bà ấy có trả lời chàng không?” Nụ cười trên gương mặt Bạch Lược cứng lại, rồi nhanh chóng tươi cười trở lại. “Đã trả lời rồi.”

“Vây là tốt rồi.” Tô Hợp đơn giản thờ phào nhẹ nhõm, không phát hiện ra tia nhìn phức tạp trong mắt Bạch Lược. “Lạ thật.” Tô Hợp đi vài bước, nhìn ánh mắt trời chiếu xung quanh.

“Chúng ta đã đi vào Sơn Hải giới cũng phải được một ngày rồi chứ? Sao vẫn không thấy mặt trời lặn nhỉ?” Ở Sơn Hải giới không phân biệt ngày đêm “Thảo nào.” Tô Hợp thả lỏng người, nhìn rừng trúc lay động trước mắt. “Tiểu Bạch, nơi này thật đẹp. Chúng ta ở lại nghỉ ngơi một lát rồi đi tiếp được không?”

Không có tiếng đáp lại. “Tiểu Bạch?” Tô Hợp nghi hoặc quay đầu lại, đã thấy Bạch Lược biến mất, dưới đất chỉ còn lại một bộ y phục, và một hồ ly trắng như tuyết ngất lìm. “Tiểu Bạch.” Tim Tô Hợp như muốn bùng ra ngoài. Tại sao đột nhiên Tiểu Bạch lại hiện nguyên hình? Rất rõ ràng, lúc này đây

không phải xuất phát từ ý muốn của hân.

Nàng luống cuống tay chân chạy đến bên cạnh hồ ly, nâng đầu nó lên, cũng không nhìn thấy dấu hiệu nó sẽ tỉnh dậy. Tô Hợp nỗ lực kiềm chế cảm xúc, ôm hồ ly, phi thân chạy về phía phòng hoàng hậu.

Ra sức gỗ cửa hồi lâu, mãi mới nghe được một giọng nói rõ ràng là nổi giận đùng đùng. “Ai? Đáng chết, dám quấy nhiễu bốn vương...” Tô Hợp càng thêm sức gỗ cửa: “Phượng vương, hoàng hậu nương nương! Bạch Lược xảy ra chuyện. Làm ơn, xin hãy mở cửa!”

Một lát sau, phượng vương quần áo không chỉnh tề, xấu mặt ra mở cửa. “Lược, hân làm sao vậy?” Tô Hợp giờ hồ ly trong tay cho hân xem. Ly Chu tròn mắt, ánh nhìn của hân có thể lược chín quả trứng. “Làm can!” Ly Chu nghe Tô Hợp kể chuyện Bạch Lược bị thương từ đầu tới cuối, ra sức lắc đầu. “Các người làm can quá!”

Tô Hợp đáng thương chuyển mắt nhìn về phía hoàng hậu nương nương. “Tô cô nương, có điều người không biết. Độc tính của Thanh Đế Cầu rất mạnh, cây tế tân không thể giải được.” Hoàng hậu thờ dài, vỗ vỗ tay nâng trấn an.

“Hơn nữa, sợi bản mệnh của Bạch Lược...” Ly Chu nhảy vọt tới trước mặt Tô Hợp, nghiêng rặng nghiêng lợi. “Sợi bản mệnh! Người có biết cái gì gọi là sợi bản mệnh không hả? Muốn chết sao, nó là đồ vật này ọ hả?” Tô Hợp hoảng sợ càng thêm hồi hận.

“Chu, chẳng dọa nàng ấy sợ.” Hoàng hậu bắt mắt lườm hân, hân vội bỏ đi về mặt hung thần ác sát, cười cười lấy lòng hoàng hậu. “Vậy bây giờ nên làm thế nào?” Mặt Tô Hợp đỏ ửng, cố gắng không cho phép mình yếu đuối. “Có cách gì có thể cứu hân không?”

“Tô cô nương, người cũng không cần quá lo lắng.” Hoàng hậu thờ dài, thương cảm. “Phượng hoàng và hồ tộc là hai chủng tộc khác biệt rất lớn, không thể giúp hân trị liệu. Tốt nhất người nên đưa hân về Thanh Khâu, ta nghĩ Thanh Khâu nhất định có biện pháp có thể giải độc trên người hân.”

“Thanh Khâu?” Tô Hợp cúi người cảm tạ hoàng hậu. “Đa tạ hai vị, bây giờ ta sẽ đến Thanh Khâu.” Hoàng hậu gật gật đầu, đôi mắt sâu thẳm. “Tô cô nương, có một vấn đề, ta muốn hỏi người một chút.”

“Hoàng hậu cứ hỏi.” “Hân rất quan trọng với người sao?” Hoàng hậu nhìn vào mắt nàng Tô Hợp không do dự, gật đầu. “Nếu muốn dùng chính tính mạng của người đổi để cứu hân, người có bằng lòng không?”

Tô Hợp ngẩn người, rũ mắt nhìn hồ ly trong tay. “...Ta không biết.” Hoàng hậu nhìn chăm chăm nàng nửa ngày, cuối cùng hít sâu một hơi. “Tự giải quyết cho tốt. Nhớ kỹ lời ta.” Tô Hợp nhếch môi, thận trọng gật đầu. Hoàng hậu giờ tay lên trời vẫy vẫy, một con chim thanh loan bay vòng vòng xung quanh rồi hạ xuống, đứng trước người Tô Hợp. “Nó sẽ đưa các người tới Thanh Khâu.”

“Đa tạ vương thượng, hoàng hậu nương nương.” Tô Hợp đang muốn ngồi lên lưng chim, lại bỗng nhiên nhớ ra điều gì, quay người lại. “Nương nương, có một chuyện muốn nhờ người giúp đỡ.” “Người nói đi.” “Không biết nương nương có nghe tới tộc chim liên cánh không?”

“Đương nhiên là có. Tộc phượng hoàng của chúng là vua của loài chim, chim liên cánh là một chi trong giới phi điều.” Tô Hợp lấy từ trong túi gấm một sợi lông vũ màu xanh mượt của Phiến Ly. “Nương nương, không biết ngài có thể giúp ta đem cái này chuyển cho tộc chim liên cánh không?”

“Được.” Hoàng hậu nhận lấy sợi lông vũ. “Hãy yên tâm, nhất định ta sẽ sai người đưa tới tận tay tộc nhân.”

Tốc độ của Thanh Loan còn nhanh hơn cả Sô Ngô. Cứ như thế, nhưng Tô Hợp vẫn cảm thấy quá chậm. Hồ ly hô hấp càng ngày càng yếu, tim nàng dường như muốn ngừng đập. Cuối cùng thì cũng đến được Hồ quốc, Thanh Khâu.

Hồ quốc không khác gì nhân gian. Phố lớn ngõ nhỏ, cầu khúc, tiểu lâu. Nếu không phải người đi lại trên đường dung mạo đều xuất chúng, thần thái quyền rũ, Tô Hợp thật sự tin rằng mình đã trở về thành Lạc Dương.

Tô Hợp gặp phải một vấn đề nan giải. Nhiều người như vậy, biết tới đâu tìm người nhà Bạch Lược? Nàng đành tùy tiện kéo một người qua đường, còn chưa kịp mở miệng, người qua đường bị giữ lại kia kêu ầm lên: “Trời ạ! Mọi người mau đến xem này, đây là vị vương tộc nào đây?”

Tô Hợp ngẩn người. Vô số người qua đường trong nháy mắt chen chúc tới, biểu tình điên cuồng đối với hồ ly trên tay nàng. “Thật sự là vương tộc! Bạch hồ vương tử!” “Sao người biết là vương tử? Biết đâu là công chúa thì sao?”

“Điều này cũng đúng...” Sặc... Tô Hợp ôm chặt bạch hồ vào trong lòng, phòng ngừa những người này có hành vi quá khích.

“Xin hỏi, các vị quen biết Bạch Lược sao?” Đám người lập tức yên tĩnh lại. Người qua đường lúc nãy bị Tô Hợp giữ lại thì phản kích vô cùng. “Người nói đây là... Lược vương tử điện hạ?”

Hân nhìn kỹ bạch hồ hồi lâu. “Hình như là thật rồi. Đã sáu trăm năm ta không nhìn thấy chân thân của Lược điện hạ.” Tô Hợp vội vàng kéo hân: “Hân bị thương. Xin hỏi nhà hân ở nơi nào?” Không ngờ Bạch Lược lại là cháu ngoại của hồ vương đương nhiệm.

Tô Hợp ôm hồ ly trắng trong tay, nhìn xung quanh trang trí hoa lệ, vô cùng sửng sốt. Hóa ra Tiểu Bạch lại làm tiên như vậy... nhìn vách tường này xem, nhìn giống như tạc từ ngọc vậy...” “Lược nhi!”

Một mỹ nhân mặc y phục trắng muốt cùng với một ông chú đẹp trai cũng mặc y phục màu trắng vội vàng chạy đến. Phía sau bọn họ còn có bốn tỷ nữ, dịu dàng khiêm tốn. Anh mắt mỹ nhân đảo qua hồ ly trắng trên tay Tô Hợp, vừa sợ vừa giận, giật phắt hồ ly trên tay nàng lại.

Quá trình hóa hồ, chớ quấy rầy!

## Chương 25: Tụ Hạp Ở Thanh Khâu

“Phu quân!”

Bạch Hiển đang định tức giận, đã thấy Kỷ công chúa vội vàng đi vào, sắc mặt lo âu. “Phu quân, độc trên người Lược nhi dường như rất mạnh!”

“Cái gì?” Bạch Hiển cuống lên, cũng không để ý tới Tô Hạp, xoay người cùng Kỷ công chúa rời đi. Nghĩ tới Bạch Lược đang gặp nguy hiểm, Tô Hạp đi theo phía sau bọn họ cũng không bị người nào ngăn cản. Mãi đến khi tới phòng của Bạch Lược, Bạch Hiển và Kỷ công chúa mới phát hiện ra Tô Hạp đi theo bọn họ.

“Người tới đây làm gì?” Kỷ công chúa sắc giọng. “Người đâu, áp giải nữ nhân này vào địa lao, chờ xử lý!” “Đội đã!” Khuôn mặt Tô Hạp lộ vẻ căng thẳng, ánh mắt cứng cỏi. “Công chúa điện hạ, ít nhất xin cho ta biết tình hình hiện giờ của Bạch Lược. Chỉ cần hãn không gặp nguy hiểm, ta sẽ cam chịu để công chúa xử trí.”

“Người?” Kỷ công chúa khinh miệt nói. “Người cho rằng người có tư cách ra điều kiện với ta sao?” “Hóa ra Bạch hò hoàng tộc cao quý của Thanh Khâu cũng chỉ đến thế này mà thôi.” Tô Hạp nín thở.

Kỷ công chúa giận dữ, ngoắc tay gọi hai gã hồ nô, mạnh mẽ áp giải Tô Hạp đi. “Chậm đã!” Cửa vừa mở, một vị công tử phong thần tuấn lãng đi ra. Lam y ngân bào, mặt mày anh tuấn.

“Thao nhi, nhị đệ của con sao rồi?” Bạch Hiển bước lên phía trước hỏi. Bạch Thao cau mày, sắc mặt nghiêm trọng. “Sợ bản mệnh của nhị đệ bị hủy. Độc Thanh Đế Cầu đã tràn vào trong lĩnh mạch của hãn, cho dù con đã tìm đủ mọi phương thức vẫn không có nhiều tác dụng.”

“Tại sao có thể như vậy?” Sắc mặt Kỷ công chúa trắng bệch, ánh mắt sắc như dao nhìn Tô Hạp. “Lại là vì người, có đúng không?” Tô Hạp cũng sững sờ, tay trái túm chặt lấy vạt áo, run rẩy. “Nhị đệ nói muốn gặp cô nương đi cùng hãn.” Ánh mắt Bạch Thao tập trung trên người Tô Hạp. “Nói vậy, chính là vị cô nương này ư?”

Trong lòng Tô Hạp trống rỗng, chỉ theo bản năng gật đầu. “Gặp nàng làm cái gì?” Kỷ công chúa ngăn Tô Hạp lại. Bạch Thao ngăn động tác của Kỷ công chúa. “Nương, hiện giờ thương thế của nhị đệ đã như vậy, cứ làm theo ý đệ ấy đi.” Kỷ công chúa oán hận buông tay.

“Mời theo ta tiến vào.” Bạch Thao nghiêng người, giơ tay làm tư thế mời Tô Hạp hít sâu, chậm rãi bước qua cửa. Bạch Lược đã khôi phục lại hình người, im lặng nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền. Tô Hạp đứng bên cạnh hãn, hô hấp cũng trở nên khó khăn. “Tiểu Bạch...”

Nàng rõ ràng thì thào ra tiếng, lại lập tức đưa tay che miệng, sợ làm người trên giường thức giấc. Mí mắt Bạch Lược run rẩy, giống như cố gắng mở ra một ít, lộ ra chút ít ánh nhìn. “Nương tử.” Môi hãn tái nhợt khẽ nhếch lên. “Đừng lo.” Hai chữ này, làm cho Tô Hạp khó khăn lắm mới ổn định được tâm trạng, lại một lần nữa sụp đổ. “Tiểu Bạch...” Nàng nắm tay hãn. “Phải làm thế nào? Ta phải làm thế nào mới có thể cứu chàng?”

“Tô cô nương.” Không biết từ khi nào, Bạch Thao đã đứng phía sau nàng, vẻ mặt khó lường. “Thao vương tử, nhất định có cách có thể cứu chàng, đúng không?” Bạch Thao nhắm mắt, vẻ mặt khó xử. “Có cách, nhưng...”

“Đại ca!” Bạch Lược yếu ớt gọi, nhưng không kém phần kiên định. “Không cần.” “Cách gì?” Tô Hạp nghe ra chút manh mối, nhìn thẳng Bạch Thao. “Đại ca. Ta nói thật, không cần.” Bạch Lược dường như có chút kích động.

“Thiên giới chỉ bảo Thất Diệu Huyền Quang, có thể cứu hãn.” Bạch Thao do dự một lát, vẫn nói ra. “Thất Diệu Huyền Quang?” Tô Hạp nhú mày. “Ta có nghe Phò mã đại nhân nói qua. Thất Diệu Huyền Quang bị Thủy tinh quân đưa cho Hoa thần tự mình hạ phạm. Hoa thần hiện tại ở đâu? Ta sẽ nghĩ cách.”

Bạch Thao có chút kinh ngạc. “Người —— không biết?” “Biết cái gì?” Tô Hạp ngăn người. Bạch Thao chần chờ, nhìn Bạch Lược phía sau nàng. Bạch Lược nhắm mắt, không rõ đang nghĩ gì. “Tô cô nương, người chính là hậu duệ của Hoa thần, Thất Diệu Huyền Quang, đang ở ngay trong người người.”

Tô Hạp toàn thân cứng đờ. “Trên người ta?” Nàng nghĩ nghĩ. “Tới bây giờ, ta vẫn chưa từng gặp qua vật như vậy.” Bạch Thao đến gần nàng. “Nó ở trong cơ thể của người. Chỉ có dùng phương thức thích hợp, mới có thể lấy ra.”

“Dùng cái kia có thể cứu Tiểu Bạch thật sao?” Tô Hạp nhú mày, có chút nghi hoặc. Khóe mi Bạch Thao chỉ vì một tiếng Tiểu Bạch kia mà giật giật. “Không sai. Thất Diệu Huyền Quang là chỉ bảo, nếu có thể lấy nó ra cho nhị đệ sử dụng, đương nhiên có thể cứu hãn.”

“Không cần.” Bạch Thao mặt nhăn mày nhíu. “Nhị đệ, đệ ——” “Làm như thế nào?” Tô Hạp đã mở miệng.

Ánh mắt Bạch Thao lộ ra một tia vui sướng. “Chỉ cần người đồng ý, ta có thể lấy nó từ trong thân thể người ra.” “Đại ca, ta nói rồi, không phải làm như

vậy!” Bạch Lược cắn răng, gắng sức ngồi dậy. “Ta không thể làm cho nàng chết!”

Bạch Thao kinh ngạc. “Nhị đệ, sao đệ lại —— “Chết?” Tô Hợp nghe được từ mẫn cảm này.” Tiểu Bạch, rốt cuộc thì sao lại thế này?” “Tô cô nương, Nhị đệ hồ đồ rồi. Sau khi lấy Thất Diệu Huyền Quang ra, sẽ không làm ảnh hưởng tới thân thể ngươi.”

“Đại ca!” Trong cặp mắt xám của Bạch Lược, mờ mờ ẩn hiện tầng sương mù. “Được rồi.” Bạch Thao nhìn Bạch Lược, cam chịu. “Tô cô nương, có thể để ta nói chuyện với nhị đệ một lát không?”

Tuy nàng có nhiều nghi vấn, nhưng lại vẫn gật đầu, xoay người rời đi. Khép cửa phòng lại, nàng chậm rãi đi vào trong viện, cố gắng để chính mình tỉnh táo. Tất cả mọi chuyện đều không thích hợp. Nàng muốn dùng lý trí để phân tích tình huống trước mắt, nhưng trong đầu lại tràn ngập hình ảnh gương mặt Bạch Lược tái nhợt không chút huyết sắc. Rốt cuộc, nàng phải làm gì đây?

“Rất phiền não sao? Tô nhi.” Tô Hợp bất giác gật đầu. “Rất phiền não.” Sặc ——? Nàng ngẩng đầu lên, chỉ thấy Quân Vô Hoặc đang đứng trước mặt nàng, nhợt nhạt mỉm cười nhìn hân, môi đỏ như hoa mai, mắt đen như mực. “Biểu ca?!”

Ánh mắt Quân Vô Hoặc dừng lại ở vết sẹo trên mặt nàng, lộ ra vẻ thương tiếc. “Tô nhi, xin lỗi. Ta tới chậm!” Hân lại gần, vươn tay nhẹ nhàng chạm vào vết sẹo. “Muội đã chịu khổ rồi.”

Tô Hợp lắc đầu, vươn tay ôm thắt lưng Quân Vô Hoặc. “Biểu ca... cuối cùng thì huynh cũng đã đến. Tiểu Bạch chàng...” rốt cuộc nàng cũng rơi lệ. “Chàng... đã xảy ra chuyện. Đầu là do ta không tốt...” Quân Vô Hoặc nắm lấy hai vai nàng, giống như ra sức hạ quyết tâm, bàn tay nắm thật chặt. “Tô nhi, không phải muội vẫn muốn biết, vì sao ta luôn dặn muội phải để phòng Bạch Lược?”

Tô Hợp cứng người, ngẩng đầu lên nhìn hân, trên mặt vẫn mờ mờ nước mắt. “Tô nhi, nay sự thật đã ở ngay trước mắt, muội có muốn biết không?”

Tô Hợp giật mình, trong lòng có bản năng muốn cự tuyệt. Vì sao bản năng nàng lại cự tuyệt không muốn nhìn sự thật kia? Trong đầu rất hỗn loạn. Quân Vô Hoặc nhìn diễn biến trên mặt nàng, vẫn ôn nhu không dồn ép, nhẹ vuốt tóc nàng. Tô Hợp kinh ngạc phát hiện thân thể mình dần dần trở nên trong suốt.

“Tô nhi, đây là thuật ẩn thân, trong vòng ba canh giờ, không ai phát hiện ra muội được. Có muốn biết sự thật hay không, là do tự muội quyết định.”

Quân Vô Hoặc rũ mắt, xoay người đi vào trong phòng Bạch Lược. “Tô nhi, tin tưởng huynh. Huynh chỉ muốn tốt cho muội.” Tô Hợp do dự một lát, rốt cuộc vẫn đi theo. Trong phòng có ba người. Bạch Lược, Bạch Thao và Quân Vô Hoặc vừa mới đi vào.

“Huynh Hoặc tỉnh quân, ngươi tới đây làm gì?” Bạch Thao kinh ngạc nhìn Quân Vô Hoặc đi vào. Bạch Lược sắc mặt tái nhợt, giờ phút này dựa vào thành giường, vẻ mặt lạnh lùng. “Hân tới làm gì ư? Đương nhiên là ngăn cản chúng ta lấy Thất Diệu Huyền Quang.”

Tim Tô Hợp đập thình thịch, tuy rằng bọn họ không nhìn thấy nàng, nhưng nàng vẫn hết sức căng thẳng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không biết là vì lý do gì.

“Bạch Lược, ngươi hao hết tâm tư dự đoán được nó, rốt cuộc là vì Tiểu Thủy hay là vì chính mình?” Bạch Lược cười lạnh một tiếng. “Huynh Hoặc tỉnh quân, đứng ra về thánh nhân kia nữa. Chẳng phải ngươi cũng vì muốn lấy được Thất Diệu Huyền Quang mà mới ẩn núp bên cạnh người nàng sao?”

“Thất Diệu Huyền Quang là chí bảo Thiên giới, vốn thuộc sở hữu của Thất Diệu tỉnh quân chúng ta.” Quân Vô Hoặc khinh thường nói. “Nhưng ta đối với Tô nhi lại là thật tâm thực lòng, cũng không phải vì Thất Diệu Huyền Quang.”

“Thật không?” Bạch Lược cười nhạt, đôi mắt xám phát ra tia nhìn lạnh lẽo. “Nếu không phải vì chỉ có nàng cam tâm tình nguyện mới có thể lấy ra, sao ngươi có thể đối tốt với nàng như vậy chứ? Hiện giờ nàng ở bên ngoài, muốn lấy Thất Diệu Huyền Quang, còn phải dựa vào bản lĩnh của mọi người.”

“Nói như vậy, ngươi cũng thừa nhận rồi sao? Tiếp cận nàng, vì hiện tại muốn lừa nàng cam tâm tình nguyện lấy ra Thất Diệu Huyền Quang? Thậm chí dùng tới khổ nhục kế bức nàng, hồ tặc các ngươi đúng là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.” Quân Vô Hoặc khinh bỉ.

Bạch Lược tức giận nhú mày. “Cho dù như thế thì sao?” “Nói như vậy ngươi cũng biết, năm đó khi nàng sinh ra, Thất Diệu Huyền Quang chọn nàng làm vật chủ, cùng Huyền Quang dung hợp, làm cho nàng khi còn ít tuổi thân thể suy nhược. Nếu hiện tại ngươi lấy Thất Diệu Huyền Quang ra, không còn nghi ngờ gì nữa, nàng sẽ phải chết.” Bạch Lược nhắm mắt, không rõ là đang nghĩ gì. Tô Hợp nhìn hân, bỗng nhiên cảm thấy mình sắp không thở được.

“Huynh Hoặc tỉnh quân.” Bạch Thao lên tiếng. “Nếu ngươi đã không phải vì Thất Diệu Huyền Quang, vì sao lúc trước lại tiếp cận Tô Hợp?” Quân Vô Hoặc ngăn người, dường có chút bối rối. “Vấn đề này, cùng làm ta thắc mắc rất lâu.” Bỗng nhiên Bạch Lược ngẩng đầu lên, mỉm cười. “Nhưng nay ta đã hiểu được.”

Mặt Quân Vô Hoặc trắng bệch. “Ngươi hiểu... hiểu cái gì?” “Bởi vì nàng là muội muội của ngươi, Hoa Nhan Thiên Cơ, đúng không?” Quân Vô Hoặc sùng sốt, nét mặt có chút kỳ quái.

“Thời điểm Hoa Nhan ngủ say và thời gian Tô Hợp sinh ra là cùng một lúc, hơn nữa ngươi vẫn luôn bảo hộ nàng... đáp án không cần nói cũng biết.” Bạch Lược khẽ cười một tiếng.

Về mặt Quân Vô Hoặc phức tạp. “Cho dù nàng là Hoa Nhan Thiên Cơ, sao lại thành muội muội của ta?” “Huynh Hoặc tỉnh quân, chuyện này ta vốn không muốn nói nhiều.” Bạch Lược xoay người xuống giường, đứng thẳng lưng. “Thật ra ngươi là con trai thứ tư của Thiên đế, chẳng lẽ ta nói không đúng sao?”

Quân Vô Hoạch biến sắc. Hồi lâu, hần mới thở dài. “Không ngờ, ngay cả chuyện này mà người cũng biết.” “Ta biết, còn biết rất nhiều.” Bạch Lược khẽ cười một tiếng. “Nếu nàng là Thiên Cơ, sau khi chết đi, hồn phách sẽ trở về Thiên giới, đối với nàng mà nói cũng không có gì không tốt, không phải sao?”

Quân Vô Hoạch nhìn thẳng vào mặt hắn. “Ngươi vẫn muốn lấy Thất Diệu Huyền Quang ư? Tiểu Thủy sắp được tha, chẳng lẽ ngươi không biết?” “Ta biết.” Sắc mặt Bạch Lược âm trầm. “Chính vì nàng sắp ra, ta càng phải nhanh chóng lấy lại Thất Diệu Huyền Quang, tự tay trả lại cho nàng.”

Không rõ Quân Vô Hoạch nghĩ gì, chỉ nhếch môi. “Hóa ra ngươi cũng có chút thật lòng với nàng, cũng không uống công nàng năm đó vì ngươi mà lấy trộm Thất Diệu Huyền Quang.” “Vì ta?” Bạch Lược kinh ngạc. “Nàng không phải vì Hoa thần mới —— “

“Giáo tình giữa nàng và Hoa thần chưa tốt tới mức ấy, làm sao có thể vì nàng ta mà trộm Thất Diệu Huyền Quang trong tay Thái Âm cơ chứ?” Ánh mắt Quân Vô Hoặc sáng quắc. “Nàng muốn dùng Thất Diệu Huyền Quang để trợ giúp người tu thành thiên hồ, lấy được vương vị hồ vương, còn cuối cùng vì sao Huyền Quang lại rơi vào tay Hoa thần, ta cũng không biết.”

"Hóa ra là như vậy ——" Ánh mắt Bạch Lược lộ vẻ phức tạp. "Tiểu Thủy rất nhớ ngươi." Quân Vô Hoắc nhắm mắt, "Thất Diệu Huyền Quang trong thân thể Tô nhi, ta sẽ tìm cách lấy ra với điều kiện tiên quyết là không làm tổn thương nàng. Ngươi dùng phương pháp này để lừa gạt tình cảm của một cô gái vô tội, ngay cả tính mạng của nàng cũng không màng, ngươi cho rằng nếu Tiểu Thủy biết sẽ vui vẻ sao?"

Bạch Lược ngẩn người, nhắm mắt lại. “Chẳng lẽ —— ngại đối với nàng, cũng động tâm?” Quân Vô Hoặc từng bước thúc éo. “Chẳng lẽ ngại muốn Tiểu Thủy thất vọng vì đã trả giá mọi chuyện vì ngại sao?” Không có.” Bạch Lược mở mắt, lạnh lùng nói. “Người ta yêu, từ đầu đến cuối chỉ có Thủy nhi.”

Tô Hợp vòng tay quanh người, dựa nhẹ vào vách tường. Đột nhiên nàng cảm thấy rất lạnh. Phòng này rất lạnh, vẻ mặt của ba người kia rất lạnh, ngay cả không khí cũng lạnh lẽo khiến người ta muốn nổi điên. Ta phải rời khỏi nơi này. Nàng thầm nhủ với chính mình. Ta phải rời khỏi nơi này.

Nàng đi ra cửa, cứ đi đi mãi, không có đích đến, cũng không biết đi nơi nào. Nàng hoảng hốt nhớ ra, mình vẫn còn đang ở Sơn Hải Giới. Chậm rãi ngồi xuống, nhắm mắt lại, lại mở ra. Ta phải trở về, ta phải trở về, trở về nhân gian.

Bỗng nhiên trong túi gấm bên người nàng phát ra một ánh sáng màu cam nhè nhẹ, rồi một con bướm xanh đậm từ đó bay ra. Tô Hợp theo bản năng mở túi gấm ra, đã thấy con sâu róm kia biến mất.

Con bướm nhỏ xiêu vẹo bay vài vòng, cánh nhỏ lập lòe sáng lên, giống như kêu gọi Tô Hợp đi theo nó. Tô Hợp lẳng lặng đi theo phía sau, từng bước một, đi vào giữa một không gian u ám hư vô. Chỉ chốc lát sau, trước mắt sáng rực rỡ. Hóa ra nó đúng là đèn dẫn đường. Hóa ra yêu đạo cũng không lừa nàg.

Tò Hạp nhếch môi, nhìn núi Thanh Yên trước mắt phủ đầy tuyết trắng. Ta đã trở về. Nhưng mà ta lại không biết, nói trở về, rốt cuộc có phải là ta hay không nữa?

[illegible]

Lời của Tô Hợp:

Lừa tài, lừa sắc, lừa cảm tình, vân vân, ghét nhất bị lừa!

Lời của Bạch Lược:

Độc tới đoạn này, có lẽ có rất nhiều người cho rằng ta là một kẻ Đại lừa đảo!

(vô số bắp cải thối, trứng gà ung bị ném tới tấp vào đầu Tiểu Bạch)

Đương nhiên, đúng là ta đã lừa. (Đè bẹp lại quần chúng.)

Lời của Quân Vô Hoặc:

Nhìn con hồ ly kia bị người đọc phỉ nhổ, lai khẳng định một câu. Cái kim trong bọc, lâu ngày cũng lòi ra. Thế giới này thật đẹp biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Mỹ Nhân Hương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 26: Ai Mới Là Chén Trà Của Tô Hợp?

Trên Thanh Nữ Phong.

Có một đạo nhân mặc áo xám khoanh tay đứng nhìn, mái tóc xám trắng cùng chòm râu bạc lất phất trong gió.

“Sư phụ.” Tô Hợp cúi đầu gọi một tiếng.

Thiên Lộc Tử quay đầu, mãnh liệt trợn to mắt, miệng khoa trương toét ra một độ cong hoàn hảo. “Đồ nhi ngươi đã về rồi —— “

Hắn vẫn như trước, giang rộng hai tay, nhảy loạn về phía trước. Tới lúc còn cách Tô Hợp nửa tấc, hắn ngừng lại, nghi ngờ nhìn Tô Hợp vẫn đứng yên không nhúc nhích trước mặt.

“Đồ nhi, sao ngươi không tránh?”

“Sư phụ.” Bỗng nhiên Tô Hợp thở dài, quỳ rạp xuống tuyết, đám tuyết dày cộm bị nện thành hai hố nhỏ nhỏ. “Sư phụ, ta đã phụ công ơn dưỡng dục của người.”

“Sặc...” Thiên Lộc Tử lắc lắc tay, hiển nhiên là với tình huống trước mắt, không biết nên làm thế nào. “Đồ nhi a, ngươi cứ đứng lên trước rồi nói sau.”

Hắn đưa tay nâng nàng dậy, nhưng nàng vẫn quỳ bất động như cũ.

“Người từng nói, trên đời này đứng đầu chính là vàng bạc châu báu, thứ không đáng tin nhất chính là nam nhân.” Tô Hợp thì thầm. “Đáng tiếc, ta đã không nghe lời.”

“Đồ nhi a, thật ra...” Thật ra đây là danh ngôn của Vương Nhị tẩu từ bán đậu hũ dưới chân núi mà hắn tình cờ đọc lên được. Sao đứa nhỏ này lại nhớ rõ như thế chứ?

“Người từng nói quãng cái gì cũng được, nhưng không thể quãng bảo bối, không thể để mất thể diện, không thể đánh mất tâm.”

Hắn từng nói à? Thiên Lộc Tử đảo tròn mắt nhớ lại.

“Đáng tiếc, ta không chỉ có làm mất thể diện, mà còn đánh mất cả tâm.” Mắt Tô Hợp phủ đầy sương mù, không biết là đang cùng Thiên Lộc Tử nói chuyện không nữa, vẫn cứ lăm bằm lâu bầu. “Thật may là không quãng bảo bối.”

“Bảo bối?” Chỉ có hai chữ này chui vào lỗ tai Thiên Lộc Tử. “Đồ nhi, ngươi từ Sơn Hải giới đem về bảo bối gì thế?”

Tô Hợp lặng lẽ chỉ chính mình. “Ngay tại trong thân ta. Sư phụ, ngươi làm thế nào?”

Thiên Lộc Tử khụ khụ hai tiếng, lại kéo nàng dậy. Lúc này nàng cũng thuận theo, đứng lên.

“Đồ nhi a, ngươi đi theo vì sư lâu như vậy, sao lại không rõ đạo lý binh bất yếm trá[1] cơ chứ?” Hắn vuốt chòm râu, nhíu mày. “Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội[2]. Bảo vật trên người ngươi, đương nhiên sẽ khiến các yêu ma mơ ước. Lần này chịu thiệt thòi, coi như nhận được một bài học, về sau phải luôn tỉnh táo. Cái loại tình cảm này, chơi đùa thì được, chứ đừng thật lòng. “

“Nói như vậy, sư phụ ngươi sớm đã biết?” Tô Hợp trừng mắt nhìn, khôi phục sự trấn tĩnh. “Biết trong cơ thể ta thật sự có Thất Diệu Huyền Quang?”

“Không sai.” Thiên Lộc Tử gật gật đầu, vẻ mặt nghiêm trọng.

Tô Hợp nhìn chăm chăm vào đôi mắt tròn vo của Thiên Lộc Tử thật lâu. Thiên Lộc Tử trừng mắt nhìn lại, rồi xấu hổ dời mắt đi.

“Cái kia – đồ nhi a, không phải vì sư không nói cho ngươi, thật sự là —— “

“Biểu ca của ta, hắn cũng không phải là phạm nhân có đúng không? Hắn là Huỳnh Hoắc tinh quân, căn bản không phải là biểu ca của ta.”

Thiên Lộc Tử càng thêm căng thẳng. Vẻ mặt của đồ nhi có chút không thích hợp.

“Đồ nhi a, cái này gọi là nói dối có thiện ý.”

“Nói dối chính là nói dối, còn chia làm thiện ý và ác ý sao?” Tô Hợp giễu cợt, nở nụ cười một tiếng. “Ta vẫn nghĩ rằng đối với mọi chuyện xung quanh, ta đều nhìn thấy rõ ràng. Ai ngờ, người bên cạnh ta, đều có bí mật. Cũng bao gồm cả sư phụ ngươi, có đúng không?”

Thiên Lộc Tử ngây ngốc, bắt đầu lắp bắp: “Đồ... đồ... đồ nhi, vì sư cũng không muốn lừa gạt ngươi —— “

“Quên đi.” Tô Hợp nhếch môi, mệ mệ. “Bạch Lược nói ta là Thiên Cơ chuyển sinh. Vì thế mới là nguyên nhân sư phụ ngươi và Huỳnh Hoắc tinh quân quan tâm chăm sóc ta sao?”

“Đồ nhi.” Thiên Lộc Tử do dự nửa ngày. “Thật ra ngươi —— “

“Mặc kệ ta từng là ai. Hiện tại, ta chỉ là Tô Hợp.” Nàng hít sâu, tươi cười sáng lạn với Thiên Lộc Tử. “Sư phụ, cảm ơn dẫn đường đáng của ngươi. Long vũ của Phiến Ly ta đã nhờ hoàng hậu nương nương chuyển cho tộc nhân của nàng. Ta đi đây.”

“Đồ nhi ——” Thiên Lộc Tử nhẹ giọng, không biết nên nói cái gì.

Tô Hợp xoay người, từng bước rời khỏi Thanh Nữ Phong. Bóng dáng nàng nhìn thật cô độc, nhưng cũng rất trầm ổn.

Năm mới đến, trên đường treo đèn lồng đỏ thắm, thường xuyên nghe thấy tiếng pháo nổ. Trên phố phường, người người mặt quần áo mới, nói cười vui vẻ. Những đứa trẻ đầu để kiêu trái đào, hai ba chòm tóc, cầm kẹo hồ lô ăn thỏa thích. Tô Hợp thờ phào nhẹ nhõm.

“Đại tiểu thư?” Tôn quân sự chạy ra nghênh đón nàng, vui sướng. “Cuối cùng người cũng đã trở về.”

“Tiểu thư?” Hòa La vui mừng tiếp nhân dây cương. “May quá, tuy rằng bỏ lỡ com tất niên, nhưng vẫn về trước tháng giêng.”

“Tôn thúc. Vất vả cho thúc quá.” Tô Hợp cười cười. “Chi nhánh Trường An vẫn tốt cả chứ?”

“Vẫn tốt. Hàng mà lão nô mang đi đã bán được phân nửa, chỉ còn thu xếp chờ cho người ta áp tải chuyển thứ hai tới.” Tôn quân sự nhìn nhìn phía sau nàng, có chút ngạc nhiên. “Bạch công tử đâu rồi? Không phải Hòa La đã nói người và Bạch công tử cùng nhau trở về quê hương hần ư?”

“Đúng vậy! Bạch công tử đi đâu rồi ạ?” Hòa La cũng tiến lại gần.

Tô Hợp cười cười. “Hắn đã chết.”

“Cái gì?!” Tôn quân sự và Hòa La sợ hãi kêu lên. “Tiểu thư, người đang nói đùa sao?”

“Về sau đừng nữa nhắc tới người này nữa. Coi như hắn đã chết.” Tô Hợp trấn tĩnh tinh thần. “Hòa La, Tôn thúc, tối nay thu xếp cho mọi người ăn uống một bữa đi.”

Dứt lời, nàng cầm túi gấm, đi về phòng xứng hương. Chỉ còn lại Hòa La và Tôn quân sự, hai người nhìn nhau không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Tô Hợp lấy lá Đế hươu từ trong túi gấm ra, đặt vào trong chậu nước. Lá Đế hươu sau khi tiếp xúc với nước, dần dần giãn ra phát triển, ở các góc cạnh sinh sôi không ngừng, chỉ một lát sau, lá Đế hươu đã che kín toàn bộ bề mặt chậu nước, lúc này mới ngừng sinh trưởng.

Tô Hợp ngắt lấy một mảnh lá, đặt ở trong lòng bàn tay. Lá Đế hươu, có thể làm cho người ta quên ưu phiền. Thật sự có thể sao?

“Nương tử. Nương tử.” Tiếng gọi của Bạch Lược vẫn còn văng vẳng bên tai.

“Nay trong tâm ta, chỉ có duy nhất một mình nàng.”

“Nương tử, đừng sợ. Có ta ở đây.”

“Ta muốn Tô Hợp, làm thê tử của Bạch Lược ta.”

Trên lá Đế hươu xanh biếc, roi xuống một giọt nước trong suốt. Mỗi một giọt nước roi, lại mơ hồ phản chiếu gương mặt Tô Hợp. “Người ta yêu, từ trước tới nay chỉ có Thủy nhi.”

Lá Đế hươu run rẩy, cuối cùng vẫn rũ xuống. Từng giọt nước mắt dọc theo phiến lá roi xuống mặt đất.

Hai canh giờ sau.

“Tôn thúc, hay là —— thúc vào xem?” Về mặt Hòa La lo lắng, nhìn phòng xứng hương đóng kín các cửa. “Tiểu thư làm sao vậy?”

“Ta không biết. Chẳng lẽ lại cãi nhau với Bạch công tử?” Tôn quân sự lo âu bước lòng vòng.

“Không được, vẫn phải vào xem.” Hòa La cắn răng, quyết định vọt đi.

Ma Gia canh giữ trước cửa, giơ hai tay ngăn nàng lại. “Tiểu thư nói, không cho phép ai bước vào.”

Hòa La xoa xoa thắt lưng, ngửa đầu nhìn Ma Gia, ồn ào nói: “Nếu tiểu thư xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?”

Ma Gia sờ sờ đầu, rất là khó xử. “Nhưng mà tiểu thư nói —— “

“Tên này, đầu óc người sao lăm chuyen thế?”

“Đúng vậy, Ma Gia, tiểu thư không giống bình thường, tốt nhất vẫn để chúng ta vào xem sao.”

Ma Gia do dự một lát, thân thể cường tráng rốt cuộc cũng tránh sang một bên. “Được rồi.”

Hòa La đang muốn chạy vọt vào, thì Tô Hợp lại đẩy cửa bước ra.



“Ừa?” Tô Hợp nhìn ba người trước mắt. “Sao tất cả mọi người lại ở đây thế?”

Hòa La và Tôn quân sự nhìn Tô Hợp thần thái sáng láng, vô cùng ngạc nhiên.

“Đúng rồi. Hòa La, Tôn thúc, đây là loại hương mà ta mới chế ra.” Tô Hợp đưa một bình sứ nhỏ trước mặt bọn họ quơ quơ. “Đem nay hai người các ngươi đem tới phòng thử hương thử xem.”

“Đây là cái gì?” Hòa La tiếp nhận, ngửi thử. “Mùi rất dễ chịu...”

Tô Hợp cười cười: “Không chỉ dễ ngửi, còn là loại đặc hiệu, có thể làm cho người ta quên mất ưu thương, tinh thần tỉnh lại.”

“Thật sao?” Tô quân sự vui sướng cầm lấy. “Nếu thực sự có hiệu quả như vậy, cũng đủ sánh ngang với Quân tâm nhộn nhạo của Yêu Nhiều phường rồi.”

“Tiểu Thư, thế này thì chúng ta phải đi tới phòng thử hương mới được.”

“Đúng rồi Hòa La, ta không cần. Ngươi tự thử xem là tốt rồi.”

“Vì sao?” Hòa La trong lòng kinh ngạc. Bộ dáng tiểu thư rõ ràng là tâm tình không tốt, tại sao lại không cần thứ này.

Tô Hợp thần nhiên cong môi.

“Có gì đó, hay là muốn thanh tỉnh chút, mới có thể nhớ rõ mùi hương của nó.”

“Tiểu thư, Bạch công tử hấn ——” Hòa La thử hỏi.

Thần sắc Tô Hợp lạnh lùng. “Ta lặp lại lần nữa. Ngươi này đã chết rồi. Nếu các ngươi còn coi ta là tiểu thư, cũng đừng nhắc đến hấn nữa.”

Tôn quân sự và Hòa La rụt cổ lại. Ma Gia cúi mặt, cũng không muốn tìm rõ nguyên nhân.

“Bữa tối chuẩn bị xong chưa?”

“Đã chuẩn bị xong rồi ạ. Mọi người đều đang chờ cả rồi.”

“Được.” Tô Hợp lấy ra một gói bạc vụn. “Hòa La, ngươi đem bỏ vào hồng bao, tặng cho mọi người đi. Ngày mai Mỹ nhân hương đóng cửa, ngừng kinh doanh một ngày, nói là chuẩn bị có loại hương mới.”

“Dạ.” Hòa La nhận lấy gói bạc.

Chẳng mấy khi Tô lão bản hào phóng như vậy, đám tiểu nhị trải qua tân niên vô cùng vui vẻ. Ngoài phòng tiếng pháo vang lên không ngừng, Tô Hợp đứng ở trong sân viện, nhìn trên bầu trời, những quần ánh sáng lúc sáng lúc tối lập lòe.

“Tiểu thư...”

Hòa La bung một ấm trà, đưa tới trước mặt Tô Hợp. “Uống chút trà đi ạ, bên ngoài lạnh lắm.”

Tô Hợp nhận lấy, hai tay cầm, đặt ở bên môi thổi thổi.

“Táo đỏ long nhãn. Thật tốt, là ngọt.”

Hòa La cảm áo choàng, phủ lên trên vai nàng. “Tiểu thư, nếu trong lòng đau khổ, cũng đừng cố gắng gượng quá.”

Tô Hợp quay đầu nhìn nàng một cái, lại chuyển hướng nhìn lên bầu trời.

“Có người giống như là trà. Ngửi thì thấy rất thơm, nhìn qua rất đẹp, nhưng tới lúc uống lên miệng, lại không biết hấn có vị gì.” Nàng thở dài.

“Hiện tại ta đã biết. Bạch Lược giống như một chén trà, đối ta mà nói, là khó khăn nuốt xuống cổ họng mà đắng ngắt.”

Hòa La lặng lẽ đứng ở bên cạnh nàng.

“Như vậy cũng tốt. Cay đắng như vậy, làm cho ta tỉnh táo lại.” Tô Hợp nở nụ cười một tiếng, cầm trong tay chén trà đưa đến bên miệng uống một ngụm.

“Cám ơn ngươi, Hòa La. Đã không có nam nhân, ít nhất ta còn có chén trà ngọt ngào này làm cho ta cảm thấy ấm áp.”

“Tô nhi.”

Tô Hợp không quay đầu lại.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net.**

## Chương 27: Bạch Lược – Lão Bản Mới Của Yêu Nhiều Phường

Bạch công tử mất tích, Vô Hoặc công tử lại đến đây. Không những là tới, mà dường như trong một khoảng thời gian ngắn, không hề có ý định rời đi.

Nếu trước kia tiêu thư dung lý tưởng kiếm tiền và nghiên cứu chế tạo hương phẩm làm niềm vui cuộc sống, thì bây giờ dường như tiêu thư thờ ơ với tất cả, nhưng khi đối mặt với Vô Hoặc công tử, biểu hiện luôn vô cùng rối rắm.

Hòa La và Tôn quân sự vô cùng lo lắng trước tình hình hiện nay.

Nhưng cùng lúc đó, Mỹ nhân hương công bố loạt hương “Vô ưu” lại đạt được thành công lớn. Rất nhanh sau đó, số lợi tức vốn bị Yêu Nhiều phường cướp mất nhanh chóng trở lại không ít, thế lực hai cửa hàng đều ngang ngửa nhau.

Mọi người đều muốn người trong lòng say mê mình, nhưng cũng muốn có thể tạm quên đi ưu phiền.

Tô Hợp cắn cây bút lông sói, chống cằm nhìn bóng dáng Quân Vô Hoặc qua khe hở của tấm rèm cửa.

Quân Vô Hoặc thay thế vị trí của Bạch Lược ở Mỹ nhân hương. Mặc dù hắn không thể khéo léo như Bạch Lược, nhưng lại có khí chất lạnh lùng hấp dẫn người khác. Rất nhiều cô gái đều vì khí chất của hắn mà tới, dù chỉ để nghe đôi môi như mai đo của hắn phun ra vài từ.

Rõ ràng là Quân Vô Hoặc cố tình bày ra dáng vẻ lạnh đậm muốn người khác tránh xa hắn cả ngàn dặm, tại sao lại có nhiều người thích tìm ngược đến vậy?

Có lẽ Quân Vô Hoặc cảm nhận được ánh mắt Tô Hợp, nghiêng mặt mỉm cười với nàng. Cảm giác như hoa lê nở rộ, đám khách hàng trong Mỹ nhân hương đều nhìn đến ngây người.

Tô Hợp vội vàng nhắm mắt lại, cắn bút dưới răng bị nghiền nát, bung ra gãy làm đôi. Nàng vội vàng chạy nhanh ra ngoài phun ra. “Phì phì phì...”

“Tô nhi, nàng không sao chứ?” Quân Vô Hoặc vội vàng đi vào, cẩn thận đỡ nàng.

“Không sao!” Tô Hợp cứng người lại, “Ta không sao!”

Quân Vô Hoặc không biết làm thế nào, lắc đầu nói: “Tô nhi, nàng sợ ta sao?”

“Không có!” Tô Hợp xiết chặt tay áo. “Ta chỉ là không biết...” không biết nên đối mặt với huynh như thế nào.

Quân Vô Hoặc đứng trước mặt nàng, thờ dài một tiếng.

“Tô nhi. Hãy tin ta. Chỉ có ta là người không bao giờ làm tổn thương nàng.”

Ta không sợ huynh khiến ta bị tổn thương, chỉ sợ tình cảm loạn luân của huynh mà thôi...

Suy nghĩ của Tô Hợp rối bời. Cùng một lúc, nàng phải đối mặt với chuyện biểu ca bỗng nhiên trở thành thần tiên, không phải là người đoạn tay áo; ở phương diện khác, nàng còn phải đối mặt với sự thực có thể biểu ca chính là ca ca của nàng nhưng lại có tình cảm riêng với nàng.

Có lẽ cái chính là, thứ tình cảm riêng này đột ngột được bộc lộ khiến nàng không biết phải cư xử thế nào cho phải.

Quân Vô Hoặc nhìn sắc mặt nàng thay đổi, cười nhẹ một tiếng. “Tô nhi, nàng đang lo lắng chuyện gì?”

“Biểu...” Tô Hợp ảo não nhíu mày. “Ta không biết phải xưng hô với huynh thế nào nữa.”

“Lúc trước nàng đã gọi ta là Hoặc ca ca rồi đó thôi.” Quân Vô Hoặc nhún miệng cười.

Hoặc ca ca? Tô Hợp mím môi. “Được rồi, Hoặc ca ca. Ta không biết mình từng là ai, cũng không muốn biết. Huynh có thể đừng coi ta như những người đó được không? Nếu huynh thật sự muốn ở lại đây, mong huynh hiểu cho một chuyện. Ta là Tô Hợp, không hơn.”

Quân Vô Hoặc ngẩn người, lập tức thoái mái. “Được. Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không?” Hắn lui về phía sau vài bước, thờ dài cười nhẹ. “Tại hạ Huỳnh Hoặc, là Hòa Diệu trong Thất Diệu tinh quân.”

Tô Hợp khẽ cười một tiếng. “Tiểu nữ Tô Hợp, lão bản của Mỹ nhân hương.”

“Hạnh ngộ!” Ý cười của Quân Vô Hoặc càng đậm.

“Hạnh ngộ.” Tô Hợp mỉm cười, nhẹ nhàng thờ ra.

“Tiểu thư tiểu thư!” Đột nhiên Hòa La xốc rèm cửa chạy vọt vào. “Không hay rồi!”

Nàng dừng lại, nhìn cử chỉ quái dị của hai người trước mắt. “Hơ —— Vô Hoặc công tử, ngài cũng ở đây ư?”

“Sao vậy?” Tô Hợp nhú mày. “Nhìn người hốt hoảng thế kia.”

Lúc này Hòa La mới nhớ ra mục đích chạy đến của mình. “Người kia- người đã chết— không phải, chính là trà đắng kia lại tới nữa!”

“Hòa La, người đang nói lung tung gì vậy?” Tô Hợp nhú mày. “Bị sốt à? Cái gì mà người chết, cái gì mà trà đắng?”

“Không phải.” Hòa La suy nghĩ một chút, giống như băng giá nào cũng phải nói ra. “Đó là... Bạch... Bạch...”

“Là Bạch Lược sao?” Quân Vô Hoặc đột nhiên mở miệng.

Hòa La gật đầu không ngừng.

“Không ngờ hần còn dám tới sao?” Quân Vô Hoặc hừ lạnh một tiếng.

“Không phải, hần ——” đáng vẻ Hòa La cuống quýt.

Tô Hợp lại bình tĩnh hơn rất nhiều. “Đi ra xem sao.”

Mỹ nhân hương chặt ních người. Dường như ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung vào bóng dáng màu trắng đang dựa ở cửa.

Đôi mắt màu xám khấp hờ, đôi má màu xanh ngọc tỏa ánh hào quang chói mắt dưới ánh mặt trời. Rèm mi dài tuyệt đẹp, giống như dải mây luôn chấp chôn vây quanh đỉnh núi. Vài sợi tóc rủ xuống, mái tóc phía sau chỉ được giữ bằng một vài nhánh cây mọc tẻ.

Ưc ực... Mọi người nuốt nuốt nước miếng.

Người đẹp như vậy, hào hoa phong nhã tuyệt thế.

Tô Hợp điềm tĩnh không nhanh không chậm tách đám người đi tới.

Bạch Lược nhìn thấy nàng, môi nhếch lên. “Nương tử.”

Đám người vây quanh ồ lên thán thốt. Không biết từ khi nào Bạch công tử thành hôn với Tô đại lão bản?

Quân Vô Hoặc xiết chặt nắm tay. Đồ tiểu nhân vô sỉ!

“Bạch công tử, ngài nhận nhầm người rồi sao? Ở đây không có ai là nương tử của ngài.” Tô Hợp lạnh lùng cười. “Mời về cho, đừng cản trở việc buôn bán của nhà ta.”

“Bạch Lược. Người còn quay lại đây làm gì?” Quân Vô Hoặc bước lên phía trước, sóng vai đứng bên cạnh Tô Hợp.

“Sai rồi. Không phải ta trở về.” Đột nhiên Bạch Lược nở nụ cười mê hoặc chứng nhân. “Ta chỉ tới chào hỏi mà thôi.”

“Người có ý gì?” Quân Vô Hoặc nhú mày.

Bạch Lược miễn cưỡng đứng thẳng dậy, sóng mắt dừng trên gương mặt Tô Hợp một lát lại lướt đến trên người Quân Vô Hoặc. “Từ hôm nay trở đi, ta là lão bản của Yêu Nhiều phượng. Sau này hi vọng được chiếu cố nhiều hơn.”

Đám khán giả lại ồ lên một lần nữa.

Móng tay Tô Hợp xiết chặt cắm vào lòng bàn tay.

Bạch Lược nhàn nhã phất phất góc áo, xoay người rời đi, tay áo tuyết trắng và dây cột tóc phiêu bay trong gió, nhẹ nhàng đi vào cửa lớn của Yêu Nhiều phượng.

“Tiểu thư.” Hòa La lo lắng nhìn sắc mặt Tô Hợp căng thẳng.

Ánh mắt Tô Hợp lướt qua đám khán giả không ngừng mở to mắt nhìn trò hay trước mắt, bỗng nhiên cười tươi. “Các vị cũng thấy rồi đó, sau này Bạch công tử trở thành lão bản của Yêu Nhiều phượng. Nếu muốn đi về phía hần, mời các vị đi về phía đối diện. Nếu như thật tâm chiếu cố Tô Hợp, Tô Hợp chắc chắn sẽ làm ra thật nhiều hương phẩm tốt hơn nữa, để cảm ơn tri ngộ của các vị.”

Dứt lời, nàng thì thầm nói với Tôn quân sự vài câu, rồi xoay người đi vào bên trong. Mọi người nhìn nhau, không hiểu tình hình trước mắt, sôi nổi đoán xem có phải đôi phu thê này mâu thuẫn cãi vã nhau nên mới...

“Các vị tiểu thư, phu nhân.” Tôn quân sự mỉm cười khom người. “Đại tiểu thư nhà ta nói, hôm nay Mỹ nhân hương sẽ đại hạ giá, tất cả các hương phẩm

đều mua hai tặng một, mời các vị nắm chặt cơ hội có một không hai này!”

Mọi người hoan hô nhảy nhót.

“Tô nhi.” Quân Vô Hoặc đi vào trong sân, thấy bà vai nàng run rẩy. Hắn đứng phía sau nàng, do dư không biết có nên vươn tay kéo nàng vào trong ngực không.

Tô Hợp khoanh tay trước ngực, chỉ cảm thấy trái tim đau nhức vo lại thành một khối cứng rắn trong lồng ngực, cảm giác trong lồng ngực có một luồng lực lớn quay cuồng đâm vào tim rất đau. Vì sao hắn có thể coi như không hề có gì xảy ra như thế? Vì sao hắn có thể thản nhiên xuất hiện trước mặt nàng như vậy?

Một người, làm thế nào có thể tuyệt tình được đến thế?

Ôi, sai rồi. Hắn không phải là người, hắn là hồ ly.

Tô Hợp thỉnh linh cười khan một tiếng. Hồ ly giả hoạt hơn người thường. Sao nàng có thể quên được điều đó.

Được. Được. Được lắm. Tô Hợp, sao người có thể thua? Hắn có thể tuyệt tình đến như vậy, sao người lại không thể?

Cái gọi là tình duyên này, chơi đùa thì được, đừng quá thật lòng. Cứ coi như bản thân bị sắc đẹp của hồ ly mê hoặc, mới thiếu chút nữa thì lật thuyền trong mương. Mọi người đều không thể tránh khỏi sự quyến rũ, không phải sao?

Cũng may vẫn còn giữ lại được mạng sống của bản thân. Nếu lúc trước quá mềm lòng đồng ý lấy ra Thất Diệu Huyền Quang thì có lẽ bây giờ bản thân cũng không thể đứng ở đây được nữa.

“Tô nhi.” Quân Vô Hoặc đau lòng gọi một tiếng.”Ta không biết vì sao Bạch Lược phải làm như vậy. Chắc hẳn cũng đã biết nàng nghe được bọn ta nói chuyện. Ta nghĩ...”

“Huynh cho rằng có lẽ hắn đã từ bỏ mục đích ban đầu của mình, đi tìm Thủy tinh quân ôn lại chuyện cũ sao?” Tô Hợp xoay người lại, bình tĩnh nói. “Hoặc ca ca, không sao. Người này đối với ta mà nói, bây giờ chỉ là một người xa lạ mà thôi. Hoặc có thể nói cho tới bây giờ, ta không còn biết hắn là ai.”

“Tô nhi.” Quân Vô Hoặc nhíu mày, lồng ngực mơ hồ đau nhức.”Nàng không muốn nhìn thấy hắn, ta có thể giúp nàng.”

“Không.” Tô Hợp lắc đầu.”Nếu làm như thế, chẳng khác nào ta không thể buông tay. Sự phụ nói đúng lắm, bình bát yếm trá. Lần này là do đầu óc ta bị choáng mà thôi.”

Nàng gắng trấn tĩnh, hơi hé mắt, tia sáng lạnh lẽo tỏa ra bốn phía. Bạch Lược, người hay cầu nguyện đi, rồi một ngày nào đó người sẽ rơi vào tay ta. Món nợ này, Tô Hợp ta nhớ mãi trong lòng.

Lão bản mới của Yêu Nhiều phường, vốn là tiểu nhị Bạch Lược của Mỹ nhân hương. Nghe nói vị Bạch công tử này, có quan hệ tình cảm với lão bản Tô Hợp của Mỹ nhân hương. Không biết vì sao, hai người lại trở mặt thành thù, thế nên Yêu Nhiều phường trở thành đối thủ cạnh tranh của Mỹ nhân hương.

Chuyện bát quái này giống như được mọc cánh, lan truyền toàn bộ thành Lạc Dương. Yêu Nhiều phường – Mỹ nhân hương, hai cửa hàng bán hương phần nổi danh nhất thành Lạc Dương.

Tô Hợp vốn không muốn làm lớn chuyện bát quái này, nhưng Bạch Lược cũng không phải là một chủ nhân an phận.

Không nhắc tới tiếng “nuông tử” kia dẫn tới tranh chấp, hắn còn thường xuyên đi bộ tới Mỹ nhân hương, không quan tâm tới ánh mắt coi thường của mọi người, làm ra vẻ thân thiết, thường xuyên liếc mắt đưa tình dây dưa Tô Hợp.

Nhìn thái độ của người kia, Tô Hợp sâu sắc cảm nhận được mình quá bảo thủ với định nghĩa vô sỉ.

Quân Vô Hoặc đương nhiên vô cùng phẫn nộ, hiềm nỗi đầu trọc đầu sợ bị nắm tóc, Huỳnh Hoặc tình quân vốn là người khiêm tốn, gặp phải người mặt dày không biết xấu hổ kia, thật sự phải bó tay.

“Nuông tử, lần này bên nàng bán ra loại hương Hải Đường, mùi hương hơi nồng quá đó.”

Bạch Lược chống đầu, khóe môi mím lại nhìn Tô Hợp đang tự kiểm kê hàng hóa trước mặt.

“Bạch công tử, ta nói bao nhiêu lần rồi. Ta không có hứng thú hợp tác với Yêu Nhiều phường, cũng không có hứng thú thảo luận mùi hương với ngài. Đi thông thả, không tiễn.”

Tô Hợp cầm một gói hương liệu, đi ra phía cửa sau. Bạch Lược một tác cũng không rời, nhanh chóng đi theo nàng. “Nuông tử, nàng nói như vậy, là không dám sao?”

Tô Hợp đứng phắt lại, xoay người về phía sau. “Bạch công tử, định khích tướng ta ư, vô dụng thôi. Còn nữa, xin đừng dùng lối xưng hô gây hiểu lầm như vậy, ta còn muốn gả ra ngoài. Cảm ơn!”

Nàng không hề lưu luyến bỏ lại một ánh mắt xem thường, đi vào hậu viện. Bạch Lược còn muốn theo sau, đã thấy Ma Gia đứng sừng sững như một tòa núi nhỏ chắn trước mặt hắn.

“Hậu viện trọng địa, người không phận sự không được phép vào.”

Ma Gia khoanh tay trước ngực, không hề có ý rời đi.

Bạch Lược sờ sờ chóp mũi, cười nhẹ một tiếng.

“Nương tử, nàng lập gia đình, ta biết phải làm sao bây giờ?”

Tô Hợp vừa thả túi hương liệu xuống, đã nghe thấy tiếng Bạch Lược ở cách đó không xa. Sớm biết rằng Ma Gia không ngăn được hắn, có lẽ nàng phải nhờ Quân Vô Hoạch đến bảo hộ mới được.

“Bạch công tử, vui lòng nhường đường giùm.” Nàng muốn đẩy người đang đứng chắn trước mặt, nhưng lại để hắn nắm được cánh tay.

“Rốt cuộc là người muốn gì?” Tô Hợp phát hỏa.

Bạch Lược thu lại nụ cười trêu chọc, trong ánh mắt tràn ngập sự trầm tĩnh và ôn nhu.

“Nương tử, nàng chỉ có thể gả cho ta.”

Tô Hợp thật sự không kiềm chế được nữa. Nàng hàm hàm rút cánh tay ra, quất một cái vào mặt Bạch Lược.

Bốp một tiếng, trên mặt Bạch Lược hiện rõ năm vết ngón tay đỏ ửng.

Hắn không tránh, khiến Tô Hợp kinh ngạc. Nàng vốn không tin mình có thể đánh trúng.

Năm vết ngón tay hiện rõ trên khuôn mặt xanh ngọc, nhìn qua có chút thô lương. Lại dùng khổ nhục kế ư?

Tô Hợp cười lạnh một tiếng. “Đừng nghĩ ta sẽ cảm thấy áy náy hay gì đó. Ta chỉ cảm thấy vô cùng dễ chịu.”

Bạch Lược sờ sờ mặt, nở nụ cười một tiếng. “Nếu nương tử cảm thấy dễ chịu, đánh thêm vài lần cũng không sao.”

Bạch Lược cố tình vô lại như thế, không ai có thể làm gì. Điểm này, Tô Hợp đã sớm lĩnh giáo qua. Cho nên chỉ đơn giản đi vòng qua người hắn, quyết định không thêm đề ý tới đồ điên này.

Bạch Lược duỗi cánh tay dài, kéo nàng vào trong lòng, đôi môi ấm áp cúi xuống. Còn chưa chạm tới môi Tô Hợp, hắn liền không thể không dừng lại.

Nguyên nhân chính là thanh Trầm Thủy chủ tử đang kẻ trên cổ hắn.

Tô Hợp đặt đầu thanh chủ tử sắc bén lạnh như băng đặt trước yết hầu hắn, chỉ cần đưa về phía trước một chút có thể cắt đứt yết hầu hắn.

“Nương tử, cẩn thận chút.” Sắc mặt Bạch Lược vẫn không thay đổi.

“Sao, còn muốn lấy Thất Diệu Huyền Quang trong thân ta, đi trả lại cho Thủy nhi gì gì đó của người không?” Tô Hợp nhún mày, bàn tay cầm chủ tử hơi run rẩy, lưỡi dao chủ tử sắc bén lướt qua một đường trên da Bạch Lược, một dòng máu đỏ sẫm chảy xuống.

Nét mặt dịu dàng của Bạch Lược vẫn không hề thay đổi.

“Ta nói rồi, ta sẽ không để nàng chết.”

Tô Hợp nhìn vào mắt hắn, bàn tay run rẩy.

“Được lắm Bạch Lược, người giỏi lắm. Ta không xuống tay được.” Nàng yếu ớt buông chủ tử, xoay người sang chỗ khác. “Mời người đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta một lần nữa.”

“Nương tử...”

“Ồ đây đang làm gì thế?”

Tiểu Đổ bốn mùa không đổi phe phẩy chiết phiến trong tay, hào hứng nhìn hai người trước mắt.

“Tiểu Đổ! Người là thiếu đại nhân phủ Doãn Lạc Dương, phiền người giúp ta lôi cái người tự tiện xông vào sân nhà người khác ra ngoài giùm!”

Tiểu Đổ nhún mày.

“Đơn giản thôi.”

Dòng máu trên cổ Bạch Lược chảy xuống nhiễm đỏ vạt áo trắng, hần không hề để ý chỉ cười cười. “Nương tử, ta đi trước. Lúc ta không có mặt, nàng ngàn vạn lần không thể leo tường.”

[illegible]

Lời của Tô Hợp:

Họ Bạch vô lại một lần nữa lại khiêu chiến giới hạn kiên nhẫn của ta, ta không biết mình có thể chống đỡ được đến khi nào.

Lời của Bạch Lược:

Mẫu thân đại nhân, xin hỏi ta còn bị phỉ nhổ và bị gạt sang một bên bao lâu nữa?

( Phong: hơ, Tiểu Bạch à, ai bảo con làm nhiều chuyện khiến mọi người cảm phần như vậy? Hãy nhẫn nhẫn đi, a! )

## Lời của Quân Vô Hoặc

Hóa ra vô sỉ là có thể không có chừng mực .

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Đường Mỹ Nhân Hương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.